HRISTOSUL încuNunat

F. W. GRANT

BUCUREŞTI 1994 '

..<?*_.

Traducere după: F. W. Grant .TheCrowned Christ"
ADUNAREA CREŞTINA
Str. DR. I. FELIX
BUCUREŞTI

Postfach 80
D-35673 Diilenburg
GERMANY

INTRODUCERE

Câteva cuvinte sunt necesare ca prefaţă pentru a prezenta cititorilor o serie de scrieri care, dacă Dumnezeu vă da timpul şi priceperea, vor urma acesteia. Cu încredere în harul lui Dumnezeu că mă va ajuta, propun să ne ocupăm cu titlurile şi cu gloriile personale ale Domnului nostru Isus Hristos, aşa cum ni le arată Scriptura. Aceasta pentru închinarea inimilor noastre şi pentru ca, meditând asupra unei teme atât de rodnice, să putem înţelege mai clar ce reprezintă El pentru noi şi, aşa cum şi este, să-L încununăm cu multele Sale cununi. Aceasta aşteaptă El de la noi, să-I acordăm gloria care îi aparţine; făcând aşa, sufletele noastre îşi vor extinde cu siguranţă posesiunile spirituale şi vor descoperi mai mult din bogăţia cu care El ne-a înzestrat; vor trăi sub razele binecuvântate ale gloriei Lui pline de splendoare şi prin aceasta vor deveni strălucitoare: „privind cu faţa descoperită slava Domnului" şi fiind „schimbaţi în acelaşi chip din slavă în slavă".

Studiul nostru va fi deci, mai presus de orice, spiritual, dacă Dumnezeu va împlini dorinţa inimii mele, aşa cum ştie El. Ar fi într-adevăr periculos să ne apropiem de această temă în orice alt spirit decât acela al unui închinător. Să privim la această infinitate divină fără să realizăm în prezenţa Cui ne aflăm ar fi o profanare. Totuşi, siguranţa noastră nu stă în refuzul de a ne apropia, acolo unde harul ne invită şi ne primeşte, ci dimpotrivă. Locul apropierii este numai acolo unde ne aflăm în siguranţă: Locul Preasfânt este adăpostul nostru. Şi în timp ce privim la El, despre care este scris: „Nimeni nu cunoaşte pe Fiul în afară de Tatăl", mângâierea şi siguranţa noastră constau în aceea că, după cum spune Scriptura, El vorbeşte pentru a fi înţeles; şi singurul lucru care poate fi partea credinţei este să caute să înţeleagă.

Deci nu avem decât să fim smeriţi - să urmăm Scriptura, nu să o luăm înaintea ei - să ne oprim acolo unde se opreşte ea sau unde cunoaşterea noastră nu reuşeşte să si-o însu-şească; şi atunci vom descoperi în mod sigur,
aici ca şi oriunde, că „toată Scriptura" este „de folos" divin. Să fim, simplu, nişte oameni care învaţă: nu speculanţi sau critici, ci discipoli; şi la picioarele lui Isus nu trebuie să ne fie teamă.
Studiul nostru va fi deci, în mod necesar, unul doctrinar. Nu vom fi satisfăcuţi numai să punem laolaltă texte din Scriptură, ci vom căuta sensul fiecăruia şi semnificaţia lor atunci când sunt puse împreună. Caracteristic Cuvântului lui Dumnezeu, atât în cele mai simple, cât şi în cele mai dificile pasaje, este că ne invită să-1 cercetăm şi să reţinem ceva ca răsplată a acestei sârguinţe. El reprezintă un ţinut niciodată secătuit de recoltele pe care le oferă, ba din contră, acţionează pentru noi ca şi cum ar fi îmbogăţit de ele. Şi, după cum Dumnezeu a dat tuturor celor din poporul Său, în vechime, drept asupra ţării pe care le-o oferise şi a făcut din ei toţi agricultori, tot aşa, într-un fel mai complet, El a dat oricărui suflet credincios beneficiu şi drept asupra acestei ţări bune a moştenirii Lui, care prin strădania Lui devine roditoare.
Astfel, ne revine nouă să extragem din Scriptură doctrina acesteia, dar în aşa fel încât să obţinem mai mult decât ce este la suprafaţă şi decât ceea ce - fiind rezultatul propriilor noastre eforturi şi al propriei noastre munci pentru înţelegerea Scripturii - va ridica implicit întrebarea: „Oare este adevărat ceea ce spune Scriptura?" înseamnă a dezvolta un „crez", după cum se spune, iar un crez omenesc nu are niciodată autoritate în el însuşi, tocmai pentru că este omenesc. El nu poate decât să arate spre scripturile din care este derivat şi să spună: *„acolo* este autoritatea mea". Dar aceasta necesită şi lasă imediat loc pentru tot felul de exerciţii de la care cei uşuratici, leneşi si timizi s-ar eschiva deopotrivă, dar în care stă tocmai menţinerea unei adevărate sănătăţi spirituale. Crezurile *mele* reprezintă *pentru mine* nu propriile mele gânduri, ci efectul Scripturii asupra mea, aşa cum am cunoscut-o prin legătura mai mult sau mai puţin zilnică cu ea şi cu gândurile altora şi prin aplicarea ei la necesităţile practice. In crezul meu personal, câştigat în modul amintit, mă plec înaintea Scripturii şi nu faţă de altceva, socotind-o o autoritate: este efectul asupra mea al acestei autorităţi; şi a nu-1 avea ar însemna să probez lipsa unei cunoaşteri vii a Cuvântului viu al lui Dumnezeu.

Totuşi aici se deschide dintr-o dată o controversă de care, oricât ne-ar displace, nu putem scăpa decât prin laşitate sau prin indiferenţă. Astfel, în loc de uri câmp secerat, Scriptura apare ca un câmp de luptă. Secolele de creştinism răsună de larma disputelor şi a dezbinării. Şi nu putem să nu vedem că Dumnezeu Se afla demult deasupra tuturor acestora. „Crezurile" general acceptate, care, indiferent de defectele lor, întruchipează totuşi atât de mult din credinţa fundamentală a creştinismului, au fost câştigate după lungi conflicte cu forme succesive de erezie. Iar cele mai nedesăvârşite sunt acelea în care au apărut puţine controverse sau în care nu a apărut încă nici una. Nu trebuie să ne temem de război, dacă în el, în loc să avem un sărman spirit de înfruntare, avem cetăţile lui Beniamin, care ies sub conducerea „roditorului" Efraim (Numeri 2.18-22). Cu siguranţă, adevărul nu are să se teamă de nici un conflict. Stindardele lui nu au căzut niciodată într-un câmp de luptă deschis şi imparţial.

Atunci, spre ce ne îndreaptă Scriptura prin aceasta? Da, spre nevoia de a avea o ureche de auzit, dacă este să fim „biruitori",
pentru a fi oameni ai lui Dumnezeu, dacă este să avem profitul Scripturii. Adevărul nu poate supravieţui fără război în mijlocul unei lumi îndepărtate de Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu a căutat cu tot dinadinsul să facă lucrurile atât de clare încât orice suflet neatent şi uşuratic, în ciuda uşurătăţii lui, să cunoască ce este adevărul; dar cei serioşi şi exersaţi vor cunoaşte, după cum a spus Domnul: „Oricine este *din* adevăr ascultă glasul Meu" (loan 18.37). Şi aceasta se aplică în mod proporţional în cazul fiecărui creştin.

Cununile de pe capul lui Hristos sunt fie gloriile Lui personale, fie se află în cea mai directă şi intimă legătură cu acestea. Din momentul în care începem să ne ocupăm cu aceste lucruri, intrăm în câmpul unei controverse interminabile. Efortul vrăjmaşului a fost îndreptat în toate timpurile împotriva lui Hristos însuşi. Chiar în zilele noastre au apărut noi forme de eroare, pe care nu ne va fi de folos să le ignorăm, ci mai degrabă să le avem mereu în vedere. Nici nu va fi de ajuns să spunem: „Să ne ţinem de cuvintele Scripturii", fără să cercetăm serios semnificaţia lor. Felul de a acţiona al lui Satan este să-şi amplaseze bateriile de

tragere cât mai departe şi să le ascundă vederii cât mai mult cu putinţă, însă numai acolo unde ştie că îsi vor face lucrarea eficient. Si nici nu-i vom putea înfunda tunul, fără să-i descoperim bateriile.

El este mult mai grijuliu cu faptele decât cu cuvintele şi, pentru a-i răspunde, trebuie să-î arătăm că, pentru noi, cuvintele înseamnă fapte.
Dar, în timp ce nu putem ignora formele de eroare atât de numeroase astăzi şi adesea atât de disimulate, totuşi, să-L înfăţişez pe Hristos în toată plinătatea Lui, în diversele glorii în care Cuvântul II prezintă, este scopul pe care-1 confer cu bucurie acestor scrieri începute aici, de la prima până la ultima pagină. Nu poate fi ţel mai înalt decât acesta, deşi realizăm cu atât mai mult măsura săracă în care este atins. Totuşi, dacă cineva este credincios acestui ţel, poate conta în mod sigur pe ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Acesta Se află între noi pentru a- L glorifica pe Hristos, pentru a lua din lucrurile lui Hristos si a ni le face cunoscute. Si chiar cel mai sărac si mai slab credincios, dacă se lasă în mâinile Lui pentru aceasta din toată inima si cu fidelitate (si să adăugăm, cu smerenie), va arăta în mod sigur că posedă ceva care este mai mult decât energia omenească pentru atingerea lui. Fie ca El să ne acorde aceasta acum.
10

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Şi *pe capul Lui erau multe cununi" (Apocalipsa 19.12).*

Capitolul 1

DIVINITATEA LUI HRISTOS

Pentru cineva care se află în posesia Noului Testament, aproape că nu-i este necesar să citeze vreun text pentru a dovedi divinitatea lui Hristos. Numai voinţa poate reuşi să nu găsească dovezi aici, deşi ar fi cu totul altceva să spunem că nu există dificultăţi în înţelegerea ei. *Desigur* că sunt dificultăţi. Ca un copil născut în Betleem, crescând în înţelepciune şi în statură în casa unui dulgher din Nazaret, să fie în acelaşi timp Dumnezeul tuturor oamenilor, reprezintă o dificultate pe care nimeni nu gândeşte să o nege. Vechiul Testament o prezintă totuşi şi atrage atenţia asupra ei de două ori
11
pentru minunea pe care o reprezintă, în cuvinte scrise - cum îi este clar oricărui evreu - cu mult înainte de timpul lui Hristos. Astfel, Isaia (9.6) spune: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciei, Prinţ al păcii". Şi, din nou, Mica (5.2): „Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între miile lui Iuda, totuşi din tine îmi va ieşi Cel care va stăpâni în Israel şi a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veşniciei".

Sigur că aceasta este o taină, însă faptul nu este mai puţin clar afirmat; şi încă despre Unul pe care de la început, ca „Sămânţă a femeii", generaţiile de oameni L-au aşteptat şi spre care, de când a venit, generaţiile privesc înapoi; El, Omul unic în istoria omenirii! O minunată explicaţie, potrivită acestui fapt minunat, concentrând fiecare facultate a sufletului asupra lui. El, Cel care a făcut lumea şi de la care aceasta a alunecat, a intrat din nou în lume, sub o înfăţişare neaşteptată, într-adevăr, dar în aşa fel încât să poată arăta cel mai gingaş interes fată de ea. Când ştim Cine este, când cunoaştem lepădarea de Sine şi vorbirea de

copil a Celui Veşnic, deprinzându-Se cu condiţia de făptură - o făptură atât de depărtată de ce fusese odată în paradis - ce revelaţie găsim în anonimatul pe care Şi 1-a asumat!

însuşi El a venit în căutarea noastră! Cine poate fi în final asemenea Lui? II vom măsura după înălţimea tronului Său? Atunci, într-adevăr, El Se află departe de noi. Sau după adâncimile unei firi divine pe care a pus-o şi în noi (şi care se poate vedea încă, în ciuda decăderii noastre), capabilă de acea iubire care se sacrifică şi care poate fi numai o reflectare palidă a Creatorului?

Poate fî altcineva decât El - vreo creatură - căreia El să-i fi lăsat să câştige *în afara Lui* inimile noastre, prin gloria unei lucrări atât de mari împlinite pentru noi? Nu, imposibil! Şi când realizăm că această lucrare nu este secundară, pentru un colţ al Creaţiei, ci că a fost îndeplinită sub ochii căpeteniilor şi ai puterilor îngereşti, „ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogăţii ale harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi" (Efeseni 2.7) - înţelegem că pentru oricine altcineva ar fi fost imposibil să facă aceasta, în afară de El însuşi! - în aşa fel încât să nu apară nici o manifestare a lui

Dumnezeu, ci doar a unei simple făpturi; Dumnezeu aflat în gloria centrală a propriei fiinţe şi totuşi rămânând necunoscut!

„Toate lucrurile au fost create din El si pentru El" (Coloseni 1.16), se afirmă despre Hristos; şi asemenea cuvinte reprezintă afirmaţii ale Divinităţii Lui, aproape mai pozitive decât ar putea fi cele mai directe declaraţii. Ce imposibil este să-ţi imaginezi că o simplă făptură poate fi centrul în jurul căreia se roteşte Universul! Sau că poate fi cineva chiar inferior lui Dumnezeu! Să ne întoarcem la istoria Creaţiei; cât de natural citim acum despre El, - care, după cum declară Evanghelia lui loan, este Dumnezeu şi cu Dumnezeu - „Să

facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră". Sau, din nou, să privim înainte, cu gândul la locul unde suntem duşi prin profeţia lui îsaia, cu care am început; să privim la acel titlu al Lui, nu ca „Tatăl veşnic", conform versiunii obişnuite, ci ca „Părintele veşniciei", conform limbii ebraice (Versiunii Revizuite) - la acel Unul care a făcut toate lucrurile la început şi care la sfârşit le va da forma finală.

Astfel realizăm că în centrul Universului nu se află numai o Putere care îl controlează şi îi menţine coeziunea - fapt din nou adevărat 14 cu privire la El, deoarece „toate se ţin prin El" (Coloseni 1.17) - ci se află şi o Inimă exprimată perfect ca fiind Puterea *morală* care se manifestă acum prin „Preaiubitul" ‚ADragostei" însăşi. Aici ni se spune că El este întruparea. Nu poate fi altul. Nu există nici un satelit care să fi devenit soare, ci El este însăşi revărsarea Soarelui - da, Soarele tuturor sorilor.

Gândiţi-vă la acel Unul care putea spune despre *Sine* că este „Lumina lumii" - excluzând pe oricine altcineva! Lumina mărturisind despre sine, cum face lumina; în aşa fel încât nu poate fi respinsă decât de oamenii care „au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele" (loan 3.19). Şi această lumină nu era numai cea a spuselor Lui, vreun mesaj adus de El, vreo descoperire încredinţată Lui, deşi era reprezentată şi de acestea; ci El *însuşi* era Lumina, după cum Se exprimă în modul cel mai precis pentru a defini aceasta: „Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii" (loan 9.5).

Spusele Lui, într-adevăr, aveau să rămână după ce El a plecat; descoperirea pe care o făcuse avea să rămână pentru alte zile. Şi nu mai puţin avea să fie noapte pentru lume atunci când El a plecat. Nimic nu poate înlocui Soa-
15
rele. Desigur, există destule „lumini" mici -torţe, focuri, ici şi colo câte o lampă - dar nici una dintre acestea nu poate fi confundată cu soarele. Chiar luna străluceşte cu lumina lui şi însăşi firea aduce mărturie - pe care am face bine dacă am asculta-o - că lumina lumii trebuie să fie *din afara* lumii; nimic ieşit din ea nu este bun pentru iluminarea ei.

„Dumnezeu este lumină" şi iată pe Unul care Se află atât de deplin în lume, încât, dacă un ucenic îşi exprimă dorinţa să-i fie arătat Tatăl, îl mustră cu cuvintele: „De atâta timp sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a *văzut* pe Tatăl. Cum zici tu:

Arată-ne pe Tatăl?" (Ioan 14.9).
Nici o afirmaţie nu poate fi mai absolută referitor la Dumnezeu, decât faptul că din punct de vedere moral nu era altcineva mai demn de privit, nu era nimeni afară de El care să fie „strălucirea" sau „splendoarea gloriei" (Tatălui), imaginea exactă a Persoanei Sale (Evrei 1.3), „chipul Dumnezeului Celui nevăzut" (Coloseni 1.15).
El este astfel Descoperitor sau (potrivit titlului pe care numai Ioan 1-1 dă) „Cuvântul lui Dumnezeu". începutul acestei evanghelii, în
16
care gloria divină a lui Hristos este tema predilectă, îl prezintă sub acest caracter. „La început" - când nimic din ce *are* început nu începuse, Cuvîntul (nu începuse, ci) *era.* Descoperirea a început cu Creaţia: lucrarea trebuie să poarte într-un anume fel mărturia despre Lucrător; dar nu este suficient aceasta, întrucât Cuvântul întrupat vorbeşte chiar acolo, la începutul Creaţiei, despre *planul* lui Dumnezeu ca El să fie cunoscut. El trebuie deci să aibă în intenţie ca cei cărora le vorbeşte să fie ai Săi; si astfel Cuvântul lui Dumnezeu este Creatorul. „Toate au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El" (Ioan 1.3). într-o imagine deloc figurativă, Creaţia este adevărata vorbire a Cuvântului lui Dumnezeu. „Cuvântul era *cu* Dumnezeu" - o Persoană distinctă; „şi Cuvântul era Dumnezeu" - o Persoană divină; şi „El era la început cu Dumnezeu" - întotdeauna distinct ca persoană şi întotdeauna în comuniune cu Tatăl.
Prea puţin ne amintim faptul - iar unora pare să le fie necunoscut - că Cuvântul a fost Creatorul. Aşa-zisul Crez al apostolilor atribuie Creaţia numai Tatălui. Scriptura spune despre Tatăl, „de *la care* vin toate" şi despre Domnul
17
Isus Hristos, „prin care sunt toate" (1 Corinteni 8.6). După cum am citat deja în Coloseni, apostolul afirmă despre Hristos că „toate lucrurile au fost create prin El şi pentru El" (1.16). Ioan ne poate ajuta să înţelegem mai bine această ultimă expresie. în calitate de Cuvânt, de Descoperitor, vedem că El are o relaţie deosebită cu ceea ce a creat; astfel încât, atunci când „Cuvântul" S-a făcut trup, carne, această venire a Sa în propria Creaţie, cu toată minunăţia ei, se potriveşte în chip divin; iar noi, făcuţi „pentru El", vom avea descoperirea deplină a inimii lui Dumnezeu şi vom fi apropiaţi după planurile veşnice ale dragostei în care Persoanele Divinităţii îşi au fiecare partea.

Trecând la epistola lui Ioan, îl găsim ca fiind „Cuvântul vieţii", având legată de El aceeaşi idee a revelaţiei: „pentru că viaţa a fost arătată şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea si vă vestim viata veşnică, care era cu Tatăl şi care ne-a fost arătată" (1 Ioan 1.2). Aspectul acesta ţine în întregime de caracterul epistolei; însă deocamdată nu am ajuns aici.
Şi din nou, în Apocalipsa, Hristos ne este prezentat ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, unde continuă să-L arate pe Dumnezeu ca tot-

deauna, dar în perspectiva judecăţii. Aici El călăreşte pe calul alb şi sabia judecăţii îi iese din gură.
Ce binecuvântare este pentru noi să putem vedea, în titlul de Fiu al lui Dumnezeu, scopul divin, din veşnicie, al revelaţiei; şi că am fost daţi Fiului de către Tatăl, chiar de la începutul Creaţiei, potrivit acestui ţel de a fi „făcuţi pentru El". Cuvintele Domnului în rugăciunea către Tatăl, în favoarea celor daţi Lui din mijlocul lumii, deşi par să se refere la un domeniu mai îngust, defineşte progresiv acelaşi ţel ca având în vedere păcatul omenesc şi consecinţele lui fatale. Celor daţi Lui, El le prezintă Numele Tatălui şi le transmite cuvintele Tatălui. Cineva care avusese un loc împreună cu ei a căzut, dar acesta fusese un „fiu al pierzării. Nu ne este necesar să ne încurcăm cu întrebările iscate la început în Biserică, cu privire la doctrina Cuvântului (sau Logos). Scriptura are o transparenţă clară în această privinţă, iar asupra unor asemenea subiecte nu putem căpăta nici o rază de lumină din altă parte.
De aceea, nu este de mirare că Isus revendică a fi acel Unul existent prin Sine, după cum

Se adresează evreilor: „mai înainte de a fi Avraam, *Eu sunt*[11] (Ioan 8.58). Acesta este numele inexprimabil al Divinităţii, prin care El S-a descoperit lui Moise şi lui Israel: „Cel ce se numeşte ... *Eu sunt* m-a trimis la voi" (Exod 3.14). Fiind din totdeauna Cuvântul, Descoperitorul, această voce din vechime era, desigur, a Lui. Astfel El este cel Statornic, cel Neschimbat, cel Veşnic, Domnul (Iehova - YHWH - este sinonimul pentru acesta)- tot astfel gloria Lui, pe care Isaia a văzut-o în timpul său, este declarată ca fiind a Lui: „Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui şi a vorbit despre El" (Ioan 12.40-41 şi Isaia 6.9-10). Vechiul Testament, la fel ca şi Noul Testament, este plin de prezenţa Lui; numai că acum El a adoptat acel cort de carne pentru a-Şi expune gloria în el; în acel cort,

ansamblul scopului Său de a fi aproape de noi şi toată plăcerea pe care o găseşte în fiii oamenilor au putut *ieşi* la iveală pe deplin. Acum, într-adevăr, El este Emanuel, „Dumnezeu cu noi", iar binecuvântarea ce decurge pentru noi din aceasta va umple veşnicia. Faptul că El revendică o cinste egală cu a Tatălui însuşi devine astfel perfect inteligibil;

„pentru ca toţi să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl" (Ioan 5.23), reprezintă cea mai accentuată afirmaţie a identităţii, iar cuvintele lui Toma: „Domnul meu şi Dumnezeul meu" (Ioan 20.23) arată deplina recunoaştere a adevărului de către credinţa lui tardivă.

Capitolul 2

FIUL VEŞNIC

Oricine crede Scriptura nu poate nega un singur moment că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Dar îndată ce ajungem să luăm în considerație cum şi în ce sens este El Fiul lui Dumnezeu, începem să întâmpinăm disputa unor limbi cu care necredinţa a asaltat întotdeauna glorioasa Lui Persoană; în acelaşi timp însă începem să experimentăm misterul acestei Persoane despre care credinţa însăşi mărturiseşte cu de-amănuntul. Şi nu numai atât, dar găsim în Scriptură că titlul Său, de Fiu al lui Dumnezeu, are o măsură îndoită - atât în caracterul divin, cât şi în cel omenesc; şi trebuie să ne întrebăm cu privire la importanţa lui în ambele ipostaze şi să luăm în consideraţie sensul în care vorbeşte Scriptura, dacă dorim

să înţelegem bine ceea ce este descoperit despre El.

Este clar că Dumnezeu ne pune în seamă această răspundere de a înţelege Cuvântul Lui şi nu trebuie să căutăm să scăpăm de ea. In faţa ei, oamenii caută refugiul în ceea ce cred ei că este simplitate, dar care adesea trădează o lipsă de introspecţie. Ei cred afirmaţiile, dar găsesc înţelept să nu le privească prea de aproape. Le este atât de teamă de erori, încât nu îndrăznesc să cerceteze adevărul; dar adevărul însuşi este unica întăritură împotriva erorii. „Când am primit cuvintele Tale, *le-am mâncat",* spune profetul; „cuvintele Tale au fost bucuria şi plăcerea inimii mele" (Ieremia 15.16). Tăria acestei expresii ne apropie de felul în care Cuvântul lui Dumnezeu se cere să fie primit: pus înainte, despicat şi analizat; nu numai ce apare la suprafaţă, ci tot ce se află în el să fie asimilat şi luat în stăpânire. In felul acesta ne hrăneşte şi creştem prin el, care devine cu adevărat

„bucuria şi plăcerea inimii".
Nu putem să nu ne amintim că Domnul foloseşte aceeaşi imagine izbitoare, referin-du-Se la Sine. Domnul este Pâinea Vieţii: trupul Lui este adevărata hrană, iar sângele Lui

este adevărata băutură. Ce înşelăciune a lui Satan a fost să convingă pe unii din poporul lui Dumnezeu că acesta este modul literal de a lua Cina Domnului sau ceea ce este implicat în ea, transformând în participarea la o rânduială (chiar dacă ea poate găsi calificare, prin insistenţă, asupra necesităţii credinţei) ceea ce este adâncirea în Hristos si însuşirea Lui, în plinătatea Lui, pentru noi. Aici nu este moarte, ci numai viată si întărirea si desăvîrsirea vieţii
pe care ne-a transmis-o dragostea divină.
Pentru aceasta trebuie să căutăm să cunoaştem mereu mai bine adevărul lui Hristos. Nu L-am putut cunoaşte altfel, decât prin reve-laţie şi tot prin revelaţie trebuie să continuăm a-L cunoaşte. Textele sunt gândurile lui Dumnezeu în care El este păstrat în sfinţenie pentru noi - slujba Duhului lui Dumnezeu (deşi nu independentă de energia Lui directă şi personală) este să-L facă pe Hristos, al nostru, în mod practic. De aceea să cercetăm Scriptura cu perseverenţă, pentru a spori în acea cunoaştere care adăposteşte viaţa veşnică; şi fie ca, odată cu această cunoaştere progresivă, să primim bucuria tot mai profundă în El; aceasta va fi
comuniune mai deplină cu Tatăl şi putere ca să reflectăm strălucirea la care privim.
Adam a fost prin creaţie un fiu al lui Dumnezeu si, deşi căderea a şters asemănarea, totuşi apostolul a putut cita aprobativ ate-nienilor pe unii dintre poeţii lor, care spuseseră: „Căci suntem din neamul Lui" (Fapte 17.28, 29). Şi nu suntem astfel doar pentru că suntem creaţi de El, ci şi pentru că suntem posesori al unei naturi spirituale care ne face potriviţi comuniunii Aceluia care este Duh. Dacă El este „Cel care face îngerii Săi duhuri (vînturi), tot aşa se spune despre ei că sunt „fiii lui Dumnezeu" (Evrei 1.7; Iov 38.7).
Dar „Sfântul" născut din Măria, noul A-dam al unei noi creaţii, este numit „Fiul lui Dumnezeu", nu conceput în mod firesc, ci prin umbrirea Duhului Sfânt (Luca 1.35). Ca şi Adam, care în timp ce era tată al seminţiei sale, din partea divinităţii nu era decât „întâi-născut dintre mai mulţi fraţi", tot asa este Hristos între cei „născuţi din Duh" si, în consecinţă, „fii ai lui Dumnezeu" - pe un plan mai înalt decât cel natural. „Ultimul Adam", în timp ce este Capul unei

seminţii (conform semnificaţiei cuvinte-
24
25
lor), este şi „întâi-născut dintre mai mulţi fraţi" (Romani 8.29). Faptul acesta nu constituie parte din tema noastră prezentă şi nu voi mai stărui asupra lui aici, decât pentru a face observaţia că reprezintă tot ceea ce implică titlul de „Fiu al lui Dumnezeu" atunci când este acordat lui Hristos. Observaţia are în vedere pe unii care protestează cu toată sinceritatea la a-I fi aplicat acest titlu Lui, ca Persoană divină. Ei spun că „Filiaţia" implică derivarea, deci inferioritatea faţă de Tatăl şi, confundând pasajele care vorbesc despre El ca fiind născut în timp (Psalmul 2.7) cu cele pe care trebuie să le luăm în consideraţie acum, susţin că este doar „Fiu" în caracterul Lui oficial. Dar într-un singur text direct al Scripturii se răstoarnă toate argumentele lor posibile; aici în mod sigur, dacă nu în altă parte, unde nu cunoaştem nimic decât prin revelaţie. într-un text dintre cele mai familiare pentru noi toţi este adus ca dovadă a măreţiei dragostei divine faptul că „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3.16). Această dragoste este
26
prin Domnul însuşi, în timp ce apostolul care ne-o relatează declară despre ea într-una din epistole: „dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. în aceasta constă iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4.9-10). Profunzimea acestei dragoste este arătată deci în aceea că Tatăl a trimis pe Fiul Său în lume pentru noi. Reiese astfel, cu o claritate perfectă, că Hristos a fost „Fiul" înainte de a fi venit în lume. Se face un apel simplu către inimile noastre care, deşi căzute, cunosc ceva din ceea ce este dragostea de tată. Şi, dacă privim înapoi spre timpul când lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să ne arate prin Avraam ceva din realitatea sacrificiului, simţim ca o încercare, dincolo de ce este firesc, să auzim acele cuvinte măsurate, fiecare purtând în el o agonie: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-1 iubeşti, pe Isaac; du-te în tara Moria si adu-1 ca ardere-de-tot pe un munte pe care ţi-1 voi spune" (Geneza 22.2).
27
Nu putem realiza decât puţin din ce a însemnat aceasta pentru

Avraam. Dacă cumva gloria divină se ascunde de noi într-o oarecare măsură? Dacă aici ne este subliniată chemarea acelei iubiri în care „Dumnezeu nu a cruţat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi"? Sau dacă gloria lui Dumnezeu nu face nici o diferenţă între a spune că „Fiu" nu este deloc aici un titlu de relaţie şi a spune că acest titlu nu înseamnă totul şi nici mult mai mult decît a însemnat pentru Avraam?

Oare cuvintele „Fiul *Său"* nu par aici a fi destinate să nege această semnificaţie şi să ne asigure că nimic nu s-a intenţionat mai puţin decât o relaţie autentică?

Dar apostolul adaugă că Cel trimis era *singurul* Său Fiu *născut"* şi dacă titlul de „întâi-născut" arată că El are fraţi, acela de *singurul* născut" îi exclude la fel de clar. El era aceasta înainte de a fi apărut sub o înfăţişare - în mod etern „Fiul" şi astfel, în mod divin, fără semeni. Titlul de „Singurul *născut"* arată că era Fiu prin natura Lui şi nu trebuie să lăsăm deoparte nimic din ceea ce Duhul lui Dumnezeu a ales pentru a ni-L prezenta. Dar acest cuvânt nu poate decide asupra semnificaţiei, prin com-

paraţie cu limba greacă inspirată a Noului Testament, care, spre deosebire de a Septu-agintei, este mai precisă şi mai corectă; şi cel mai puţin s-ar potrivi în ce priveşte persoana Fiului lui Dumnezeu. Aici, cu cât termenul pare mai straniu în privinţa relaţiei cu Domnul binecuvântat, cu atât mai strâns trebuie să aderăm la ce este cu siguranţă **scripturistic.** Aici gândurile noastre pot doar să urmărească, iar nu să conducă: ne aflăm în siguranţă doar sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu şi nu altfel. Mai mult; apostolul loan este singurul scriitor inspirat care aplică termenul de *„Singurul născut"* Domnului si care este cunoscut de toţi ca cel a cărui temă predilectă este divinitatea Lui. loan îl introduce, de asemenea, în chiar locul unde vorbeşte despre gloria lui Dumnezeu care a fost acum dezvăluită pentru noi în Hristos: „Şi Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre noi (şi noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu născut din Tatăl), plin de har şi de adevăr" (loan 1.14). Aceasta este versiunea obişnuită, dar expresiile sunt în realitate mai tari decât ceea ce transmit aceste cuvinte. Cuvântul „a locuit" semnifică de fapt „şi-a făcut cortul", purtându-ne astfel înapoi,

în vechime, la cortul în care Dumnezeu a umblat cu poporul Său.

Cortul este acum acel „trup" sau caracter omenesc al lui Hristos, în care Cuvântul - care este Dumnezeu - a avut plăcerea să locuiască printre noi. Astfel, gloria Lui este glorie divină; dar pentru Israelul din vechime, ea a fost acoperită cu un văl, iar acum este dezvăluită: „am *privit* slava Lui". Cum era ea? Era o glorie ca a unui Singur născut din Tatăl", o glorie întocmai cum aceea a unui Singur născut vine din locul pe care El totuşi nu 1-a părăsit niciodată, de apropiere deplină în relaţie şi în dragoste de Dumnezeu ca Tată. Aceasta este urmarea, exprimată pentru noi de versetul 18: „singurul Lui Fiu, care este" - literal, „Acela care este numai Unul" sau „care locuieşte" - „în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (L-a arătat). Intimitatea neschimbătoare a relaţiei veşnice este aici aceea care îl califică în poziţia de Descoperitor al lui Dumnezeu; şi aceasta în acord cu ceea ce era El înainte de a ne fi fost făcut cunoscut drept *„Cuvântul* făcut trup".

Astfel, avem pe cel mai scump nouă şi mai competent Martor al lui Dumnezeu care poate exista - noi înşine fiind puşi în poziţia de copii

ai Tatălui, ca să ajungem, în consecinţă, la starea potrivită pentru a primi şi a beneficia de Un asemenea raport de legătură. Prin urmare, în interior se aduce o parte din cer pentru noi - după cum pământului i s-a făcut firmamentul în cea de-a doua zi a genezei - prin care Cerul glorios de dincolo poate străluci asupra noastră. Nu dintr-o poziţie îndepărtată, nici cu o sclipire rece, ci cu căldura cu care Soarele nostru, Guvernatorul zilei, ne binecuvântează şi ne înveseleşte. Dragoste care este lumină, aceasta este revelaţia! Cum ne-am putea descurca fără preţioasele cuvinte „Fiu" şi „Tată", la sfârşitul tuturor dispensaţiilor, al întregii perspective temporale, ca să arătăm natura eternă, prin ea însăşi a lui Dumnezeu, adevărul absolut privitor la ceea ce ni s-a descoperit acum?

El nu este „dragoste" pentru o ocazie, oricât de mare ar fi ocazia aceasta. Nici Fiul nu a devenit Fiu pentru a Se etala, oricât este El de glorios. Tatăl nu are început ca Tată, nici Fiul nu are început ca Fiu. Altfel nu am avea descoperirea veşniciei, nici a lui Dumnezeu, aşa cum este El, ci numai aşa cum *l-ar fi plăcut Lui să devină,* ceea ce este un lucru cu totul

diferit. Mulţumim lui Dumnezeu că nu este asa. Ştim că Dumnezeu locuieşte etern în dragoste: subiectul acelei iubiri ni s-a făcut

cunoscut. Suntem meniţi nu să cunoaştem o tăcere eternă în Casa în care răsună acum o muzică atât de glorioasă pentru fiii risipitori întorşi, ci să cunoaştem o comuniune în care suntem primiţi şi la care suntem privilegiaţi să devenim părtaşi.
însuşi raportul de legătură stabilit pe pământ, de întîi-născut al familiei cereşti, nu este decât *reprezentarea* relaţiei *eterne* pe un plan pământesc, unde „mulţi fraţi" o pot înţelege şi se pot bucura de ea. Realitatea veşnică se întrupează în timp şi este făcută, pe cât posibil, vizibilă pentru noi. în toate acestea se vede năzuinţa dragostei divine către noi, nerăbdarea ei de a ne avea cu ea!
Nu vom mai stărui mult asupra acestui lucru; dar când privim deplin adevărul binecuvântat al *„Cuvântului* făcut trup", descoperim că din însuşi caracterul Lui omenesc ţâşneşte
către noi lumina divină, acea „viată veşnică care era cu Tatăl şi care ne-a fost arătată" (1 Ioan 1.2) şi că „In El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor" (Ioan 1.4).

Capitolul 3

CUVÂNTUL FĂCUT TRUP

Ne întoarcem acum de la consideraţiile asupra divinităţii Domnului nostru binecuvântat, pentru a vedea cum vorbeşte Scriptura despre întruparea Lui. Dintre toţi evangheliştii, apostolul Ioan, istoric al gloriei Sale divine, expune aceasta în modul cel mai concentrat: „Cuvântul S-a făcut trup" şi „a locuit (Şi-a făcut cortul) printre noi". „Carnea" caracterizează omenescul prin ceea ce este partea lui cea mai vulgară; iar profunzimea acesteia reprezintă gloria revelaţiei pe care expresia *„Cuvântul* S-a făcut trup" o redă cu atâta perfecţiune. In personalitatea Lui omenească, Hristos însuşi era Evanghelia pe care o vestea, iar „Fiul omului" este titlul care I-a plăcut să Şî-l acorde.
După cum ştim, dincolo de faptul întrupării Lui a existat o prăpastie denetrecut, faţă

de care întruparea a constituit preliminarul necesar. Ba a constituit ceva mai mult, pentru că din abisul în care a coborât la cruce, Hristos S-a înălţat îndată. Datorită a ceea ce era El, nu a putut fi reţinut acolo, în timp ce caracterul omenesc pe care Şi 1-a asumat II păstrează pe Hristos pentru totdeauna: El Şi 1-a asumat în propria Persoană şi este parte din El. Pe tronul lui Dumnezeu, purtând semnele de aducere aminte ale coborârii celei mai adânci, El va

domni ca Miel, pentru veşnicie.
Ce gând uimitor este ca Dumnezeu să vină în chip de făptură, nu numai pentru un timp şi pentru a face o lucrare, pentru că, oricât de minunată ar fi ea, va fi doar pentru un timp, ci pentru ca de bunăvoie să *rămână* în ea, în chipul acesta. Dumnezeu şi făptura - făptura *Lui* - aflându-Se astfel permanent împreună, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare care nu va fi desfă-cută niciodată! Aceasta, în semnificaţia ei pro-fundă, nu poate fi o manifestare parţială ori secundară. Ca revelaţie, trebuie scrisă nu numai în limba obişnuită oamenilor, ci trebuie să se adreseze tuturor inteligenţelor şi tuturor fiinţelor capabile să-i răspundă. Iar Scriptura ne asigură deplin că aşa este, „ca să arate în
34
veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Hristos Isus" (Efeseni2.7).
S-ar putea oare arăta făpturilor adâncimile dragostei divine, fără ca toate făpturile să fie afectate de ea? Cu siguranţă că lucrul acesta ar fi imposibil. „Decăderea şi moartea" trebuie să spună: „Am auzit de faima ei cu urechile noastre". Oştirile cerului, aflând-o doar ca pe un har destinat altora, ar trebui chiar şi aşa s-o recunoască drept bunătate plină de grijă faţă de ele, cunoscând în felul acesta, cu o adoraţie mereu mai profundă, pe propriul lor Dumnezeu glorios. Iar închinarea adusă Mielului trebuie cu adevărat să provoace întreaga adorare a cerului, ba încă cu mult mai presus de cum ar fi fost ea înainte de această închinare.
Lucrul acesta ni se dă de înţeles si chiar mai mult decât atât, acolo unde apostolul ne spune că „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos [Cei mai mulţi editori lasă deoparte completarea „Domnului nostru Isus Hristos", prin autoritatea unora dintre cele mai vechi manuscrise; dar unele o păstrează; trebuie să citim,) din care îşi trage
35
numele *orice* familie, în ceruri şi pe pământ" (Efeseni 3.14-15). Orice familie îşi găseşte în felul acesta locul în comuniunea cu El, care este descoperit ca Tatăl lui Hristos. Descoperirea lui Dumnezeu în Hristos face ceva nou din relaţia lor în El.
Totuşi „nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminţei lui Avraam" şi tocmai în legătură cu faptul acesta vorbeşte apostolul despre întrupare, ca fiind pasul necesar spre cruce. „Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate lucrurile, aducând pe mulţi fii la slavă, să desăvârşească prin suferinţe pe

Căpetenia mântuirii lor... Astfel, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavolul, şi să elibereze pe toţi aceia care, prin frica morţii, erau supuşi robiei toată viaţa lor" (Evrei 2.10-16).

Aici vedem de ce întruparea Lui este uneori accentuată, ca şi cum ar fi totul. Carnea era acel „vas de pământ" în care „pasărea cerului", cea vie, trebuia să moară şi în care numai ea putea să moară (Levitic 14.1-7). „Carne" este

expresia folosită pentru firea omenească cu fragilitatea şi cu instabilitatea ei; şi astfel este potrivită pentru a exprima profunzimea condescendenţei divine, care în această situaţie este şi deplina arătare a gloriei lui Dumnezeu. De aici apar expresiile „Cuvântul a devenit carne" (S-a făcut trup) şi „Mi-ai pregătit un trup", apostolul legând din nou cuvintele din urmă (atât de perfect în şirul faptelor din E-vrei) cu jertfa Lui preţioasă: „Tu n-ai voit nici *jertfă,* nici *dar,* ci Mi-ai pregătit un trup".

în citatul din al doilea capitol, copiii sunt făcuţi părtaşi „cărnii şi *sângelui",* la care, prin consecinţă este şi El părtaş; iar condiţia prezentă, schimbătoare, a caracterului omenesc, este subliniată chiar mai mult în 1 Corinteni 15.50: „Carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu" - nu datorită răului din ele, ci datorită caracterului schimbător, nepotrivit cu ceea ce este veşnic. Tocmai la aspectul veşnic al împărăţiei se referă apostolul aici; iar rolul sângelui este de a alimenta ceea ce se iroseşte (carnea) şi se identifică cu schimbarea, cu uzura materiei, deci cu efemerul, în locul a ceea ce este etern.

De aceea, trupul adoptat de Domnul pentru a împlini legea jertfelor - lege care în sulul cărţii se referea la El - nu se află încă în condiţia potrivită noii creaţii, deşi El însuşi era „ultimul Adam" şi Capul ei. Trupul pe care L-a luat era „psihic" - termen care trebuie citit mai degrabă cu „natural" (având viaţa naturală datorită sufletului) (1 Corinteni 15.44) -nu încă „spiritual". Aceşti termeni sunt puţin înţeleşi si în cel mai bun caz putem înţelege doar o mică parte din semnificaţia lor; totuşi putem înţelege destul pentru a evita unele greşeli în care se cade adesea. Un trup „spiritual" nu înseamnă un trup format din spirit (duh) după cum un trup „psihic" nu înseamnă că este format din psyche (suflet). Cele două fraZe sunt exact

paralele în Scriptură şi sunt folosite pentru a arăta faptul următor: „Dacă este un trup psihic, este şi un trup spiritual. De aceea este scris: „Omul dintâi. Adam, a fost făcut un suflet viu"; cel din urmă Adam, un duh dătător de viaţă" (1 Corinteni 15.44-45).
Aici, citatul apostolului ne arată că trupul psihic se află în relaţie potrivită cu omul ca suflet viu - un termen prin care este desemnat la fel de bine omul, ca şi animalul. Totuşi omul
38
posedă - spre deosebire de animal - atât suflet cât şi spirit, dar aceasta în timp ce în trupul actual, omul nu este desemnat prin componenta lui superioară între cele două menţionate. In afara trupului el este un „spirit"; în trup, el este un „suflet". Trupul psihic - este regretabil că nu avem un adjectiv mai bun pentru suflet -pare să ocupe facultăţile spiritului său; sufletul (care este partea senzorială, animală, deşi mult superioară animalelor) dominându-1 până la a-1 caracteriza.
Astfel trupul este cu adevărat potrivit cu fraza din Filipeni (3.21), „trupul umilinţei noastre"; şi aceasta separat de efectul pe care l-a avut căderea asupra lui, deşi efectele căderii nu sunt excluse. în el, spiritului i se dă posibilitatea să contemple lucrurile din afară numai prin simţiri; în felul acesta, încet şi dificil, se adună cunoştinţe pentru îmbogăţirea spiritului. Si acest fel de cunoştinţă (gr: cunoaştere prin experienţă) pare să fie acela despre care vorbeşte apostolul (1 Corinteni 13.8-12), „ca într-o oglindă, în chip întunecos" şi care „va avea sfârşit în acea stare desăvârşită, când „vom vedea fată în fată". Lenta trezire si mai lenta maturizare a facultăţilor omului, în timp
39
ce acesta creşte în înţelepciune, par să aibă mult a face cu această aparentă inversare a ordinii între spirit şi suflet.
în concluzie, trupul de „carne şi sânge" este perfect adaptat ca „trup al umilinţei", pentru a zădărnici „mândria omului", făcându-1 să realizeze zi de zi starea lui de dependenţă; şi aceasta în timp ce îngrijirea acordată şi servirea intereselor sale poartă o mărturie constantă a grijii şi blândeţii lui Dumnezeu faţă de făptura creată de El, pentru a o păstra strâns legată de Izvorul binecuvântării.
Fiind cu totul separate de cădere şi de consecinţele ei, toate acestea ţin de „omul dintâi", nu de ceea ce a devenit el apoi. Căderea a adus cu ea, într-o asemenea condiţie, tot ceea ce ar putea genera fie şi numai un moment de durere. Pasajul din Evrei 2 distinge cu atenţie diferenţa dintre „copiii" care sunt deopotrivă „părtaşi" sângelui şi

cărnii (în această stare decăzută) şi partea limitată a lui Hristos în ele. In limba greacă, cuvintele arată o diferenţă în acest sens, deşi nu definesc natura exactă a acesteia. Oricum, nu este greu să o înţelegem din ceea ce se adaugă apoi: „a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile, ca să

poată fi, în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos şi vrednic de încredere ca să facă ispăşire pentru păcatele norodului". Expresia „în toate lucrurile" arată necesitatea ca El să-Şi însuşească în mod deplin şi adecvat firea omenească, astfel încât să poată fi un Reprezentant autentic al acelora pentru care S-a înfăţişat la Dumnezeu, în timp ce pentru aceasta trebuie să fie fără nici un defect sau întinare personală, să aibă o fire omenească perfectă, fără pată sau ruptură.

Felul în care a fost asigurată aceasta ni-1 mărturiseşte Evanghelia după Luca. Puterea Duhului Sfânt a împlinit ceea ce altfel ar fi fost imposibil, iar „Sfântul" născut din Fecioară a fost chiar şi în ce priveşte umanitatea Lui, „Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1.35). Aceasta nu declară de la sine ceea ce a spus Ioan; nu este echivalentul Cuvântului făcut trup. Evanghelia după Luca îl înfăţişează pe Hristos ca om, tot asa cum Evanghelia după Ioan îl înfăţişează ca Fiu al lui Dumnezeu. Prima ni-L prezintă pe în-tâiul-născut, cealaltă pe Singurul-născut. Şi este esenţial ca ambele aspecte ale gloriei Lui să fie exprimate în mod adecvat. Puterea Duhului Sfânt s-a manifestat în „Omul Hristos Isus",

care a fost „făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Lui", fiind în acelaşi timp absolut liber de orice moştenire tristă a căderii. Puterea aceasta s-a manifestat acolo unde era necesar, anume în caracterul Său omenesc, nu în caracterul divin.

Astfel, chiar în ce priveşte trupul Său, era un trup „pregătit" şi totuşi „în toate lucrurile asemenea" celui al „fraţilor Lui", dar în totul despărţit de consecinţele păcatului pe care -deoarece, nu există păcat în El - nu le putea avea în Fiinţa Lui. (Trebuie să păstrăm aceste adevăruri privitoare la Domnul în atentă potrivire şi raport unul faţă de celălalt: „un trup pregătit" şi „făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Lui". Ultimul adevăr nu trebuie forţat pentru a include vreo consecinţă a căderii: pentru că în aceasta noi nu am fost „fraţii Lui"; iar limitarea - aşa cum am văzut - este deplin stabilită pentru El, ca

părtaş „sângelui şi cărnii". Pe de altă parte, adevărul „un trup pregă-tit" nu trebuie forţat pentru a-1 face altfel decât un trup autentic omenesc. Este folositor în acest sens să ne amintim că această expresie reprezintă un citat din Septuaginta, care o substituie pentru ebraicul: „Mi-ai străpuns ure-42
cnile". Afară de cazul când am crede că textul ebraic este imurecis aici si că acurateţea celui grec este afirmată de apostol, ultimul text este doar o parafrazare a celui dintâi, pe care apostolul o acceptă ca redând semnificaţia adevă-
..c j
rată. Car în cazul acesta :„trupul pregătit" nu se referă la vreo trăsătură specială, proprie acestuia, ci la faptul că este instrumentul prin care, ca Om. Cel ce vorbeşte să poată auzi - adică asculta - voia lui Dumnezeu. Nu este de presupus că textul neinspirat al Septuagintei ar oferi aici o revelaţie a naturii umanităţii Domnului, necunoscută textului ebraic inspirat. Desigur, ceea ce s-a spus despre Domnul prin comparaţie cu Adam se referă, simplu, la trupul Lui; iar unitatea divinităţii şi umanităţii în Persoana Lui, cu consecinţele acesteia, nu reiese de aici. Sperăm ca pe acestea să le prezentăm în alt loc.) în această privinţă trebuie să distingem cu atenţie, din efectul acestor împrejurări în care Se afla, un Adam paradisiac. dar în afara paradisului; fără îndoială, o stare greu de conceput pentru Adam şi ceva imposibil pentru un Adam care nu căzuse. Şi totuşi, în anumite relaţii poate fi posibil să înţelegem şi să vorbim despre aceasta într-o anumită măsu-

43

ră - adică atât cît ne conduc afirmaţiile Scripturii şi cât ne este dat să le pătrundem înţelesul. După cum vedem, în trupul de carne şi sânge, Adam era cu totul potrivit relaţiei de conditionalitate în care s-a aflat fată de tot ce-1 înconjura. Numai păcatul ar fi adus moartea asupra lui, cum s-a şi întâmplat. Muritor, şi încă nu era: nu exista nici o *tendinţă* a morţii în firea lui, nimic în el care să se supună ei, nici o posibilitate de boală, nici o întunecare a vreunei facultăţi. Totul era în vigoare la el şi cu capacitatea de a reţine acea vigoare un timp cel puţin nedefinit. Astăzi, cu o cunoaştere mereu mai profundă a resursei minunate - încă perceptibilă în trupul omenesc - de îndepărtare a lucrurilor care ne rănesc şi de recuperare a noastră din orice efect al acestora, nu ne este dificil să realizăm că nici o otravă nu l-ar fi putut afecta. Fiarele câmpului îi erau supuse. Dacă ne gândim la posibilitatea vreunui accident, cred că în această privinţă ar trebui să revenim la certitudinea ocrotirii divine; şi serviciul pe

care îl împlinea pomul vieţii era în mod clar rânduit pentru el ca întărire a unei lecţii atât de necesare, orice am gândi despre virtuţile lui reale.

44

Schimbare şi dependenţă se văd în toate acestea, dar înconjurate de grija şi de dragostea divină; şi numai prin ultima au putut fi excluse suferinţa şi moartea în final. Astfel, îndepărtând providenţa lui Dumnezeu, suferinţa şi moartea pot veni. îndatorarea şi responsabilitatea faţă de ea au fost implicate mai dinainte: nu este necesar decât ca împrejurările să se schimbe, pentru ca el să flămânzească, să înseteze şi să sufere. La Domnul însuşi, în trupul de carne şi sânge pe care ştim că 1-a avut, acestea toate nu au implicat nici caracterul muritor (în sensul lui adevărat, caracter muritor nu înseamnă „capabil de a muri", sens pe care unii l-au aplicat în mod imprudent Domnului, ci ^*upus* morţii, menit să moară", nici vreo poziţie faţă de Dumnezeu, substituitoare sau altfel, care să le justifice. Dacă Lui, în harul Lui, I-a plăcut să vină în aceste condiţii, faptul acesta este cu totul suficient. El nu a putut decât să simtă mai minunat lucrurile, datorită desăvârşirii Sale şi în acelaşi timp să stea cu totul în strălucirea de soare a favoarei divine, după cum - până la întunericul semnificativ al crucii - a stat întotdeauna.

45

Şi acesta, fiind harul Său, era parte a acelei manifestări a lui Dumnezeu pe care o afirmă: „Cuvântul făcut trup". Ceea ce pare a fi doar infirmitatea omenească devine în felul acesta gloria Divinităţii. „Fiul omului este slăvit" în această umilinţă; şi Dumnezeu „de asemenea este slăvit în El".

Capitolul 4

DUHUL ŞI SUFLETUL LUI OMENESC

Vom lua în consideraţie acum aspectul mai profund al duhului şi al sufletului în Hristos.

„Dochetismul", care nega realitatea întrupării Sale în carne, nu mai necesită să stăruim asupra lui, deoarece nu mai are adepţi în prezent; dar aspectul la care am ajuns acum implică pentru început lămurirea a ce sunt spiritul şi sufletul omului, mulţi credincioşi neavând încă o vedere clară asupra acestui lucru. De aceea cu greu am putea înţelege ce implică - în ceea ce-L priveşte pe Domnul -caracterul autentic omenesc, dacă nu înţelegem mai întâi ce implică acesta la oameni în general.

46

Dacă, spre exemplu, luăm o carte („Hodge-s Outlines of Theology") vom găsi pe autor spunând: „Pitagora şi, după el, Platon şi apoi succesiv pleiada filozofilor greci şi romani au susţinut că omul este alcătuit din trei elemente: *spiritul raţional* (NOUS, PNEUMA, MENS), *sufletul animal* (PSYCHE, ANIMA) şi *trupul* (SOMA, CORPUS). De aceea, acest uz al cuvintelor s-a imprimat în limbajul popular grec. In consecinţă, apostolul le foloseşte pe toate trei atunci când intenţionează să exprime exhaustiv în limbajul popular entitatea omului şi ceea ce aparţine acestuia: ,;Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi" (1 Tesaloniceni 5.23; Evrei 4.12; 1 Corinteni 15.45). De aici, unii teologi conchid că această doctrină a omului, constituit din trei elemente distincte, este de inspiraţie divină. La aceasta el obiectează: „Faptul că PNEUMA si PSYCHE sunt entităţi distincte, nu poate fi doctrina Noului Testament, deoarece sunt folosite în mod obişnuit ca sinonime, adesea fără vreo legătură între ele. Astfel PSYCHE, ca şi PNEUMA, este folosit pentru a desemna sufletul ca sediu al înaltelor facultăţi 48

intelectuale - (Matei 16.26; 1 Petru 1.22; Matei 10.28). Tot astfel PNEUMA, ca şi PSYCHE, este folosit pentru a desemna sufletul ca principiu care animă trupul - (Iacob 2.26). Cei care au murit sunt numiţi indiferent PSYCHAI, (Fapte 2.27, 31; Apocalipsa 6.9; 2Q.4) şi PNE-UMATA (Luca 24.37, 39; Evrei 12.23).'
Acestea sunt toate obiecţiile lui si de la prima vedere ele devin cu totul nesatisfăcătoare. Cât de mult se pierde din precizia şi din credibilitatea Scripturii, atunci când avem libertatea să acordăm credit unor asemenea distincţii aparente ale frazeologiei populare! Din contră, Vechiul Testament este la fel de clar fată de aceste distincţii, ca si Noul Testament, şi aceasta cu mult înainte ca filozofia să fi modelat limbajul Greciei şi cu totul în afară de greaca pe care această filozofie a modelat-o.
în toată Scriptura, încă din primul capitol al Genezei, animalelor li se atribuie un „suflet". „Acolo toate erau un suflet viu" - este desem-narea simplă (în Geneza 1.30, ebr.) a regnului animal ca distinct fată de om. într-adevăr, si omul este făcut un suflet viu, dar nu acesta este caracterul său cel mai înalt, caracterul său special. Dumnezeu este „Tatăl *duhurilor*[11]

49
(Evrei 12.9), nu al sufletelor; şi după cum fiul este chipul tatălui său, tot aşa omul este *creat* în mod special după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1.27). La fel este şi „duhul omului care este în el" si care „cunoaşte lucrurile omului" (1 Corinteni 2.11); de aceea, acest duh nu este atribuit niciodată animalelor. La începutul „cugetărilor" sale, autorul Eclesiastului ridică o întrebare interesând aspectul acesta, căreia îi răspunde însă la sfârşitul cărţii (3.21; 12.7); şi răspunsul nu exprimă decât îndoiala unui om aflat în ceaţă, nu adevărul divin, după cum apare evident şi prin faptul că nu este dat drept adevăr divin.
Duhul şi sufletul sunt privite în Scriptură totdeauna cu deplină consecvenţă în această manieră. Scriptura este totdeauna solidă în sine şi niciodată vagă în ceea ce spune, facultăţile proprii omului, judecata mentală şi morală, sunt atribuite duhului; natura senzitiv instinctivă şi emoţională este atribuită sufletului. Totuşi există o *cunoaştere* care poate fi atribuită sufletului, după cum există şi o bucurie a duhului; iar dacă „inima" este substitut pentru „suflet", iar „mintea" pentru „duh", pu-
50
tem înţelege această problemă fără a realiza vreo confuzie sau inconsecvenţă.
în ce priveşte starea de moarte, dacă duhul sau sufletul sunt absente, trupul va fi mort şi fiecare poate fi menţionat în felul acesta; totuşi şi aici Scriptura va fi găsită perfect unitară în toate afirmaţiile ei. *In* trup (şi prin conexiunea cu el, fără îndoială, în condiţia „naturală" sau „psihică" la care ne-am referit deja), omul, deşi *are* un duh, *este* un „suflet", astfel încât „sufletul" devine, conform limbajului nostru obişnuit, echivalentul eului; în timp ce se află *în afara* trupului, deşi *are* un suflet, el *este* un „duh".
Aceasta va explica toate pasajele, probabil cu excepţia acelora din Apocalipsa; astfel la Apocalipsa 20.4 găsim sufletul exprimînd doar un fel de substitut pentru eu sau persoană, în timp ce în expresia „sufletele de sub altar", aplicată martirilor, acestea sunt simbolurile persoanelor ale căror vieţi fuseseră oferite prin sacrificiu. Si acest uz nu este realmente diferit.
Deci „duhul, sufletul şi trupul" formează un om; iar aici, după cum apare evident, duhul este acela care constituie particularitatea distinctivă a omului. Pentru a fi Om în. mod au-
51

tentic, Domnul trebuie să le aibă pe amândouă şi în consecinţă amândouă Ii sunt atribuite în Scriptură. Astfel El spune despre sufletul Său întristat şi tulburat (Matei 26.38; Marcu 14.34; loan 12.27); şi se poate spune despre El că „sufletul Lui nu va fi lăsat în locuinţa morţilor (hades), (Fapte 2.31). Pe de altă parte, în tinereţe El creşte puternic în duh (Luca 2.40); percepe în duhul Lui (Marcu 2.8); Se bucură şi este tulburat în duhul Lui (Luca 10.21; loan 13.21); fşi încredinţează şi abandonează duhul Tatălui Său (Luca 23.46; loan 19.30).

In felul acesta, dovezile caracterului Său autentic omenesc sunt complete. Şi aici El este făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi; şi cât de multe, în fapt, depind de aceasta! De aspectul acesta ne vom ocupa mai îndeaproape. Mai întâi trebuie să lămurim anumite infirmări sau, explicaţii care sunt altfel decât ne învaţă aceste texte, unele speculaţii mai vechi fiind readuse în ultimul timp şi reclamând o nouă examinare. Va fi de folos să le urmărim întâi în forma lor mai veche şi apoi în fazele lor moderne. Forma mai veche este cunoscută (în istoria Bisericii) ca Apolinarianism; cea mai 52
nouă se află astăzi peste tot în jurul nostru, în ceea ce este cunoscut drept Kenoticism.

Apolinariu, un trinitarian zelos, a fost cinstit mult de către ortodocşi şi s-a aflat în opoziţie cu Arianismul. De fapt vederile lui par să se fi dezvoltat tocmai prin opoziţia cu arianismul. „Doctrina arianistă asupra persoanei lui Hristos", spune Dr. Bruce („The Humilia-tion of Christ", pag. 42, 43), „era că în persoana istorică numită Hristos a apărut în trup omenesc mult glorioasa - şi într-un anume sens, divina -*făptură* desemnată în Scriptură ca Logos, Cuvânt, - Logosul luând locul comun sufletului omenesc, fiind supus infirmităţii o-meneşti şi chiar păcatului. Aceasta dat fiind că, oricât de glorios, era totuşi o făptură, de aceea limitată, falimentară, capabilă de a se întoarce, prin abuz de libertate, de la bine spre rău. Apolinariu a acceptat maniera lui Arian de a construi persoana prin excluderea unui suflet omenesc raţional şi a folosit-o ca mijloc de a înlătura concluzia arianistă.

El nu a negat existenţa unui *suflet* omenesc în Hristos, în sensul scripturistic al acestuia, ci a unui suflet omenesc *raţional,* un termen filozofic pentru care Scriptura foloseşte

53

termenul ..duh". El a susţinut că *Duhul* lui Hristos reprezintă Divinitatea Lui; în felul acesta el a căutat nu numai să scape de doctrina arianistă a fragilităţii morale in Domnul, ci să obţină şi alte

rezultate de cea mai mare importanţă.
intre acestea, primul era evitarea oricărei posibilităţi de a presupune o *personalitate duală* în Hristos, presupunere îa care, de fapt, unii dintre oponenţii lui au şl aderat. Citându-i din nou pe Bruce, în vederea lui, 5;Hristos era Dumnezeu adevărat pentru că era Logosul veşnic manifestat în trup. Era şi om adevărat, pentru că natura umană constă din trei elemente componente^ trup. suflet şi duh"; şi pe toate acestea, Hristos îe-a avut. într-adevăr, se poate obiecta că al treilea element al persoanei lui Hristos, NOUS-ul (mintea), nu a fost omenesc, ci divin. Dar Apolinariu avea pregătită replica: „Mintea în Hristos", spunea el, „este în acelaşi timp divină şi omenească; Logosul este concomitent imaginea expresă a lui Dumnezeu şi prototipul umanităţii". Aceasta părea el să înţeleagă prin afirmaţia că umanitatea lui Hristos este *eternă* - o parte a sistemului său neînţeleasă de oponenţi, care presupuneau că se 54

referă la *trupul* lui Hristos. Nu există nici un motiv să credem că Apolinariu intenţiona să răspândească învăţătura conform căreia trupul de carne al Domnului nostru era veşnic, fiind adus cu El din cer şi deci nu S-ar fi născut în mod real din Fecioara Măria, cu toate că este posibil ca unii dintre adepţii lui să-şi fi însuşit astfel de opinii. Ideea lui era că Hristos a fost *omul ceresc; ceresc,* pentru că era divin; *om,* nu doar pentru că era Dumnezeu încarnat, ci pentru că duhul divin este în acelaşi timp esen-ţialmente *omenesc".*
„Acesta", remarcă Bruce, „era elementul speculativ al teoriei apolinarianiste, teorie greşit înţeleasă de contemporani, dar mai bine înţeleasă, iar în anumite cercuri *mai simpatizată, acum*[11]. Şi aici este interesul nostru în această problemă, anume că în prezent se reafirmă în fermentul minţilor omeneşti atât de mult din trecutul mort şi îngropat şi adesea fragmentat, încât ne este de folos ca aceste fragmente să le punem la locul lor, pentru ca să putem vedea legătura lor firească şi să le înţelegem semnificaţia.
Dar fără îndoială, Apolinariu ar fi susţinut că această ultimă parte a teoriei sale nu

era o simplă speculaţie. Ar fi putut apela la textul din.Ioan 3.13, „Fiul omului, care este în cer", sau mai bine la cel din 1 Corinteni 15.47: „Omul al doilea este (EX OURANOU) din cer. Cu toate acestea este limpede că, „făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi", nu se poate spune despre Hristos în felul cum L-a descris el, cu excepţia cazului când admitem o lepădare de Sine atât de profundă, încât această umanitate divină a fost capabilă să-şi însuşească limitele omeneşti adevărate, să fie ispitită asemenea nouă, să crească în înţelepciune şi în statură, să fie noul Adam, Capul unei noi seminţii de oameni: fără aceasta este clar că nu am avea pe Hristosul din Scripturi. El este atât de deosebit de noi, încât nu am avea curajul să-L revendicăm pentru noi. Nici nu-L putem înţelege în agonia din Ghetsimani sau în întunericul amărăciunii uitării Lui la cruce.
Apolinariu a conceput întreaga natură morală şi mentală a omului, în mod corect, a se afla în acel duh al omului care nega că Domnul l-ar fî avut. După teoria lui, Domnul a adus duhul cu El din cer sau, mai curând, acesta era chiar acel Unul care a venit. Astfel a devenit cu adevărat „duhul unui Om"; dar nu putea fi numit duh

omenesc, decât printr-un argument care face salt peste o diferenţă infinită, ca şi cum abia dacă aceasta ar exista; şi aceasta în timp ce în interesul teoriei (de a argumenta împotriva caracterului schimbător al creaturii) este apreciat din plin.
Dar mai era un al treilea avantaj pe care Apolinariu l-a văzut rezultând din această u-manitate divină a lui Hristos, care L-a făcut pe Dumnezeu însuşi să Se încovoaie sub suferinţă şi moarte, cum nici o altă viziune nu a făcut-o; şi lucrul acesta a crezut a fi esenţial necesar pentru a conferi putere lucrării Lui răscumpărătoare, însă imaginea pe care şi-a făcut-o în această privinţă este contradictorie.
In ansamblu nu poate fî nici un dubiu pertinent că apolinarianismul - deşi a apărut demult şi s-a menţinut puţin timp - nu a fost un pas mai departe spre Kenoticism, care în ultimul timp s-a răspândit în multe cercuri şi care a apărut necesar pentru a rotunji vechea doctrină până la o anumită consistenţă. Un scriitor american aparţinînd acestei şcoli chiar „îşi întemeiază teoria pe baza unităţii esenţiale dintre omenesc şi divin"; „încarnarea fiindj după el, elementul omenesc (Logosul) etern în

Dumnezeu, devenind om prin adoptarea unui trup şi ocupând locul comun unui suflet" (Bruce).

Privind Kenoticismul în legătură cu tema noastră prezentă, o scurtă menţiune va fi suficientă. Poziţia lui principală este că Fiul lui Dumnezeu, în devenirea Lui ca om, S-a contractat între limitele omeneşti, fie pentru a deveni realmente duhul omenesc al lui Hristos, fie pentru a ocupa loc împreună cu acesta într-o conştiinţă omenească. Scopul este, ca şi al apolinarianismului, de a evita să atribuie Domnului o *personalitate duală,* de a-L face pe Hristosul evangheliilor mai uşor de înţeles, cu păstrarea concomitentă a Divinităţii Lui adevărate. Divinitatea, spun ei, poate lăsa deoparte ceea ce îi aparţine, exceptând atributele esenţiale, fără o reală diminuare de sine; iar atotputernicia, atotcunoaşterea şi atotprezenţa nu reprezintă atribute esenţiale, ci doar expresii ale relaţiei libere cu lumea pe care El a creat-o. „Pentru Fiul lui Dumnezeu, încarnarea este în mod necesar o limitare şi o dezbrăcare de Sine, nu a ceea ce este esenţial pentru a fi Dumnezeu, ci a ceea ce este esenţial manierei divine de existenţă, a gloriei divine pe care El

58

o avusese de la început la Tatăl şi pe care a exercitat-o în guvernarea lumii. „Aceasta este imaginea", spune Thomasius, citat de Bruce, „oferită de apostol în epistola către Filipeni, o astfel de imagine este cerută de istoria evanghelică: probabil că nici o alta nu poate lămuri cum, spre exemplu, Hristos a putut dormi în timpul furtunii de pe marea Galileii. Ce somn real putea fi acolo pentru El, care, ca Dumnezeu5 nu numai că era treaz, dar, conform ipotezei antikenotice, ca Guvernator al lumii, a „potolit" şi a „liniştit" furtuna?"

Autorul citat aici nu merge până la extremele la care ajung Gess şi alţii, care reproduc viziunea apolinariană a caracterului omnesc al Domnului: dar nu ne este necesar nici să cităm în continuare pentru a arăta din ce întrebări s-a născut kenoticismul, nici răspunsul pe care în esenţă îl oferă toate formele lui. Cine nu cunoaşte aceste întrebări? Si cine

5 5

nu ştie câte deservicii ne aduc ele? Oare poate fi această dificultate soluţionată satisfăcător în ultimă instanţă? Sau ea ne arată că ne aflăm tocmai în faţa afirmaţiei personale, de nepătruns, a Domnului, că „nimeni nu cunoaşte pe

Fiul, afară de Tatăl"?

59

Aceasta trebuie să ne dea răgaz cel puţin pentru a realiza cât de ipotetice sunt toate răspunsurile - cât de puţin poate însăşi Scriptura să argumenteze în ajutorul lor: şi aici se află cu siguranţă tocmai

subiectul despre care s-ar cuveni să ne fie teamă să-1 prezentăm, fără asigurarea Scripturii. Oricum, putem privi la ceea ce este mai avansat, dar numai cu convingerea că prin aceasta va fi demonstrată slăbiciunea gândurilor noastre. Chiar faptul în sine poartă un bine, deoarece ne păstrează în interiorul limitelor cunoştinţei demne de încre-dere, pentru ca, împreună cu psalmistul, să nu ne îndeletnicim cu lucruri prea înalte pentru noi şi să nu ne atragem pedeapsa sigură care urmează îngâmfării.
KENOSIS este, într-adevăr, un cuvânt luat din Scriptură: „dezbrăcarea de sine" din Filipeni *2;* el este adevărata forţă a cuvântului care în versiunea obişnuită nouă este sărăcăcios redat cu „S-a dezbrăcat (engl.: S-a făcut de nimic- n.t) pe Sine însuşi" (HEAUTON EKENOSEN). Astfel acest curent afirmă că este bazat pe Scriptură - într-adevăr, este singura interpretare potrivită a pasajului la care ne-am referit: un pasaj cu adevărat minunat, cu care
60
ne putem împrospăta aducerea aminte şi inimile. Este minunat pentru că include îndemnul de a-L imita pe Hristos: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce" (Filipeni 2.5- 8).
Modificarea de la „nu a socotit ca o pradă", la „nu a socotit ca un lucru de apucat" este preferată de mulţi astăzi. Punctul asupra căruia insistă apostolul nu este acela că Hristos ar fi pretins că este egal cu Dumnezeu, ci că nu a insistat asupra acestui drept: S-a dezbrăcat de Sine - a *renunţat* la înfăţişarea de Dumnezeu în favoarea celei de rob. Aspectul pe care teoria kenotică ne invită să-1 luăm în consideraţie este ce anume se implică în această dezbrăcare de Sine. Faptul în sine este evident: El a fost aici Om, cu înfăţişarea unui rob. Nu a venit sub înfăţişarea corespunzătoare Lui ca Dumnezeu, deşi era Dumnezeu; aceasta este limpede. Nu
61

pare a fi necesar să ne întoarcem la adevărul simplu cu care fiecare creştin s-a familiarizat, pentru a înţelege această dezbrăcare. Nu apare nici o revelaţie proaspătă în ea: apostolul apelează mai degrabă la o cunoaştere general creştină.
9

Suntem îndreptăţiţi deci să căutăm deplina valoare a acestor expresii. El a dezbrăcat înfăţişarea de Dumnezeu, pentru a o lua pe cea de rob: aici este antiteza; dar ea implică numai realitatea înfăţişării Sale de om. Atunci când Se află în trupul omenesc vorbeşte despre „Fiul omului care este în cer" (loan 3.13). A fost El în cer atunci, *sub înfăţişarea unui rob?* Nu, nu putem spune aceasta. Dar atunci chipul de rob pe care Şi-1 asumase nu L-a limitat la aceasta; KENOSIS-ul nu era absolut şi universal, ci relativ la apariţia Lui pe pământ; era numai ceea ce a fost implicat ca necesitate pentru venirea Lui în lume ca Om, nu ca să fie întors de la aceasta. Aspectul este în deplin acord cu pasajul din Filipeni, care apare ca un apel întemeiat pe faptele cunoştinţei creştine şi nu ca o revelaţie nouă, comunicată pentru prima dată.
62

Din nou, când apostolul ne asigură în Coloseni (1.19) că „toată plinătatea (Dumnezeului Tatăl - a întregii Dumnezeiri) şi-a găsit plăcerea să locuiască în El", faptul este imposibil să se încadreze în viziunea kenotică a contractării sinelui în interiorul sărmanelor limite omeneşti. Putem fi, într-adevăr, foarte neajutoraţi în a înţelege ce desemnează aceasta, dar cu siguranţă, faptul nu reprezintă deloc contracţie, ci expansiune a concepţiei noastre asupra lui Hristos ca Om; nu este kenoticism, nici compatibil cu ea.
Dar, separată de kenoticism, concepţia apolinariană cu privire la caracterul omenesc al Domnului nu prezintă o bază pentru viaţa omenească, anume capabilă de credinţă, de a fi ispitită, de simpatie cu experienţa comună omenească, de a creşte în înţelepciune, aşa cum îi este Lui atribuită în mod explicit. Singularitatea personalităţii, într-adevăr foarte manifestă în această concepţie, care reprezintă atracţia ei pentru intelectul rămas perplex, este câştigată cu un preţ prea mare. Trebuie să proclamăm împotriva apolinarianismului umanitatea adevărată a lui Hristos, iar împotriva kenoticismului, deplina Lui Dumnezeire; a-
63
ceasta chiar atunci când am înţeles că legătura dintre ele este de nepătruns; şi trebuie să rămânem astfel: mângâindu-ne cu siguranţa că în ultimă instanţă aceasta este ceea ce a declarat însuşi Domnul nostru. Noi nu-L cunoaştem pe Fiul în misterul naturii Sale; dar II cunoaştem în unitatea Divinităţii cu omenescul, Legătura vie dintre Dumnezeu şi făpturile Lui, care nu poate fi niciodată desfăcută şi

care nu va ceda niciodată, oricare ar fi tensiunea exercitată asupra ei. In El, înaintea lui Dumnezeu, acceptaţi în Preaiubitul, noi suntem „legaţi în snopul vieţii cu Domnul Dumnezeul nostru" într-un fel la care nici un gând omenesc nu ar fi putut ajunge, în cea mai frumoasă imaginaţie. Dar aceasta nu este imaginaţie, ci asigurarea pe care El însuşi ne-a dat-o: „Pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi" (Ioan 14.19).
64
Capitolul 5
FIUL OMULUI
Integritatea caracterului omenesc al Mântuitorului nostru este marcată de titlul pe care Domnul 1-a dorit în mod special pentru Sine şi pe care profeţiile I l-au atribuit particular - „Fiul omului". Aici, termenul „omului", în textele ebraice, este „Adam", omul generic; şi acesta lămureşte realmente si concluziv între-barea dacă El este Om în Persoana Sa. Un fiu al omului este om în cel mai larg sens al cuvântului, om prin descendenţă şi prin ceea ce moşteneşte. în Psalmul 49.2, cuvântul „mici" semnifică literal, în versiunea noastră, „fii ai lui Adam" - cei obişnuiţi, neavând nimic care să-i deosebească de ceilalţi- fiind astfel în antiteză cu „fii ai lui Ish" („mari"), oamenii cu marcă în vreun fel oarecare. Prin folosirea acestui termen. Domnul Se coboară în felul cel
65
mai simplu, în măsura în care priveşte autenticitatea caracterului Său omenesc, până la nivelul familiar nouă. El nu este simplu „om", Unul pe care L-ai putea numi aşa, deşi diferind mult de sămînţa lui Adam: El este „Fiul omului"; derivându-Şi umanitatea din omenesc, neavând nimic care prin natura ei să o separe de omenescul generic - „făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi", cum declară apostolul (Evrei 2.17). Hristosul lui Apolinaris sau al unor kenotici moderni nu ar fi „Fiul omului". Ar fi probabil un om divin, dar absolut separat de umanitatea fiilor oamenilor; n-ar putea avea „fraţi" între aceştia.
Puterea acestui termen se vede prin aplicarea lui la profetul Ezechiel şi odată în cartea Daniel. Amândoi profeţii au trăit pe când Israel era rupt; şi Ezechiel, ca preot, este ales de Dumnezeu să fie judecător în acord cu legea din Levitic, în aplicarea ei spirituală, pentru condiţia de lepros a poporului. El este luat ca să mărturisească despre lepădarea lor voită şi evidentă faţă de Iehova, după care, demons-trarea fiind completă, leprosul este scos afară din tabără, potrivit poruncii din Levitic. Gloria

Domnului este văzută depărtându-se de cetate, deşi încet şi fără plăcere (Ezechiel 11.22-23).
Acum preotul este „luat din mijlocul oamenilor, având astfel calificarea de a fi „pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu" (Evrei 5.1). Umanitatea Sa îl face să cunoască pe oameni şi să poarte în inimă interese pentru ei. Şi astfel vedem semnificaţia desemnării Lui atât de constant - preot fiind -drept „fiu al omului". După cum noi judecăm pe oameni înaintea unor juraţi care fac parte dintre semenii lor, tot aşa aici omul este chemat să se pronunţe asupra oamenilor. Ca om şi preot pentru oameni, El va face uz de compasiune; de aceea judecata Lui va fi mai completă şi în final imposibil de obiectat împotriva ei. De aceea se face aici apel la judecata pe care o exercită ca „fiu al omului" (Ezechiel 20.4; 22.2). Dar în aceasta, Ezechiel este doar o gură şi reprezentant al lui Dumnezeu. Judecata a-parţine, desigur, lui Dumnezeu. De aceea, ce izbitor este ca, atunci când ridicăm ochii împreună cu profetul, să găsim acel tron grozav deasupra cerurilor, pentru a întâlni şi acolo „un chip ca de om" (Ezechiel 1.26)!; este pentru
67
prima dată în Scriptură când apare chiar şi „chipul" acolo. Sensibilitatea şi delicateţea implicate în aceasta, deşi nu pot îndepărta judecata, apar -cu plinătate - înainte de încheierea acestor profeţii, când cei din popor sunt în final curăţiţi de toate fărădelegile, prin harul divin, iar Eze-chiel este luat pentru a fi un martor, acum al restaurării si al binecuvântării lor. Sfinţenia si dragostea sunt astfel satisfăcute amândouă în final şi legea leprosului este ilustrată în ambele ei laturi, judecata şi harul.
Daniel este numit o singură dată „fiu al omului" (8.17); dar profeţia referitoare la Fiul omului - sau mai exact, la „Unul ca un Fiu al omului" (7.13-14) - Căruia, venind pe norii cerului, I se acordă o stăpânire universală şi eternă, ne este dată de el: o profeţie care îşi găseşte ecoul şi este dezvoltată în Noul Testament. In Psalmul 8, deşi exprimat mai enigmatic, avem prin gura lui David ceea ce anticipează şi reprezintă temelia acestor lucruri; avem, exprimat în chip izbitor, gândul transmis nouă prin acest titlu, acela că Hristos este manifestarea şi justificarea deplină a desfătării lui Dumnezeu în om.
68
Ce este omul dacă îl privim în lumina gloriei cerurilor? Ce este el, această făptură din ţărână, ENOSH, „om slab" sau *,fiu* al omului",

rânduit să-şi intre în moştenire într-un fel caracterizat de atâta slăbiciune şi care arată atât de perfect cum îl apreciază Dumnezeu? Ah, trebuie să ne adâncim în Hristos pentru a găsi răspunsul. El este Om, de asemenea - da, Fiul omului: venit jos, în lume, în această slăbiciune semnificativă care, în El, unită cu Divinitatea însăşi, este manifestarea gloriei morale a lui Dumnezeu; astfel încât are o poziţie *mai presus* de cerurile create, a căror glorie tocmai îl făcuse pe om să arate atât de sărman şi demn de plâns! Ce mai sunt ele acum faţă de Omul în Isus? Faţă de Fiul omului?
De aceea, aici este Cel despre care un psalm de mai târziu vorbeşte ca „Fiul omului, pe care Ţi L-ai întărit" (80.17); iar rezultatul este preamărirea Lui şi împărăţia. Coborât *în* părţile cele mai de jos ale pământului pentru a suferi moartea, El este „suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile" (Efeseni 4.10). în.El, după cum au vestit îngerii la naşterea Sa, Dumnezeu Şi-a arătat „buna plăcere în oameni" (Luca 2.14). Umanitatea, aşa
69
cum a făcut-o Dumnezeu la început, este cea pe care a îmbrăţişat-o Dumnezeu în Persoana lui Hristos; altfel provocarea psalmistului ar rămâne fără răspuns şi va trebui să rămână aşa pentru totdeauna. într-adevăr, umanitatea poate fi şi *va fi* într-o stare foarte diferită, după cum, spre exemplu, „trupul spiritual" al învierii este foarte diferit de „trupul natural" sau „psihic", cum am văzut. Dar chiar şi aici, identitatea trupului în sine ne este asigurată. Ceea ce este semănat într-un trup firesc învie într-un trup spiritual: identitatea persoanei se menţine chiar şi într-o asemenea condiţie schimbătoare pe care o implică faptul de mai sus; *„vom* fi schimbaţi", dar tot „noi" vom fi. Şi tocmai pe om şi pe fiul omului îi vede psalmistiil, la început atât de sărmani şi de slabi, iar acum glorificaţi în Hristos, Domnul nostru.
Aşa stând lucrurile, folosirea constantă de către Domnul a acestui termen devine uşor de înţeles. El îl foloseşte ca pe cel mai simplu termen, pe care nimeni nu-1 va nega şi care totuşi are pe buzele Lui, atâta semnificaţie: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?" (Matei 16.13). El este, desigur, Fiu al omului
70
prin aplicaţia obişnuită la oameni în general; şi totuşi, când El Şi-1 aplică la Sine, acest termen devine distinct prin însăşi universalitatea lui: pentru că cine ar visa să vorbească vreodată despre sine ca fiind „Fiul omului", decât atunci când ar înţelege implicit că El este mai

mult decât ce a însemnat aceasta pentru ceilalţi oameni? Domnul Se poate adresa profetului în felul acesta, reamintindu-i ce este el, dar nici un om, vorbind în mijlocul fiilor oamenilor, nu se poate distinge pe sine prin ceea ce nu este distinctiv. Dacă *era* distinctiv pentru El, atunci El era Fiul omului într-un sens în care alţii nu erau; nu mai puţin autentic, ci mai mult: şi aşa a şi fost - *singurul* Fiu al omului asupra căruia umbra căderii nu a coborât niciodată: Om si din om si totuşi, în mai mult decât toate, făgăduinţa celei dintâi creaţii a Sa; cu adevărat Omul lui Dumnezeu, îndreptăţind a-cea creaţie, timp ce toţi ceilalţi au necinstit-o; şi astfel, purtând în Sine pentru oameni promisiunea unei *noi* creaţii, prin care în final şi ei vor împlini scopul Creatorului; ca „Domn al Sabatului", Cel care va aduce odihna lui Dumnezeu într-un fel atât de înţelept, încât să nu mai fie tulburată.
71
Dar pentru aceasta, Fiul omului trebuie să sufere, să fie înălţat, „după cum Moise a înălţat şarpele în pustie", dându-Şi astfel „trupul" „pentru ca lumea să aibă viaţa", dar „glorificat" în această competenţă de a împlini ţelurile lui Dumnezeu în extrema slăbiciune omenească. „Dumnezeu" este astfel „preamărit în El" „şi Dumnezeu II va preamări în Sine însuşi", da, „şi-L va preamări îndată" (Ioan 13.32).
în asemenea texte din Scriptură ne este înfăţişat „Mijlocitorul, Omul Isus Hristos". Ele ne arată ce legătură a avut umanitatea Lui perfectă cu ispăşirea pe care a săvârşit-o. Şi în timp ce ni se spune că „suntem împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său" şi că „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să răscumpere", atunci când ne apropiem de detaliile acestei lucrări glorioase vedem că *înălţarea Fiului omului* ne indică purtarea blestemului prin care „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii" (Galateni 3.13), „fiindcă este scris: „Blestemat e oricine *este atârnat pe lemn*[u]. în toate privinţele El este o Persoană binecuvântată. Iar Scriptura este desăvârşită în felul în care înfăţişează aceste lucruri. Dacă ea ne câs-
72
tigă inimile cu darul uimitor pe care Dumnezeu ni L-a dat, - dacă arată puterea care ne-a cuprins - atunci vorbeşte despre lucrarea Fiului lui *Dumnezeu.* Pe de altă parte, dacă este să ne gândim la suferinţa actuală şi la purtarea păcatelor, atunci ea ne pune în faţă pe Hristos, sau Isus Hristos, sau Fiul Omului; iar ultima este mai mult limbajul propriu Domnului, în timp ce prima este cel al apostolilor. Cele două pot fi puse împreună acolo unde se spune „sângele lui Isus

Hristos, Fiul lui Dumnezeu"; dar ar fi o falsă accentuare aceea care ar trece peste prima parte a acestui adevăr, pentru a se ataşa de ultima. Avem de multe ori: „sângele lui Hristos, lui Isus, lui Isus Hristos, Fiului omului, Domnului, Mielului"; *numai o dată* se adaugă „Fiului lui Dumnezeu".
Este o singură Persoană de la un capăt la celălalt al Scripturii, iar toate aceste nume minunate Ii aparţin. Dar Scriptura se află într-o potrivire atât de delicată, încât este uşor să-i deranjăm echilibrul; de îndată ce o facem, pierdem contragreutatea adevărului însuşi. O falsă accentuare a adevărului reprezintă începutul erorii.
73
Expresia „Fiul omului" spune despre ceea ce a devenit Fiul lui Dumnezeu pentru a ne răscumpăra. Ea insistă asupra caracterului Său omenesc - deplin - prin care a devenit, pentru poporul Său credincios, Omul tip, reprezentativ înaintea lui Dumnezeu, tot asa cum II înfăti-şează şi acel „dar ca jertfă de mâncare din cele dintâi roade" (Levitic 2.14-16). Dar pentru a le fi cu adevărat de folos, El trebuie să meargă dincolo de acest tip şi să Se facă purtător al păcatelor în favoarea lor. Pentru aceasta, El devine Hristosul, Unsul, ca să fie Prinţ şi Mântuitor. Pentru aceasta El suferă moartea şi încă moarte de cruce şi devine, odată înviat din morţi, „ultimul Adam", Cap al unei noi seminţii de oameni.
In aceasta nu facem decât să atingem lucruri pe care va trebui să le reluăm mai tîrziu. Ceea ce ne rămâne de ajutor aici nu este decât legătura titlului de „Fiu al omului" cu profeţiile ce privesc viitorul, pe care Domnul le ia din viziunea lui Daniel asupra împărăţiilor lumii şi le aplică la El însuşi. Lui îi este dată toată judecata, pentru că este Fiul omului (Ioan 5.27); şi aici găsim de fapt perfectarea viziunii lui Ezechiel. Cu deplină cunoaştere a omului,
74
cu multă sensibilitate şi grijă pentru om, însuşi Omul Reprezentant înaintea lui Dumnezeu, Lui îi revine să aşeze toate lucrurile pe fundamentul unei dreptăţi pe care a glorificat-o. Acel „chip ca de Om" (Ezechiel 1.26) Se transpune în realitatea faptică, iar viziunea lui Daniel, ca speranţă a lui Israel şi a pământului, se împlineşte deplin. într-adevăr, acel „chip ca de Om" are legătură cu stabilirea responsabilităţilor şi cu solemnitatea judecăţii care se pregăteşte să vină: atunci când Fiul omului va veni cu gloria Tatălui Său şi cu sfinţii Săi îngeri, va răsplăti pe orice om după faptele lui; dar aceasta se poate potrivi la mesajul Evangheliei şi la o speranţă care nu

dezamăgeşte. Fiul omului este adevăratul Mire al poporului Său, iar judecata în sine nu face altceva decât să deschidă calea manifestării întregii plinătăţi a unui har pe care caracterul Său omenesc îl descoperă îndeajuns. Da, speranţă, o deplină şi glorioasă speranţă se află în acest titlu de Fiu al omului şi nu poate fi separată de el. Ea este ceea ce reprezintă Vlăstarul din rădăcina lui Isai pentru casa lui David, dar mai vastă prin promisiune şi mai delicată prin implicaţiile ei: - un Fiu al omului, Unicul în care anii retezaţi ai omului

75

se înnoiesc acum cu o putere divină. Ostile cereşti aşteaptă pline de zel să-I împlinească plăcerea; dar inimile noastre se întorc spre Cel care în grupul restrâns al ucenicilor dădea ca model de urmat şi ca mijloc de intrare în gloria cerului, pe „Fiul Omului", care „n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi" (Matei 20.28). Cu siguranţă că din toate relaţiile în care găsim acest titlu de Fiu al omului - chiar dacă ar fi ca sub acest titlu Domnul să preia împărăţia ori să-Şi asume misiunea de a judeca omenirea - vedem că acesta implică (în afară de păcat şi de toate consecinţele lui) umanitatea în similitudine deplină cu a noastră. Tocmai datorită acestui fapt El este cu adevărat judecătorul potrivit pentru oameni. Aici orice defect ar fi fatal. Hristosul apolinarian ar fi mult îndepărtat ca înfăţişare de fiii oamenilor. Substituirea duhujui divin cu unul omenesc ar însemna privarea de ceea ce-i oferă omenescului caracterul distinctiv. Pierderea personalităţii ar face imposibil „Omul Isus Hristos"; astfel „Singurul Mijlocitor", care este tocmai acest „Om" binecuvântat, ar dispărea pentru noi (1 Timotei2.5).

76

Aceste feluri în care Domnul ne este prezentat în Scriptură arată cât de mult trebuie să ne *apropiem* de o personalitate duală în orice înţelegere simplă a afirmărilor ei. însăşi îndrăzneala acestor afirmări (atunci cînd realizăm despre cine se vorbeşte) manifestă o trăsătură caracteristică inspiraţiei, care nu se preocupă doar cu perplexităţi de ordin mental în chestiuni care ne depăşesc în mod atât de evident. Nu-L putem pătrunde pe Hristosul lui Dumnezeu. Putem înţelege cît de perfect, de divin ni se potriveşte în ambele aspecte, deşi putem fi cu totul neînstare să le îmbinăm. Personalitatea duală nu ne-ar mulţumi; dorim pe Unul care este atât desăvârşit de omenesc,- cât si cu adevărat divin - Unul care poate să doarmă în furtună pe mare şi să Se ridice ca să liniştească vântul. Un astfel de Mântuitor avem -

cât de bine pentru noi să ştim aceasta! - atunci când nu putem vedea nimic afară de inima Lui iubitoare, în care se unesc aceştia doi.
Să luăm apoi pe Domnul în copilăria Lui din Nazaret si să medităm la felul cum creştea şi Se întărea, înaintând în înţelepciune şi în statură şi fiind plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor (Luca 2.40, 52). Cât de
71
perfect este El, om; cât de real se află în interiorul limitelor omeneşti; un Copil minunat şi totuşi un Copil, aşa cum şi este numit. Cine va ajusta divinitatea la caracterul omenesc de aici, atotstiinta la înaintarea în cunoştinţă? Să în-cercăm s-o facem? Ce ar însemna aceasta altceva decât că ne îndeletnicim cu lucruri prea înalte pentru noi şi că probăm mândria inimilor noastre? Ar putea inima sau conştiinţa să găsească odihnă ori satisfacţie mai profundă în El, dacă am fi în stare să înţelegem aceste lucruri cercetate şi speculate de secole, fără ca în final să se fi obţinut mai multă cunoştinţă decât la început?
Insă în mod sigur aici II găsesc pe Fiul omului - o Persoană în întreg adevărul umanităţii; şi cine-mi va nega fericirea de a bea din harul care m-a redus la starea unui copil, astfel încât un copil să-I poată înţelege simpatia şi să-L adore pentru dragostea Lui? Mulţumesc lui Dumnezeu că nimeni nu mi-o poate nega: este la fel de larg deschisă pentru unul sau altul; iar dragostea este la fel de nepătrunsă în ea, ca şi în Persoană.
Un pasaj binecunoscut din Vechiul Testament, la care în mod firesc ne întoarcem în
78
legătură cu aceasta, pentru a-i admira din nou frumuseţea şi sublimul, îmbină în cel mai puternic contrast asemenea antiteze. Ce auzim în el este vocea Domnului către Israel, care recunoaştem curând că ne este familiară. Ea întrea-bă: - „Unde este cartea de despărţire prin care am izgonit pe mama voastră? Sau căruia dintre cei care M-au împrumutat, v-am vândut?" Nu, Domnul nu este atât de sărac: - „Iată, din cauza fărădelegilor voastre v-aţi vândut voi înşivă şi din cauza păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră" (Isaia 50.1).
Şi acum urmează controversa pe care El o are cu ei: „Pentru ce nu era nimeni *când arn venit?* Pentru ce n-a răspuns nimeni când am strigat? Este mâna Mea prea scurtă ca să răscumpere?" Aici este Domnul însuşi venit ca Mântuitor la ei, dar nu primeşte nici un răs-

puns; nu este recunoscut şi nici nu I se crede puterea de a răscumpăra. Şi cunoaştem bine când a avut loc aceasta: atunci când acel Unul a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit; şi deşi puterea lui Dumnezeu se afla în mâinile Lui şi o folosea pentru ei fără limită, totuşi ei nu au crezut venirea Lui prin har.

79

Acum El Se proclamă deschis: - „Cu mustrarea Mea, Eu usuc marea şi prefac râurile în pustie; peştii lor se strică din lipsă de apă şi pier de sete! îmbrac cerurile cu negura de jale şi le învelesc cu un sac" (Isaia 50.2-3).

Dar El nu venise cu această înfăţişare: iar vocea devine straniu de schimbată; ia un ton mai blând şi devine atrăgător de omenească: - „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să ştiu cum să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El îmi trezeşte în fiecare dimineaţă, El îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenici" (Isaia 50.4).

Nu ne este necesar să mergem mai departe. Profetul însă o face şi ni-L arată îndeajuns de clar pe Hristos în suferinţa şi în respingerea pe care le suferă. Oricum, aici avem deja contrastul pe care îl căutăm. Cel Atotputernic a venit cu chip de rob: El este Acela care, în mod straniu, ia locul ascultării şi o limbă iscusită pentru slujirea în har a nevoilor fiecărui om, dacă naţiunea, în mare, L-a respins. De aceea El însuşi devine un ucenic, fiindu-I trezită urechea în fiecare dimineaţă, ca să „asculte" astfel. Totuşi El este Cel ce usucă marea şi preface râurile în pustie. Cine ar putea să îmbine în sine

80

aceste lucruri? Pentru satisfacerea intelectului, nu o poate face nimeni. Chiar şi intelectul poate fi satisfăcut altfel, anume prin convingerea certă cu privire la incapacitatea de a înţelege fiinţa proprie cuiva - de a înţelege felul în care „duhul, sufletul şi trupul" alcătuiesc un om. Este oare de mirare atunci că trebuie să existe aspecte ale Infinitului care ne lasă cu totul încurcaţi? Sau că „nimeni nu cunoaşte pe Fiul afară de Tatăl"?

Să ne întoarcem cu respect către o altă scenă în care îl găsim pe El, al Cărui nume este „Minunat", către scena grozavă din Ghetsi-mani. Aici „paharul" pe care l-a băut la cruce îi aduce agonie prin anticiparea lui. De trei ori Se roagă ca, dacă este cu putinţă, să fie îndepărtat de la El; şi la aceasta adaugă cuvintele atât de familiare nouă, „facă-se nu voia Mea, ci a Ta".

Paharul n-a putut fi îndepărtat. A trebuit şi I-a fost necesar să îl bea. Dar când realizăm că ceea ce în afară a fost exprimat prin trei ceasuri de întuneric îşi are semnificaţia interioară în strigătul de agonie, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?", putem înţelege că a fost o necesitate a naturii Sale sfinte să ezite acest pahar şi să mi-1 poată lua
81
prin voia proprie, ci numai prin voia divină care I se adresa. Cu siguranţă, aici ne aflăm în faţa unei voinţe omeneşti desăvârşite si, de aceea, adevărată. El este om adevărat, aşa cum poate fi orice om; şi o persoană, după cum o dovedeşte o asemenea voinţă. Aici ne aflăm din nou dincolo de limita priceperii, dacă spunem, aşa cum trebuie spus, „Da, dar El nu este mai puţin divin"; însă nu ne aflăm dincolo de limita bucuriei sau a credinţei.
La cruce găsim paharul în sine - groaznica abandonare; dar cine ar putea să o explice? Sau cine ne va spune cum de este El de la început şi până la sfârşit Omul credinţei, da, modelul credinţei? Oare nu vom abandona mai degrabă toate aceste întrebări şi vom crede acolo unde numai credinţa îşi găseşte utilitatea - acolo unde nu vedem?
Cu câtă grandoare întâmpină Psalmul 102 această aparentă contradicţie; punând cu cea mai mare tărie strigătul în gura Acelui binecuvântat care a suferit: - „din cauza mâniei şi indignării Tale; căci m-ai ridicat şi m-ai aruncat departe. Zilele mele sunt ca umbra care se lungeşte; şi mă usuc ca iarba. El mi-a frânt puterea în drum şi mi-a scurtat zilele. Am
82
zis: „Dumnezeul meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele, Tu, ai cărui ani ţin din generaţie în generaţie!".
Astfel, contrastul dintre om şi Dumnezeu - dintre Dumnezeu şi omul consumat de mânia divină - este redat foarte viu. Si acum vine răspunsul lui Dumnezeu către El: - „Tu ai întemeiat din vechime pământul şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veşmânt şi se vor schimba; dar Tu eşti Acelaşi si anii Tăi nu se vor sfârşi".
Aici Dumnezeu suferă ca un om în mâna lui Dumnezeu! Ni se descoperă crucea în cel mai profund mister al ei, pe care îl vedem recunoscut, înfruntat, dar nu şi explicat. Hris-tos însuşi este „taina dumnezeirii, Dumnezeu manifestat în trup". Şi aici se află tot ce putem spune despre aceasta.

83

Capitolul 6

„OMUL AL DOILEA"

Dacă titlul Domnului de Fiu al omului arată continuitatea umanităţii în El cu un caracter asemenea celui găsit în oameni în general - trup, suflet şi duh cu adevărat *omeneşti* -ne este cu atât mai necesar să realizăm, pe de altă parte, *caracterul unic* al acestei umanităţi în El - noua treaptă minunată pe care omenescul a dobândit-o în Persoana „Omului Hris-tos Isus". Putem spune pe drept cuvânt că, dacă îl cunoaştem ca fiind „Cuvântul făcut trup", îl cunoaştem în mod necesar şi ca fiind „Omul Unic", fără seamăn şi deosebit de oricare altul. Faptul acesta este adevărat, dar nu constituie tot adevărul. Dacă acesta ar fi tot adevărul, nu am putea spune că *omenescul* a câştigat prin El o treaptă. El ar fi cu totul singur în aceasta: în *acest* sens nu ar putea avea „fraţi"; divinitatea

84

radiind prin caracterul Său omenesc, este clar că nu ar putea fi împărtăşită: în această privinţă trebuie să rămână pentru totdeauna singur. Dar Scriptura nu ne lasă cu o asemenea concluzie. Ea îmbină două titluri care-I aparţin ca om si ca om *unic,* în asa fel încât să ne asigure de câştigul nostru chiar din această singularitate; - acela că, prin harul divin, umanitatea noastră este ridicată la un nou plan în El, astfel încât îl face într-un sens aparte „întâi născut dintre mai mulţi fraţi" (Romani 8.29). Aceste două titluri sunt „Omul al Doilea" şi „ultimul Adam" - paralelă de antetip (şi contrastul atât de necesar) cu „primul Adam" (1 Corinteni 15.45, 47). După cum primul om avea să fie capul unei seminţii de oameni şi nu să rămână singur, ci să fie în fapt un „întâi născut dintre mai mulţi fraţi", tot asa este si cu „Omul al Doilea". Acesta este Cap al unei seminţii de oameni, dar al uneia *noi;* şi se spune despre El că este *„ultimul* Adam", pentru că nu există un alt Adam care să-I urmeze, cum s-a întâmplat primului om. In El, gândul lui Dumnezeu cu privire la om se împlineşte deplin şi inima-I este complet satisfăcută.

85

Dar nu la cel din urmă Adam ne vom opri acum, ci la Omul al

Doilea; ca „al Doilea", ca un nou tip de om, aflat în contrast cu cel dintâi: „omul dintâi este din pământ, făcut din ţărână", „omul al doilea este din cer". Şi, corespunzător, „omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu; cel din urmă Adam, un duh dătător de viată". Aceste diferente sunt în relaţie una cu alta: „cum este cel făcut din ţărână, aşa sunt si cei din ţărână; cum este Cel ceresc, asa sunt şi cei cereşti. Şi după cum am purtat chipul celui făcut din ţărână, tot aşa vom purta şi chipul Celui ceresc".

însăşi căderea omului dintâi a pregătit drumul pentru al Doilea; şi numai Acesta desfăşoară gândul lui Dumnezeu de la început şi-I îndreptăţeşte deplin plăcerea în fiii oamenilor. Omul al Doilea nu este pus în contrast doar cu cel *căzut,* ci şi cu omul dintâi, aflat în afara oricărei căderi, ca aici. Ce este *pământesc* prefigurează ceea ce este ceresc; dar în orice prefigurare, contrastul apare la fel de clar ca şi asemănarea.

Omul este un microcosmos, o lume în miniatură, în care se află încorporat tot ceea ce 1-a precedat şi care în el este înălţat la o deplină

perfecţiune naturală. Omul este cununa şi chintesenţa întregii Creaţii. Şi natura se înalţă către el în trepte succesive de progres, fiecare dintre acestea păstrând ce a fost mai înainte, în timp ce îşi transcede precedenta. Principiul de progres al lui Dumnezeu apare atât de clar în ansamblu, încât, deşi nu putem prevedea la fiecare punct la care ne oprim ce va fi dincolo (sau dacă va fi ceva), totuşi suntem pregătiţi să estimăm viitorul atunci când se apropie, să urmărim unitatea lucrării divine, să vedem cum sfârşitul s-a aflat înaintea Lui de la început şi cum un scop binecuvântat străbate toate lucrurile. Poate că nu va fi în zadar - chiar şi având înainte o asemenea temă - să privim înapoi spre început, înainte ca omul însuşi să fi fost pe pământ şi să aflăm chiar de la natură ceea ce ne poate învăţa despre supranatural şi despre felul cum Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos a guvernat secolele.

Scriptura depune mărturia unei dezvoltări treptate a creaţiei până la om. Şi aceasta fie că o privim în perioadele imense pe care ştiinţa le pretinde pentru o asemenea dezvoltare, ori doar în şase zile literale, fie că -probabil - ne putem permite să credem că

ambele puncte de vedere au o măsură de adevăr în ele şi nu se

exclud reciproc. Oricum, o dezvoltare există de la anorganic la organic, de la plantă şi animal până la om. Faptul acesta este atât de evident, încât s-a pretins că în această privinţă Moise este un evoluţionist. Cu siguranţă că el credea în progres; şi dacă privim creaţia cu suficientă atenţie, vom găsi că reprezintă un progres foarte ordonat; şi cele patru diviziuni în natura ei se pot îndreptăţi mult mai bine decât celelalte trei în care oamenii s-au obişnuit a crede, prin care omul este cufundat în regnul animal, iar ceea ce-1 distinge rămâne ignorat şi dat deoparte.
Le putem numi „diviziuni", deoarece Scriptura le deosebeşte clar: cele fără viaţă; cele vii; animalele cu viată si suflet; omul cu viaţă, suflet şi duh. Fiecare dintre acestea preia în sine ceea ce a precedat-o şi îşi adaugă elementul dinstinctivj care în cazul animalelor şi al omului se afirmă clar că sunt o nouă „creaţie". Ne va fi de folos să le privim mai îndeaproape.
Materia fără viaţă sau anorganică stă la baza tuturor si nu trebuie să ne retină. în forma cristalului, anorganicul pare să vorbească des-

pre organizarea pe care n-o va atinge niciodată: pentru că aici se află un hotar care nu poate fi trecut. Nu există viaţă decât *din* viaţă, este concluzia bine stabilită de ştiinţă.
Planta preia în sine materia lipsită de viaţă şi, printr-un proces particular fiinţelor vii, o transformă în viată. Din aceasta îsi făureşte ţesuturile, o multitudine de celule mici care se combină într-un fel cu totul minunat, pentru a alcătui o structură dintre cele mai complicate; fiecare ocupându-şi locul şi rolul printr-o diviziune a muncii şi printr-o unitate de interese, cum n-au fost vreodată depăşite în altă parte. Ne aflăm aici în faţa unui instinct anterior instinctului, a unei înţelepciuni care ţine de sfera conştiinţei şi care nu poate aparţine acestor particule de materie vie; altfel, viaţa superioară care urmează ar trebui să fie o degenerare a acesteia. Viaţa constă în ceva care nu poate fi definit, nu poate fi separat prin vreun test chimic sau de altă natură de materia pe care o penetrează şi o controlează atât de minunat. Ceea ce este invizibil şi intangibil îşi asumă din start aici un fel de statut regal, deşi rămânând în slujire: neseparându-se de ce-i este inferior, ci ridicându-1 şi transformându-1 pe acesta. Şi

acesta este progresul pe care Scriptura ni-1 arată a fi constant în natură. Acest progres nu este evoluţie: elementul inferior nu se ridică mai presus de condiţia lui; elementul superior nu se dezvoltă din cel

inferior, ci *se apleacă spre el şi îl ridică.* Astfel deja începe să se descopere principiul care ne va purta (în continuare) prin alte scene până să-şi afirme întreaga putere.
De la plante trecem la animale - la sufletul viu. Acesta este definit în Geneza 1.30: „tuturor vietăţilor care se mişcă pe pământ, în care este un suflet viu". Şi acest „suflet" nu este identic cu viaţa desemnată prin chiar termenul „viu", legat de el. Dar această conexiune mai arată că în el se află un principiu al vieţii: o viaţă aflată acum pe un plan mai înalt decât înainte. După cum în plantă viaţa şi materia sînt inseparabile, tot aşa sunt în animal sufletul si viata. „Sufletul" este, într-adevăr, viata ani-malului - este termenul folosit pentru ea, deşi viaţa înseamnă mult mai mult decât sufletul şi cu toate că mai există un cuvânt distinctiv pentru viaţă (CHAI, ZOE). Sufletul este sediul emoţiilor, al instinctelor şi al poftelor trupului, al întregii naturi senzoriale; spre deosebire de animal, în care funcţiile de nutriţie şi de repro-
90
ducere sunt numite de fiziologi „funcţii vegetative", iar cele distinctiv *animale* fiind ale senzaţiei şi ale mişcării voluntare. Acestea sunt indicate prin expresia „sufletul viu care se mişcă".
Vedem deci cum prin legătura sufletului cu ea, viaţa în animal este ridicată pe un plan mai înalt, în timp ce sufletul nu este identic cu această viaţă superioară, ci este un element nou al fiinţei; cum indică în mod expres termenul „creat", „făcut" - „Dumnezeu a creat orice suflet viu".
In om avem o dată în plus un adaos distinct şi anume *duhul* (spiritul); şi, evident, tocmai prin acesta omul este *făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.* Pentru că Dumnezeu este Duh şi Tatăl duhurilor (Evrei 12.9). Deci Fiul este chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, pe când în duhul omenesc facultăţile mentale şi morale se adaugă celor instinctuale şi emoţionale. Şi din această unire, câştigul sufletului asupra a ceea ce este doar animal se observă uşor. Legea pe care am urmărit-o pînă acum se manifestă din nou; sufletul, la rândul său, dobândeşte o unitate inseparabilă cu spiritul, prin care beneficiază de lumina conştiinţei
91
de sine, în care spiritul se mişcă şi devine totodată părtaş nemuririi lui. Fiarele câmpului pier, dar nu şi sufletul omului, pe care cei ce nimicesc trupul nu-1 pot atinge.

Astfel, legea duhului se manifestă pe fiecare treaptă a progresului creaţiei, până la om. *întregul progres se realizează prin aplecarea celui situat pe o treaptă mai înaltă, spre cel aflat pe o treaptă mai de jos.* Şi aici actul răscumpărării nu este umbrit prea mult de creaţie. Hristos apare la pasul următor; în Omul al Doilea, aplecarea Celui de sus către cei de jos îşi găseşte exemplificarea completă în unitatea inseparabila a ceea ce este divin cu ceea ce este omenesc. Viaţa veşnică este legată de umanitate, iar Omul al Doilea devine Intâiul-născut dintre mulţi fraţi, Ultimul Adam - Cap al unei noi seminţii de oameni.

Deci trebuie să existe un contrast între umanitatea găsită în omul dintâi şi cea găsită în Hristos, al Doilea; şi aceasta în afara chestiunii căderii. Omul dintâi a fost de la început „din pământ, făcut din ţărână; Omul al Doilea este din cer" (1 Corinteni 15.47). El este născut aşa cum noi suntem născuţi din nou prin directa interpunere a Duhului lui Dumnezeu. Nu

asemenea lui Adam, simplu, „făcut drept" (E-clesiastul 7.29), ci El este la naştere „Sfântul" care „va fi numit Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1.35). *Natura Lui,* ca om, este „natura divină"; şi în El nu există nici o contradicţie, cum există în noi, deşi suntem născuţi din Dumnezeu. în alte privinţe El nu-Şi arată întâi demnitatea: pentru că în urma apariţiei păcatului există o lucrare pe care trebuie s-o facă în consecinţă, ce nu poate fi împlinită decât în lepădare de sine. De aceea El nu vine în trup păcătos (lucrul acesta ar fi cu totul imposibil şi aberant pentru El), ci „într-o fire asemănătoare cu a păcatului" (Romani 8.3).

împrejurările în care S-a aflat El sunt cele ale celorlalţi oameni - care apar cu mai mare intensitate atunci când îşi întâmpină lucrarea specială pe care o are de făcut. îndreptăţirea fără pată nu-I oferă nici o apărare în exterior împotriva răului înconjurător, într-o lume căreia păcatul i-a dat caracterul pe care îl are. în adevăr, El este în ea „Om al durerii si obişnuit cu suferinţa" (Isaia 53.3). Desigur, nu putea fi pedeapsa lui Dumnezeu, ci numai mărturia plăcerii depline a lui Dumnezeu în Sfântul Său; şi aceasta până când a intrat în acea umbră

îngrozitoare, care la sfârşitul drumului de aici s-a aşternut peste El în locul groaznic - locul nostru - în care numai El putea să ne apuce şi să ne scoată afară, la lumina lui Dumnezeu.

Trebuie să privim în continuare la actul învierii, pentru a-L vedea pe Omul al Doilea deplin în acest caracter şi pentru a vedea în mod cuprinzător ceea ce omenescul a câştigat în El. Dar aceste aspecte vor fi mai bine considerate când îl vom contempla ca ultim Adam, Capul noii seminţii de oameni. După cum am mai spus, nu trebuia să aştepte perfecţiunea morală, ci era (cum mărturiseau chiar demonii), „Sfântul lui Dumnezeu", aflat în totul într-o armonie perfectă cu gândurile lui Dumnezeu. Nu a fost posibilă nici o schimbare în natura Lui; iar noi nu trebuie să pervertim ideea libertăţii Sale morale depline la admiterea unui asemenea fapt. El a fost perfect liber, desigur, într-o glorioasă sfinţenie: gândul satanic a fost- acela că era liber *să păcă-tuiască* - liber, ca şi cum în El ar fi fost implicat un sort de balanţă de posibilităţi, iar aceasta ar fi fost chiar necesară încercării Sale depline şi realităţii unei victorii finale asupra răului; pen-

tru că fără strădanie, ar spune ei, nu poate exista victorie.

Dar nu a existat o luptă cu *Sine însuşi,* iar victoria asupra Lui însuşi ar fi fost deja o înfrângere: El n-armai fi Hristosul Scripturilor, „ispitit în toate, asemenea nouă, dar *fără păcat'* (Evrei 4.15). Acest *„totuşi* fără păcat" din vorbirea obişnuită a făcut o lucrare teribilă de coborâre a poziţiei lui Hristos în minţile oamenilor. Nu există nici o justificare a acestui „totuşi" posibil. Textul în greacă nu are nimic din acest înţeles, care a venit din simpla presupunere că expresia „fără păcat" se referă la rezultatul final şi nu la exceptarea de la acest fel de ispită. Pentru El, păcatul nu a fost o ispită posibilă: în mod absolut, acesta nu avea nici o putere de seducţie; nu I-a afectat libertatea, ci I-a caracterizat-o. Cu cât suntem mai incoruptibili, cu atât suntem mai liberi şi nu mai puţin liberi. Nu devenim perfecţi prin pierderea libertăţii. A umbla cu Dumnezeu înseamnă a umbla având conştiinţa realităţii lucrurilor, neînşelaţi şi nepervertiţi.

Dacă spun despre cineva, „El n.u poate comite o faptă necinstită", înseamnă oare că din această cauză eu îl socotesc mai puţin

liber? Dacă nu există nici o certitudine morală cu privire la faptele lui, îi atribui eu în consecinţă o voinţă mai fermă şi o stăpânire de sine mai bună? Nimeni nu poate vorbi sau gândi în felul acesta.

Nici El, care a venit în lume ca Eliberator al omului, nu Se dezbracă de perfecţiunea care-I este necesară, doar pentru că astfel S-ar putea afla în termeni mai apropiaţi cu situaţia adversarului. Dacă I-ar fi

fost necesar să facă aceasta, este greu de văzut cum s-ar fi putut înfăptui. Pentru că oare cum ar putea perfecţiunea morală să consimtă la propria degradare? Sau cum ar putea slăbirea ei să fie altceva decât o degradare? Chiar pentru o Fiinţă divină există imposibilităţi care decurg din perfecţiune şi care de aceea sunt perfecţiune. Imposibilitatea de a păcătui era o glorie necesară a Hristosului lui Dumnezeu.
Dar pe de altă parte, oamenii obiectează că aceasta implică posibilitatea simpatiei cu cei încorsetaţi în infirmităţile proprii făpturilor căzute. Fără îndoială că aşa este în privinţa oricărui lucru care implică păcatul sau depravarea firii ce nu poate fi despărţită de el. Dar există simpatie (cum s-a arătat deseori), atât cât este
96
posibil, cu creştinul aflat în nevoi sau cu creştinul căruia îi lipsesc acele lucruri în care îşi poate găsi mângâierea adevărată. El găseşte în Hristos o ispăşire deplină pentru păcat şi, dacă cunoaşte eliberarea, găseşte o putere în harul divin, care pentru el a sfărâmat puterea păcatului. Umblând prin Duhul, creştinul nu împlineşte poftele cărnii. Mai mult, răul din el este acela pe care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa minunată, îl foloseşte pentru a-1 întoarce de la preocuparea cu sine spre Hristos şi pentru a-1 îndepărta de mândrie şi de mulţumirea de sine. Dar cu răul însuşi nu simpatizează, ci îl condamnă, în timp ce în toate celelalte el găseşte cea mai adâncă simpatie. Dar aici nu este locul ca să dezvoltăm aceste lucruri: se cuvine să fie destul a cita aici cuvintele apostolului că „tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, *despărţit de păcătoşi* şi înălţat mai presus de ceruri" (Evrei 7.26). Dar aprofundarea acestor aspecte aparţine de drept unui alt moment.
„Omul al Doilea" este, în mod necesar şi absolut, „din cer", ceresc. într-adevăr, umanitatea Lui poartă în sine şi promisiunea pentru pămînt, oferind locuitorilor pământului cea
97
mai dulce siguranţă. Dar şi această promisiune câştigă, nu pierde printr-un asemenea caracter ceresc; şi este inseparabilă de faptul că El este Fiul lui Dumnezeu în caracter omenesc.
Dacă rămânem în continuare la „chipul Celui ceresc" (1 Corinteni 15.49), pe care aşteptăm să-1 purtăm, observăm că încă se vorbeşte despre trupul glorios pe care-1 vom avea ca fiind „locuinţa noastră din cer" (2 Corinteni 5.2) - deşi învierea trupului semănat în ţărână, adică a celui supus morţii, 1-a transformat într-unui nemuritor.

„Pentru ca ce este muritor în noi", spune apostolul, „să fie înghiţit de viaţă" (versetul 4). Atunci va avea loc o înviere a trupurilor noastre muritoare, acum „moarte din pricina păcatului" (Romani 8.10-11), care le va face părtaşe „răscumpărării" (versetul 23). Astfel noua putere de viaţă este cea care, pătrunzându-le şi modelându-le, le va face cereşti, ajungând să poarte „chipul Celui ceresc".
Dar chiar acum când încă aşteptăm acestea, în virtutea lucrării începută în noi, suntem deja „cereşti" (1 Corinteni 15.48). Pentru că avem deja învierea prin Duhul, viaţa cerească a început, deşi în mijlocul piedicilor şi în ano-
98
nimat, în ceea ce este partea cea mai înaltă a umanităţii noastre.
Când ne gândim la Domnul aşa cum Se afla în mijlocul nostru „în zilele vieţii Sale pământeşti" (Evrei 5.7), găsim în El un caracter nu în toate aspectele ceresc. în ce priveşte trupul Lui - deşi nicidecum aflat (asemenea nouă) sub puterea morţii şi fără a purta pedeapsa păcatului - este totuşi „într-o fire *asemănătoare* omului păcătos („cărnii păcătoase" - Romani 8.3). Adică asemenea modelului de caracter omenesc eşuat în Adam, deşi fără greşeală sau consecinţe ale ei, pentru ca numai prin har El să Se poată apleca spre aceştia. Din orice unghi L-am privi, El este fără cusur, ba mai mult, acest trup de carne şi sânge adoptat - asemenea vasului de pământ în care pasărea cerului trebuia să moară pentru curăţirea leprei noastre (Levitic 14.5) - este în sine, pe cât de real, desigur un „văl" al maltei umanităţi venită prin El, care nu este inocentă şi pământească, cum era în omul dintâi, ci sfântă şi cerească. în El ni se arată „Viaţa Veşnică", viaţă care era la Tatăl" (1 Ioan 1.2) şi care acum este fără umbră şi fără încetare „lumina oamenilor" (Ioan 1.4).
99
Această Viaţă este „în El" cum n-ar putea fi în altul: „Căci după cum Tatăl are viaţa în Sine. tot asa a dat si Fiului să aibă viata în Sine" (Ioan 5.26). El este astfel Sursa şi Izvorul ei pentru noi în persoana „ultimului Adam"; şi posedând această viaţă ca Om, El este caracterizat în mod absolut de acea „natură divină" pe care o implică viaţa divină. Faptul acesta nu ştirbeşte deloc realitatea deplină a omenescului în El - duh, suflet şi trup, pentru că din puţinul pe care îl cunoaştem despre taina „vieţii", ne este clar că nu înlătură nici una dintre aceste componente, ci le conferă adevărata valoare şi realitate. Ca „întâi-născut dintre mai mulţi fraţi", această viaţă se manifestă în El ca o viaţă de credinţă, în constantă dependenţă de Dumnezeu, ba

încă trăind (cum n-am fi îndrăznit să gândim despre El dacă El însuşi nu ne-ar fi învăţat să aplicăm Scriptura în felul acesta), „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4.4). în adevăr, cum ştim, aceasta a fost chemarea Lui constantă, călcând pe o cale pe care ne îndeamnă să-L urmăm, ca şi „Căpetenie şi Desăvârşire a credinţei noastre", în propria-I Persoană (Evrei 12.2); şi aceasta
100
fără ca El să fi invocat desăvârşirea ca pe un drept prin care să scape de încercările şi întristările unui drum de pelerin, ci din contră, gustând din plin paharul întristării, până la moarte, da, şi încă moarte de cruce. Dar aceasta a venit exclusiv prin harul Său şi din nevoia noastră: pentru că în Sine n-a fost cu nimic dator morţii. Nimeni nu I-a luat viaţa, ci El Şi-a dat-o, având puterea să Şi-o dea şi să o ia din nou.
Nu este necesar să mai insistăm aici asupra acestui lucru. Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte cu hotărâre absolută despre toate acestea: cât am avea de scris dacă ar fi să dezvoltăm tema! Oricum, aici nu încercăm decât să schiţăm adevărul, pentru a cărui completare se găsesc materiale peste tot, în timp ce realitatea în întregul ei este de nedescris. Cerul şi pământul se întâlnesc aici şi toată plinătatea Dumnezeirii locuieşte trupeşte în Omul Hristos Isus. Cât de minunat este să ni se spună că în chiar această relaţie, „avem totul deplin în El" (Coloseni 2.9-10)!
101

Capitolul 7
ULTIMUL ADAM
In mod exclusiv în prima epistolă către Corinteni şi în acelaşi pasaj ni se dau cei doi termeni importanţi, atât de strâns legaţi unul de altul, anume „Omul al Doilea" şi „Ultimul Adam" (15.45, 47). Unul priveşte înapoi, celălalt înainte. „Omul al Doilea" implică faptul că înaintea Lui nu avem decât pe omul *dintâi,* repetat şi multiplicat în descendenţi; dar acum a apărut un nou tip; şi acesta, care este realizarea deplină a gândului final despre om, devine adevăratul moştenitor: „Omul al Doilea" este „Ultimul Adam". Este „ultimul" şi nu „al doilea", pentru că în mod sigur nu-I va mai urma altul. „Ultimul Adam" (în contrast cu „omul Adam dintâi", care „a devenit un suflet viu") devine „un Duh dătător de viaţă".
102
Apostolul nu spune că *Omul al Doilea* a devenit un Duh dătător de

viaţă, dintr-un motiv evident. Omul al Doilea ne pune înainte noul caracter omenesc cu chipul şi asemănarea căruia fiecare om al noii seminţii va fi găsit în final; dar Ultimul Adam este *Capul* noii seminţii, iar facultatea de a fi un „Duh *dătător* de viaţă" îi este proprie. Omul ca om şi nu doar primul om posedă misterioasa putere care i-a fost acordată, de a-şi perpetua specia; dar noul caracter omenesc este de natură mult prea înaltă pentru a permite perpetuarea lui oamenilor care-i aparţin. Numai Ultimul Adam poate transmite „viaţa" nouă care-I este caracteristică, fiind în totul mai presus decât omul. Nu putem să ne gândim corect la Ultimul Adam fără a lua în consideraţie în mod explicit divinitatea Lui - că este *„Cuvântul* făcut trup".

Este de remarcat în acest sens că despre noi, care suntem ai lui Hristos - care ne este viaţa - nu se spune nicăieri că suntem *copii ai lui Hristos.* Primului Adam îi suntem în mod natural copii; ultimului Adam, după cum implică însăşi relaţia aceea, ar trebui să-I fim de asemenea copii - într-un fel mai înalt şi de aceea mai deplin; totuşi nu suntem învăţaţi

„Luaţi Duh Sfânt!" (20.22). Evanghelia lui I-oan, care-L priveşte pe Domnul prin prisma divinităţii Lui, retine această acţiune caracteristică, remarcabilă.

De asemenea, Ioan înmănunchează acestea şi în epistola lui: „El este *Dumnezeul adevărat* şi viaţa veşnică" (1 Ioan 5.20). „După cum Tatăl ... dă viată, tot asa si Fiul dă viată". „Duhul" de asemenea „este viaţă" (Romani 8.10). Este o însufleţire divină, pe lângă care suflarea din primul Adam (Geneza 2.7) nu a fost decât un simbol semnificativ. Prin chiar această însufleţire divină, omul a devenit „vlăstarul lui Dumnezeu" (Fapte 17.28) şi astfel, prin *creaţie* (nu prin *poziţie),* a devenit „după chipul" Lui (Geneza 1.27), tot aşa cum fiul este după chipul şi asemănarea tatălui (Geneza 5.3). Omul a primit astfel (spre deosebire de animale) un duh; iar Dumnezeu este „Tatăl duhurilor" (Evrei 12.9). Dar această însuşire este exclusiv naturală şi a fost degradată prin căderea omului; de aceea ne este necesară o nouă naştere din Dumnezeu, o nouă transmitere de viaţă: „ce este născut din carne este carne" - nu doar natură umană, ci natură umană degradată (cum s-a şi întâmplat) pînă la nivelul cel mai de jos, „carnea": ca atunci când duhul ar fi părăsit-o şi de aceea *„moartă*[11], în timp ce încă trăieşte.

Aşa că, într-un trist acord, Scriptura afirmă peste tot: omul trebuie născut din nou.
Suflarea unei noi vieţi pătrunde în el şi îl face să trăiască. Aceasta nu este doar o reînnoire morală. Dacă „ce este născut din carne este carne", carnea produce carne; are loc o transmitere adevărată a naturii ei, aşa cum se arată în procesul naşterii. Tot aşa, „ce este născut din Duhul este duh", împărtăşind natura celui din care derivă. Paternitatea divină se arată în participarea la natura divină (2 Petru 1.4), iar noi am devenit copii ai lui Dumnezeu, asemenea Lui. „Trecuţi din moarte la viaţă" (Ioan 5.24), viaţa pe care am primit-o este viata veşnică, a cărei semnificaţie nu este doar că va dăinui mereu - pentru că şi cei răi vor exista mereu - ci şi că *a existat dintot-deauna,* nu în *noi,* ci *în Dumnezeu.* Aceasta este viaţa care merită să fie numită veşnică; şi aceasta este viaţa în care am început să trăim, în *noi* îşi are începutul, creşterea şi exprimarea practică: imperfectă la superlativ şi variind ca formă de la copil la tânăr şi la părinte, ea este
106
107
cu toate acestea viaţă veşnică pe de-a-ntregul; şi aceasta fie că nu se poate sesiza în om, fie că face din posesorul ei o lumină strălucitoare în mijlocul întunericului lumii.
O mare parte din ce am spus aici este contestată de mulţi; şi probabil că există încă câteva lucruri la fel de importante, care sunt privite într-un mod şi mai divers decât naşterea din nou şi legătura sau despărţirea ei faţă de viaţa veşnică. Discuţiile asupra acestor variaţiuni ne-ar purta prea departe. Este de ajuns, poate, să spunem că semnele ei din epistola întâi a lui Ioan arată clar că starea de îndreptăţire înaintea lui Dumnezeu, dragostea de Dumnezeu şi de fraţi şi credinţa în Hristos caracterizează pe toţi cei născuţi din Dumnezeu. Pe de altă parte, el scrie tuturor acelora care „cred în numele Fiului lui Dumnezeu", ca să ştie că au viaţa veşnică. Unii ar putea spune că aceste lucruri sunt cu totul diferite; că credinţa în *Fiul* reprezintă mai mult şi este ulterioară credinţei în Hristos; dar Evanghelia lui Ioan ne asigură că acela care nu crede în Fiul se află încă sub osânda şi sub mânia lui Dumnezeu. Nu sfinţii, ci păcătoşii sunt trecuţi de la
108
moarte la viaţă, iar această schimbare spectaculoasă nu poate fi un proces îndelungat.
Astfel „Duhul dătător de viaţă" lucrează în oricine este născut din

Dumnezeu. După cum Tatăl îi ridică pe cei morţi şi le dă viaţa, tot aşa şi Fiul dă viaţa; şi nu mai puţin, suntem născuţi din nou prin Duhul. Este o lucrare divină, la care iau parte deopotrivă Tatăl, Fiul şi Duhul. Astfel se arată clar că prin această naştere suntem copiii lui Dumnezeu şi - în timp ce Fiul, ca Mijlocitor, este Cel în care avem viaţa, iar Duhul este agentul pozitiv care o transmite - Tatăl este Cel la a Cărui voie binecuvântată Fiul şi Duhul lucrează deopotrivă şi „din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ" (Efeseni 3.15). Pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate şi pentru care trăim şi noi şi un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate şi prin El şi noi" (1 Corinteni 8.6).
Astfel, cu toate că nu există transmiterea unei noi naturi ^ cu ocazia naşterii din nou, totuşi Domnul însuşi ne-a învăţat că, dimpotrivă, „ce este născut din Duh *este* duh" -împărtăşind firea Celui care L-a născut. El spune „ce este născut" (nu *„cel* care este născut"),
109
deoarece noua viaţă transmisă (cum am văzut) nu-1 pătrunde pe om în întregime. Trupul este în această privinţă încă „mort din pricina păcatului" (Romani 8.10), chiar dacă „Hristos este în voi"; şi „carnea", la fel, „din pricina păcatului" rămâne chiar în omul eliberat de sub *dominaţia* lui - un motiv pentru neîncetată veghere şi judecată de sine (tot aşa cum un „ţepuş în carne" i-a fost necesar unui om care se aflase în al treilea cer, tocmai din această cauză faptul acesta va constitui o dovadă pentru oricine are urechi de auzit — n.a). Până şi pruncul abia născut din Dumnezeu are firea Părintelui său; deşi aici există o diferenţă tot atât de mare între omul nou-născut şi omul matur, pe cât există în prototipul fizic, trebuie să acordăm mult loc pentru dezvoltare, în timp ce dezvoltarea însăşi nu face decât să probeze asemănarea esenţială a naturilor acestor ex-treme îndepărtate.
Apoi Omul al Doilea este şi Ultimul A-dam; dar termenul din urmă implică mult mai mult decât cel dintâi, între care şi rezultatul acelei uniri a divinului cu omenescul, pe care credinţa îl poate accepta cu bucurie în timp ce-i recunoaşte insondabilitatea. „Nimeni nu cu-
110
noaste pe Fiul, afară de Tatăl". Nici o minte omenească nu poate pricepe această Persoană divin-omenească aflată înaintea noastră, dar a căuta să ne însuşim valoarea afirmaţiilor Scripturii reprezintă cu totul altceva şi este partea ce revine credinţei. A nu căuta să ne însuşim aceste comori ar însemna să nedreptăţim iubirea care ne-a

îmbogăţit cu ele.
In capitolul din Corinteni care ne oferă textul de faţă există o notabilă legătură a adevărului. Apostolul ne scrie despre înviere, punând în contrast trupul natural semănat în moarte cu trupul sfântului în înviere. „Este semănat trup natural", spune el, şi „înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup natural, este şi un trup duhovnicesc. De aceea este scris: Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu"; cel din urmă Adam, un duh dătător de viaţă" (1 Corinteni 15.44-45). Legătura este foarte mult umbrită de traducere. Ce legătură s-ar putea presupune între „un suflet viu" şi „un trup natural"? Din limbajul folosit nu reiese nici o conexiune care să se poată demonstra; şi de fapt nu avem nici o posibilitate clară de a evidenţia conexiunea. Dacă am avea libertatea să folosim cuvântul
111
„sufletesc", am putea şi ar trebui atunci să citim, „Dacă este un trup *sufletesc, ...* omul dintâi, Adam, a fost făcut un *suflet* viu"; şi, pe de altă parte, „este şi un trup *duhovnicesc"* şi „cel din urmă Adam" a fost făcut „un *Duh* dătător de viată".
Primul Adam avea un trup sufletesc, un trup caracterizat de suflet, stăpânul lui, pentru că era în sine un suflet viu. Este de remarcat şi destul de uşor de înţeles că, deşi duhul omului reprezintă partea lui cea mai înaltă şi prin aceasta „cunoaşte lucrurile omului" (1 Corinteni 2.11) şi se află în legătură cu Dumnezeu, totuşi aici în trup nu este niciodată numit „duh", ci doar ceea ce este animalul, „suflet". Pe de altă parte, îndată ce a părăsit trupul, se înalţă la măsura părţii sale distinctive pentru om şi este acum un „duh". Uzul obişnuit al termenilor recunoaşte aceeaşi diferenţă. într-un anumit sens, legătura dintre suflet şi trup disimulează natura mai înaltă a sufletului. Acelaşi cuvânt, psihic sau sufletesc, este tradus în vorbirea obişnuită cu „senzual" (lacob 3.15; Iuda 19), deşi este un uz care nu se datorează condiţiei de creatură pe care o are omul, ci păcatului care a intrat în om. Este similar
folosirii cuvântului „carne", pentru o condiţie în care omul căzut - ca şi cum duhul ar fi ieşit din el - este caracterizat drept „mort". Totuşi trupul psihic sau „sufletesc", în contrast cu cel „duhovnicesc", este uşor de înţeles a fi cel care înglobează şi disimulează în mod necesar natura spirituală a omului. La un prunc, această natură spirituală se află la început cufundată cu totul în învelişurile ei care aparţin cărnii. Treptat ea iese la iveală prin strădanie anevoioasă şi dureroasă, eliberându-se din legăturile materiale - această disciplină umilitoare

pe care Dumnezeu i-a rânduit-o - dar încă văzînd „ca într-o oglindă, în chip întunecos" (1 Corinteni 13.12). Viitorul ne rezervă exclusiv cunoaşterea ei „faţă în faţă".
Aceasta este semnificaţia - sau cel puţin o parte a ei - pentru om, de a fi „un suflet viu". Implică o viaţă senzorială, care trebuie să fie o viaţă de credinţă; o viaţă de luptă, care poate însemna înfrângere sau victorie. Din această viaţă nu'ieşim decât după lepădarea trupului sau după modelarea lui de către ultimul Adam într-un „trup spiritual", care este instrument potrivit şi nu obstacol pentru spiritul eliberat. Numai cu această răscumpărare a trupului, „fiii
112
113
lui Dumnezeu" vor fi descoperiţi deplin (Romani 8.19, 23).
Ca „Ultim Adam", Domnul ni Se revelează în legătură cu acea „nouă creaţie" pe care Dumnezeu o desăvârşeşte pentru Sine din ruinele trecutului. Iar un asemenea gând este reprezentat şi în firea înconjurătoare. Lumea prezentă este înălţată astfel din ruinele uneia anterioare, pe care o depăşeşte în toate trăsăturile de valoare, în acord cu acea lege a progresului pe care am văzut-o înscrisă pe treptele de dezvoltare a vieţii si căreia *istoria* vieţii i se conformează în întregime. Dar noua creaţie legată de Ultimul Adam se înalţă dintr-o cădere mai adâncă decât oricare alta, pentru ca, mul-•ţumită lui Dumnezeu, să-şi asigure acum o permanenţă ce nu va mai suferi nici o cădere. In primul Adam, capul ei, vechea creaţie a căzut. In ultimul Adam, noua creaţie rămâne în desăvârşită binecuvântare.
In timp ce titlul de „ultimul Adam" se găseşte numai în pasajul pe care l-am luat în consideraţie, epistola către Romani (5.14) îl proclamă ca Antetip al primului. Relaţia Lui cu noua creaţie este cea a lui Adam cu vechea creaţie. Rezultatele se află într-o paralelă con-
114
trastantă: „şi după cum în Adam toţi mor, tot asa, în Hristos, toţi vor fi făcuţi vii" (1 Co-rinteni 15.22). Dar aici, pentru că noua creaţie este scoasă din cea veche, nu este suficient să spunem „vor trăi", ci „vor fi făcuţi vii. (Faptul că apostolul vorbeşte aici numai despre cei „în Hristos" şi nu - cum se crede în" general -despre întreaga omenire, va apare evident la o abordare potrivită. Pentru că învierea celor răi nu este un efect al răscumpărării lui Hristos, ci este doar o „înviere pentru judecată" (Ioan 5.29); şi tocmai despre învierea sfinţilor - a celor între care Hristos este pârga (v.20) -vorbeşte el în mod exclusiv, în tot capitolul. Aceşti „toţi" (v.28) în ambele ipostaze

(fie întâi „în Adam", fie eventual *,în Hristos") sunt numai cei răscumpăraţi. El, noul Adam al unei noi creaţii, *scoasă din cea veche,* trebuie să împlinească răscumpărarea acesteia.
Astfel, din poziţia de înviat din morţi, Domnul suflă ucenicilor Duh Sfânt, iar antiteza pentru „în Adam" este „în Hristos"; acesta fiind titlul oficial de care se leagă lucrarea Lui de sacrificiu preoţesc. *Viaţa veşnică* pentru noi este „în Hristos": adică în „Ultimul Adam", cu

lucrarea Lui de sacrificiu împlinită şi înălţat la Dumnezeu ca şi Cap Reprezentant al nostru.
Primul om a fost, de asemenea, într-un mod foarte real reprezentantul seminţiei sale; oricum, nu prin vreun legământ formal pentru posteritate, despre care în Scriptură nu se a-minteşte nimic, ci prin faptul că el este *constituit cap al ei de către Dumnezeu.* Caracterul lui de reprezentant s-a întemeiat pe ceea ce oamenii numesc „legea firii" şi care nu este altceva decât o lege divină. Aceasta se afirmă în Scriptură în modul cel mai clar posibil. „Cum ar putea să iasă dintr-o fiinţă necurată un om curat?" (Iov 14.4). „Ce este omul ca să fie curat? Şi poate cel născut din femeie să fie îndreptăţit?" (Iov 15.14). „Iată că sunt născut în nelegiuire şi în păcat m-a conceput mama mea" (Psalmul 51.5). Iar Domnul afirmă acest principiu în modul cel mai clar: „Ce este născut din carne este carne" (Ioan 3.6). Ceea ce oamenii numesc acum „principiul eredităţii" este afirmat astfel de Domnul şi reprezintă întreaga explicaţie scripturistică a problemei.
Păcatul a venit prin Adam. Natura lui s-a stricat; prin neascultarea unuia, cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi; şi moartea care duce la

judecată a fost marca pe care Dumnezeu a pus-o pe condiţia decăzută, după cum spune apostolul: „în Adam toţi mor". Expresia „în Adam" vorbeşte despre reprezentare, cum demonstrează apostolul privitor la Levi şi Avraam (Evrei 7.9-10): „Mai mult, însuşi Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala *în Avraam, căci era încă în coapsele strămoşului său când l-a întâmpinat Melhisedec".* La fel, noi eram în coapsele lui Adam când el a căzut si sentinţa morţii a fost pronunţată asupra lui. Mulţumim însă lui Dumnezeu că am auzit vocea Altuia - şi El Cap şi Reprezentant al seminţiei Sale - care spune: „Pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi" (Ioan 14.19). Ultimul Adam este capul unei seminţii noi. Şi astfel, „dacă este

cineva în Hristos" -prin antiteză cu „în Adam" din versetul la care ne-am referit - „este o făptură nouă" (sau „este o creaţie nouă" - 2 Corinteni 5.17). A fi *„în Hristos" înseamnă a aparţine noii creaţii si Capului ei.* Ultimul Adam devine Cap al seminţiei Lui după ce lucrarea ascultării Lui este împlinită; şi acea minunată „ascultare până la moarte" devine moştenirea noii seminţii. în mod necesar, legătura Capului cu seminţia este prin

viaţă şi prin natura ei. De la capul căzut s-a transmis o natură coruptă. în Hristos Isus, noul Cap, avem o viaţă şi o natură divină fără pată şi incapabilă să se contamineze. Moartea şi judecata stăpânesc peste făptura căzută; îndreptăţirea aparţine celui ce are viaţa veşnică. Viaţa şi poziţia merg împreună şi nu sunt niciodată despărţite. „Cine crede în Fiul are viata veşnică; dar cine n-ascultă de Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3.36). Viaţa veşnică sau mânia lui Dumnezeu: acestea sunt alternativele. Cât de minunate şi de solemne sunt aceste alternative!

Capitolul 8
PREOTUL UNS
Domnul, văzut ca „Ultim Adam", ne introduce în mod necesar în lucrarea Lui ispăşitoare, pentru că seminţia peste care este Cap, deşi este o creaţie nouă, este o seminţie de oameni - dintre aceia implicaţi în căderea capului dintâi şi care au adăugat la aceasta propriile şi nenumăratele lor fărădelegi. De aceea, aici devine aparent ceea ce este El ca *Hristos* -„Mesia", „Unsul": pentru că această ungere priveşte lucrarea Lui oficială şi (în afară de ungerea stâlpului din Betel de către Iacob) prima menţionare a ungerii în Scriptură apare în legătură cu preoţii (Exod 28.41; 29.7). Iar marele preot este în mod distinct, chiar şi între aceştia, „preotul care este uns" sau Mesia-pre-otul.
După falimentul preoţiei, împăratul devine în mod specific „unsul Domnului"; iar în cele ce urmează ne vom opri cu atenţie asupra unirii preotului cu împăratul, simbolic reprezentată

în Melhisedec. Tot aşa şi pentru Hristos, preoţia a precedat în mod necesar împărăţia, istoria mergând paralel cu doctrina. Nu este necesar să vorbim aici despre profetul care (asemenea cazului lui Elisei) era uns uneori, dar, prin natura chemării lui, aceasta se întâm-pla mai rar. Hristos, cum ştim, uneşte în Persoana Lui toate aceste

trei slujbe, dar cea dintâi dintre ele şi cea fundamentală este a preoţiei.
Preotul, într-un fel ideal, era cel care se prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru alţii: pentru aceia care nu se puteau apropia aşa cum făcea el. Pentru această slujbă erau două cerinţe: întâi, starea personală potrivită pentru o asemenea apropiere. Această stare era prefigurată sub Lege prin acel veşmânt simplu, de in, în care exclusiv se putea intra în Locul Preasfânt; în timp ce oriunde s-a comis păcat (deci şi în cazul marelui preot, atât timp cât nu era decât „imaginea celui adevărat" - Evrei 9.24) era necesar sângele jertfei pentru ispăşire.
Intre sărmanii oameni, *Adevăratul Preot* nu a putut fi găsit. El, care „este chemat de Dumnezeu" (Evrei 5.4), este Cel căruia, deşi Om, Dumnezeu I-a putut spune, „Tu eşti Fiul

Meu, astăzi Te-am născut" (5.5). în El, ca „întâi-născut dintre mai mulţi fraţi", începe o nouă umanitate pentru Dumnezeu, deschisă intrării tuturor oamenilor, dar pe poarta smerită a unei naşteri din nou. Pe aceştia îi apără El şi aduce jertfă în calitate de Cap şi Reprezentant al lor; pentru aceştia şi nu pentru lume mijloceşte El, neexcluzând pe nimeni de la binecuvântare. Credinţa poate oricând să-1 a-propie pe străin şi să-1 unească cu poporul lui Dumnezeu. Nimeni nu a fost lăsat vreodată afară din voia lui Dumnezeu, cum poartă mărturie însăşi dispensaţiunea legii; iar Rut şi Ra-hab sunt exemple care ne atenţionează în acest sens. Acum, sub Evanghelie, credinţei îi sunt oferite toate privilegiile Casei lui Dumnezeu. Vălul este rupt, iar Dumnezeu Se află în lumină, acolo unde sângele lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, curăţeşte de orice pată a păcatului pe cei care intră.
Dar privim acum la Preotul însuşi, a cărui chemare la Preoţie se întemeiază pe natura Lui de Fiu al lui Dumnezeu, după cum spune apostolul atât de clar. El „nu Şi-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut". în

acest verset, recunoaşterea Lui ca Fiu al lui Dumnezeu - întâiul-născut şi nu Singurul-năs-cut, altfel nu s-ar spune „astăzi" - se înţelege conform argumentului că şi Dumnezeu îl recunoaşte ca Mare Preot; şi astfel apostolul citează pasajul din Psalmul 110 ca fiind similar în importanţă: „Şi, cum zice iarăşi într-alt loc: „Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Mel-hisedec".
Totuşi, unii neagă această argumentaţie. „Cele două citate", spune Moli, „nu exprimă aceeaşi idee; nici citatul întâi nu este amintit pentru a dovedi că Hristos este un Mare Preot; ci pentru a aminti, simplu, relaţia anterior dezvăluită, aceea că Dumnezeu, care a încredinţat lui Hristos demnitatea preoţiei, îl susţine pe acest Uns ca Tată".
De fapt, la prima vedere, cuvintele apostolului pot părea neclare. Faptul că gloria „o are de la Cel ce I-a zis" nu înseamnă în mod necesar că „o are pentru că I-a zis". Cu toate acestea, apostolul foloseşte aceeaşi formă de exprimare în capitolul 7 (referindu-se la al doilea citat) cu cea folosită aici, în primul citat: „Isus S-a făcut preot *prin jurământul Celui ce I-a zis:* „Domnul a jurat şi nu Se va căi: Tu eşti
preot în veac". Aici, desigur, nu apar şi nici nu se presupun dubii: în aceasta constă diferenţa. Ea arată cel puţin că forma de exprimare nu este împotriva sensului.
în continuare, relaţia lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, dezvăluită anterior, s-a arătat deja în capitolul 2 că este în legătură cu preoţia Lui: deoarece acolo ni s-a spus că acei „mulţi fii" pe care Dumnezeu îi aduce la glorie sunt toţi „dintr- Unul" înaintea Lui: „De aceea, El nu Se ruşinează să-i numească „fraţi". Si deoarece aceşti „copii pe care I i-a dat Dumnezeu" sunt „părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavolul, şi să-i izbăvească". Astfel „a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile, *ca să poată fi,* în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, *un Mare Preot milos şi vrednic de încredere,* ca să facă ispăşire pentru păcatele norodului".
Sigur că aici se află un lung şir de argumente legate între ele, pentru a arăta relaţia pe care poziţia lui Hristos de Fiu al lui Dumnezeu o are cu Preoţia Lui.
Pentru actul ispăşirii, ca şi pentru com-

pasiune (despre care vorbeşte ultimul verset al capitolului 2), Hristosul Mare Preot trebuie să fie făcut asemenea fraţilor Lui. Fraţii Lui sunt fiii numeroşi ai lui Dumnezeu, pe care El îi aduce la glorie; de aceea trebuie să fie Fiu al lui Dumnezeu în natură omenească. A-L recunoaşte asa implică si a-L recunoaşte ca Preot-Mijlocitor pentru ei.
Faptul că El este atât Fiu al lui Dumnezeu, cât şi împărat şi că citatul din Psalmul 2 are legătură cu aceasta nu contravine deloc unei asemenea vederi. Al doilea citat, care-I afirmă direct Preoţia, leagă în mod expres aceste două lucruri. El este un preot după rânduiala lui Melhisedec; un preot aflat pe tron (Zaharia 6.13); un împărat având blândeţea preoţească, un sprijin pentru cei păcătoşi şi aflaţi în nevoie; un Preot cu autoritate imperială şi mai mult decât imperială. Cât de dulce şi de potrivit se îmbină aceste două lucruri în El! Că fiind Slujitorul harului preoţesc, I S-a încredinţat toată puterea! Dar aici, în mod clar, preoţia este cea care trebuie să vină mai întâi si să aşeze teme-lia. Ea trebuie să înceapă în umilinţă şi durere, cum arată apostolul. Fiul lui Dumnezeu trebuie să înveţe ascultarea pe o cale stranie, a sufe-
rinţei. Acel Singurul Desăvârşit trebuie să fie perfectat în mod oficial ca Autor al eternei mântuiri pentru toţi aceia care îl ascultă. El strigă „către Cel ce putea să-L scape *din* moarte", nu „de" ea şi este „ascultat din pricina evlaviei Lui" (Evrei 5.7-9). înviat din morţi, El este „numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec" (v.10) - salutat ca învingător încununat.
Acest drum începe pe pământ şi se termină în cer. *Pe pământ,* El a făcut ispăşire (2.17), S-a adus jertfă pe Sine (7.27) într-un trup pregătit (10.5), printr-o singură jertfă făcând desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei sfinţiţi (10.14). Apoi, înviat din morţi, cu puterea acelui sânge a cărui acceptare fusese afirmată deschis, a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu (9.24). Dar trebuie să privim mai îndeaproape fazele realizării unui drum atât de necesar şi de fructuos pentru noi.
Domnul, sfârşind perioada celor 30 de ani de viaţă privată în care îşi împlinise responsabilitatea personală ca Om înaintea lui Dumnezeu, Se consacră acelei lucrări în favoarea altora, pentru care venise, tocmai prin botezul

luat din mâinile lui Ioan. El este „botezat în moarte", al cărei simbol binecunoscut este Iordanul; iar aceasta implică pentru El atât sacrificiul cât şi preoţia. De aceea Ioan îl proclamă drept Mielul de jertfă, în timp ce, ca Preot, este uns cu Duhul; vocea Tatălui proclamându-I calitatea care, după cum am văzut, II marchează ca Preot adevărat - de Fiu Preaiubit al Său. De aici începe apoi slujirea Lui, caracterizată de întregul har pe care îl implică preoţia şi de acele lucrări ale puterii reprezentând pecetea autentică a învestiturii Lui de Uns al lui Dumnezeu.

Ca Fiu al lui Dumnezeu, El este de asemenea si Profetul: Dumnezeu însuşi acum, ca niciodată, vorbeşte în mijlocul oamenilor şi ca Om, făcând desăvârşită intimitatea acestui har. Dar pentru aceasta, paşii Lui trebuie să calce pe drumul Calvarului. Fiecare cuvânt este în acest sens o evanghelie; fiecare faptă de putere este o anticipare a învierii din morţi. Vocea glorioasă trebuie redusă la tăcere, Cel Puternic răstignit prin slăbiciune, Preotul oamenilor să Se ofere pe Sine sacrificiu, Fiul lui Dumnezeu să sufere ca Fiu al omului, Sămânţa femeii să-Si pună călcâiul muşcat pe capul Şarpelui. Este

un conflict între bine şi rău, în care tot avantajul puterii este de partea răului. Victoria este câştigată prin suferinţă în locul îngrozitor în care focul lui Dumnezeu a cercetat deopotrivă toate teritoriile lăuntrice şi nu s-a putut afla scăpare decât pe fundamentul absolutei perfecţiuni - o ardere-de-tot de bun miros. El a fost „ascultat din pricina evlaviei Lui". N-a putut fi har în cazul Lui, ci numai dreptate, care L-a scos şi L-a îndreptăţit la învierea din morţi. L-am văzut astfel îmbrăcat cu haina de in alb şi curat, înainte de a intra în Locul Preasfânt; mai mult chiar, oferindu-Şi sângele: pedeapsa cuvenită omului executându-se asupra Lui. Pedeapsa a constat în moarte şi în părăsirea de către Dumnezeu - pedeapsă în cârmuire şi pedeapsă rezultat al firii Lui - a unor ochi prea curaţi pentru a putea privi nelegiuirea şi păcatul. Astfel, obstacolul - nu de *a intra* (pentru că El totdeauna a putut să *intre),* ci de *a aduce* în Locul Preasfânt - a fost îndepărtat: şi aceasta înseamnă, desigur, *intrarea* Lui oficială ca Preot pentru alţii. Astfel, tocmai sângele jertfei pentru păcat (exclusiv atunci când se află în plinătatea caracterului ei) deschide drumul spre Locul Preasfânt al lui Dumnezeu.

Pentru că păcatul fiind îndepărtat, Dumnezeu este liber să Se apropie de oameni, liber să admită oamenilor apropierea de El: dragostea

divină este nestingherită.
înainte de a Se înălţa să-Si ia locul înain-tea lui Dumnezeu în favoarea noastră, ispăşirea a avut loc pe pământ şi învierea a proclamat îndreptăţirea tututor celor care urmau să creadă în El. „A intrat odată pentru totdeauna în Locul Preasfânt ... după ce a dobândit o răscumpărare veşnică" (Evrei 9.12). în contrast cu jertfa pentru iertarea anuală şi cu intrările anuale ale preoţilor iudei în Locul Preasfânt, a căror eficacitate ţinea doar un moment, El a intrat odată pentru totdeauna în acest Loc, nemaifiind necesar să repete vreodată un sacrificiu a cărui valoare se păstrează neîncetat înaintea lui Dumnezeu.
Tocmai intrând în felul acesta, „a fost numit de Dumnezeu Mare Preot după rân-duiala lui Melhisedec"; iar aici sunt de remarcat mai multe lucruri care alcătuiesc împreună imaginea prezentată în simbol.
Să observăm mai întâi că cele două cuvinte din Evrei 5, traduse deopotrivă în versiunea obişnuită cu „chemat", nu sunt deloc identice.
128
Al doilea cuvânt (v.10) apare „numit", dar ar fi fost mai bine redat cu „adresat", „salutat" sau „întâmpinat", pentru că nu exprimă sensul de chemare la o slujbă, iar preoţia Domnului nu a început după împlinirea lucrării Lui. în modul cel mai sigur El era Mare Preot atunci când „S-a adus jertfă pe Sine însuşi" (Evrei 7.27), iar pasajul de aici nu infirmă aceasta. însă tocmai în înviere preoţia Lui capătă caracterul prin care Melhisedec îl reprezintă - o preoţie *imperială,* neavând asupra ei nici o umbră a morţii. O preoţie imperială este, cu siguranţă, după rânduiala lui Melhisedec; şi de două ori se accentuează numele Lui: „împărat al dreptăţii", apoi „împărat al Salemului", adică „împărat al păcii". Acesta este lucrul asupra căruia stăruieşte apostolul în primul rând. Unii au pierdut din vedere acest fapt, deoarece împărăţia *omenească* a Domnului nu a sosit încă; dar suntem în „împărăţia Fiului dragostei Lui" (Co-loseni 1.13), iar Epistola către Evrei subliniază poziţia Lui ca Fiu peste casa lui Dumnezeu (3.6). Cu siguranţă, El este un Preot împărătesc: având puterea în mâini şi exercitând-o cu grijă şi cu blândeţe preoţească; având îndrep-
129
tăţirea şi pacea drept caracteristici ale guvernării Lui.
Apoi El „rămâne preot în veac"; şi cum Melhisedec este prezentat

istoric fără predecesor sau succesor, fără început al zilelor sau sfârşit al vieţii, prin aceasta este (în tip) „asemănat cu Fiul lui Dumnezeu" (Evrei 7.3). Levi, cum ne aminteşte apostolul, a dat zeciuială în Avraam acestui preot mai mare; şi astfel preoţia levitică este prefigurată în relaţia ei cu antetipul Melhisedec.
De asemenea, apare izbitor faptul istoric că Melhisedec nu a adus nici o jertfă, ci „a adus pâine şi vin" (Geneza 14.18) pentru împrospătarea puterii omului credinţei. Apostolul nici nu comentează, nici nu remarcă acest fapt; ci continuă înfăţişându-L pe Hristos ca Slujitor al adevăratului cort, Sanctuarul ceresc unde, desigur, nu se aduc jertfe. Pâinea şi vinul nu pot înceta să vorbească inimilor noastre despre aducerea aminte a acelei jertfe oferite o singură dată, pentru ca să nu mai aducem altele decât lauda şi mulţumirea. Astfel, sub toate aspectele, Melhisedec îl reprezintă pe Hristos în relaţia cu noi acum. Faptul că există şi o aplicaţie pentru mileniu şi pentru relaţia lui
130
Hristos cu Israel, este cu siguranţă adevărat; totuşi, toate legăturile din cartea Genezei impun mai degrabă relaţia creştină. In adevăr, oamenii după rânduiala aaronică, deşi ne arată în tip lucrarea care deschide Sanctuarul, nu au nimic de spus despre Sanctuarul deschis. De aceea Melhisedec poate completa un gol aici, fără a înlocui în vreun fel preoţia aaronică, în ori ce ne arată ea.
Şi tocmai aici s-a făcut greşeala de a-i atribui apostolului o doctrină după care Domnul nu a fost Preot pe pământ, nici chiar atunci când S-a jertfit pe cruce; spre directa contradicţie cu întregul sistem de simboluri.
Cuvintele apostolului diferă foarte mult de acest înţeles: „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul şi umbra lucrurilor cereşti" (Evrei 8.4). El nu spune că Domnul n-a/ost preot pe pământ; ci, după ce ni-L înfăţişează ca Slujitor al adevăratului Cort (în antetip), ne spune că dacă ar fi pe pământ, n-ar fi loc pentru El în *cortul pământesc:* pentru că acolo fiii lui Aaron împlinesc totul după lege. Sigur că nimic n-ar putea fi mai simplu decât o asemenea afirmaţie.
131
După ce păcatul a fost îndepărtat cu desăvârşire de orice sfânt al lui Dumnezeu, Preotul nostru Se află acum în cer pentru sfinţi, nu pentru păcătoşi; pentru slăbiciune, nu pentru păcat. Sacrificiul Lui

este pentru păcătoşi; simpatia şi mijlocirea sunt pentru sfinţii aflaţi în mijlocul împotrivirilor şi al tentaţiilor unei lumi rele în care El poartă cu Sine, asemenea lui Melhisedec, daruri de mâncare pentru reîmprospătarea războinicului ostenit şi aduceri a-minte de o nespusă valoare pentru cel expus ofertelor împăratului Sodomei: hrana celor puternici, care îi face aşa şi prin puterea căreia pot merge multe zile, asemenea lui Ilie la Horeb.

Dar Preotul nostru păstrează deschis şi Cortul, pentru ca să putem avea acces la Dumnezeu şi un refugiu în prezenţa Lui faţă de lumea prin care trecem. Cu perdeaua ruptă şi cu un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, suntem încurajaţi să ne apropiem cu inima deschisă şi cu o deplină siguranţă a credinţei.

Capitolul 9

MIJLOCITORUL

Marele Preot potrivit pentru noi este deci, cum spune apostolul, „despărţit de păcătoşi" (Evrei 7.26), cei sfinţiţi prin sângele Lui fiind „desăvârşiţi pentru totdeauna" (10.14), pentru ca, „odată curăţiţi", „să nu mai aibă cunoştinţă de păcate" (10.2). Dar această ultimă expresie nu semnifică „să nu mai *cunoaştem* păcatul" (anume *comiterea* lui), ci că avem cunoştinţă despre eficacitatea acelei lucrări care rămâne pururea înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Nu există nici un moment de întrerupere în aceasta.

Atunci cum este cu păcatele comise după întoarcerea la Dumnezeu? Oare, simplu, nu sunt luate în seamă? Cu siguranţă lucrul acesta este imposibil: atât Scriptura cât şi propria noastră experienţă ar respinge un asemenea gând lipsit de sfinţenie. Faptul că poporul lui Dumnezeu are adesea mult de suferit din pri-

cina propriilor păcate este cunoscut tuturor. Scriptura este plină de asemenea exemple şi o afirmă doctrinar în modul cel mai clar. Astfel, „dacă chemaţi ca Tată pe Cel care judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui", spune apostolul Petru, „purtaţi-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur aţi fost răscumpăraţi ... ci cu sângele scump al lui Hristos" (1 Petru 1.17-19). Şi, din nou, spune: „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Şi dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit şi cel păcătos?" (4.17-18).

Astfel există o judecată specială care se desfăşoară asupra poporului lui Dumnezeu în prezent; o judecată atât de necesară, încât se spune că datorită ei cei îndreptăţiţi scapă cu greu: **desigur, %u** datorită vreunei incertitudini cu privire la îndreptăţire, ci, simplu, pentru că este atât de mult de făcut în direcţia menţinerii sfinţeniei lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, de asemenea, vorbeşte în cuvinte chiar mai tari corintenilor: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi. Dar, când suntem judecaţi, suntem 134
disciplinaţi de Domnul, *ca să nu fim condamnaţi odată cu lumea"* (1 Corinteni 11.31-32).
Acestea sunt, într-adevăr, cuvinte categorice, destinate celor cărora lucrarea lui Hristos le slujeşte în maniera deplină şi absolută pe care tocmai am văzut-o. Deci această lucrare nu înlătură necesitatea unei asemenea judecăţi. Nu, ci mai degrabă o asigură. Să observăm bine că este judecata *Tatălui:* „dacă chemaţi ca *Tată* pe Cel care judecă fără părtinire" (1 Petru 1.17). In judecata finală a mâniei, nu Tatăl este Cel care judecă: „Căci Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl" (Ioan 5.22-23). Judecata Tatălui priveşte „pe orice fiu pe care-1 primeşte"; astfel că, „Suferiţi disciplina! Dumnezeu Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-1 disciplinează tatăl?" (Evrei 12.6-7).
Ce binecuvântare este să ştim si cât de solemn este să realizăm că păcatul unui copil al lui Dumnezeu este împotriva Tatălui şi că dragostea implicată în această relaţie este chemată la lucru aici - dragoste care acţionează „pentru binele noastru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui" (Evrei 12.10). Este imposibil ca
135
El să trateze păcatul cu uşurinţă; iar în final, oricăruia din ai Săi îi va fi imposibil să-1 trateze cu uşurinţă. Harul rămâne peste noi; şi pentru că harul rămâne, păcatului nu-i este permis să stăpânească peste aceia care sunt obiectul harului.
Dar pentru că întreaga problemă a păcatului unui credincios este între Tatăl şi copilul Său, nu trebuie să ne imaginăm că Hristos nu are a face cu ea. Lucrarea de preot a fost atât de complet împlinită, încât, în această privinţă, nu mai are nimic de făcut: El sade, pentru că lucrarea este terminată. Dar ca Fiu peste casa lui Dumnezeu, preoţia nu reprezintă toată lucrarea Lui. Copiii lui Dumnezeu sunt puşi în mâna Lui, care este întâiul-născut dintre mai mulţi fraţi; şi în orice lucru care-i priveşte, El îşi are locul şi rolul necesar. Astfel că,

„dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos cel drept. El este ispăşirea pentru păcatele noastre" (1 Ioan 2.1-2). Cel din urmă este fundamentul şi justificarea harului exprimat în cei dintâi. Isus Hristos este cu adevărat Mijlocitorul potrivit, fiind ispăşirea pentru noi; şi aici „Isus Hristos cel drept" Se manifestă din plin, iubirea şi îndrep-
136
tăţirea făcându-ni-se deopotrivă cunoscute în El. Aici se găseşte însuşi caracterul de Mijlocitor (avocat, apărător, ajutor) sau Paraclet -anume „de partea noastră" (Psalmul 124.2) sau „în ajutorul nostru" (Evrei 2.18), după semnificaţia ambelor expresii; şi aceasta într-o relaţie naturală cu faptul că-I suntem daţi Lui. Aflându-ne în sarcina Lui, Se ridică în favoarea noastră ca garant şi dovadă pentru ambele părţi, a lui Dumnezeu şi a noastră, făcând din cele două, una. Pe pământ, Duhul lui Dumnezeu este Paracletul nostru, mijlocind pentru noi, deşi cu suspine negrăite. în cer, Hristos este Paraclet ca însăşi vocea noastră, dar infinit superior oricărei exprimări a noastre. Ce adăpost avem în El! Doi Martori sunt aici în sprijinul nostru, fiecare de o perfecţiune absolută si ascultaţi în totul de Acela căruia îi vorbesc. Cât de eficientă trebuie să fie această mijlocire pentru noi!
De asemenea, cât de bine este să ştim că, „dacă cineva a *păcătuit",* nu dacă cineva s-a pocăit, „avem la Tatăl un Mijlocitor" (1 Ioan 2.1-2). în cazul lui Petru, sigur considerat ca tipic, Hristos mijloceşte înainte ca el să păcă-tuiască; şi cât de atentă este această mijlocire:
137
„M-am rugat pentru tine ca să nu ţi se micşoreze credinţa". Fiindu-i necesar să înveţe si să-i fie înfrântă încrederea în sine, Petru n-a fost cruţat de acea experienţă. Lui Satan îi este îngăduit să-1 cearnă. Dar ochiul binevoitor al Domnului - cum i-a fost dat lui Petru să vadă la momentul critic - urmărea rezultatul cu neobosită grijă şi dirija toate spre sfârşitul prevăzut. Cunoaşterea de către noi înşine -exerciţiul atât de necesar privind binele şi răul - este ceva de care El nu poate cere să fim scutiţi; dar finalul este sigur şi suntem invitaţi să realizăm puterea şi grija pe care putem conta în orice timp, fără nici o umbră de teamă.
Păstrarea comuniunii este preocuparea neîntreruptă a Mijlocitorului nostru. Pentru aceasta, cunoaşterea de sine este o necesitate. Dacă aceasta ne-o vom însuşi asemenea lui Simon Petru, depinde de noi ca să spunem. Presupun că toţi am avut mult de învăţat din asemenea

experienţe dureroase; dar sigur că există şi o cale mai bună. Ne putem aminti că Petru - chiar dacă numai un moment - s-a opus spălării picioareLor, atât de necesară lui şi nouă tuturor; şi tot independenţa, sub orice înfăţişare plăcută, se opune căii lui Dumnezeu cu
138
noi, ceea ce ne condamnă la o asemenea disciplină dureroasă. Domnul este singura noastră necesitate, acum şi întotdeauna. înţelepciunea este cu El şi trebuie s-o găsim în El; dacă este pe drumul crucii, nu trebuie să ne mire, chiar dacă El însuşi a purtat toată povara acolo.
în adevăr, crucea este plinătatea înţelepciunii pentru noi. Ea reprezintă judecarea omului şi manifestarea şi gloria lui Dumnezeu. Dacă o acceptăm ca pe o înlăturare a eului nostru şi a oricărui lucru în care eul se glorifică, vom găsi că ea a înlăturat tot ceea ce ar împiedica progresul sigur şi constant. Apoi Hristos va fi al nostru cu toată plinătatea Lui, pentru ca să scoatem din ea în orice nevoie care ar putea apare. *S-o* luăm aşa cum spune apostolul: „în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El" (Co-loseni 2.9). Aici se află resursa porţiei zilnice de luat cu noi, dar, pentru aceasta, judecata de la cruce trebuie acceptată integral. Astfel, în această cruce, Hristos este în întregime pentru noi - tot ceea ce Dumnezeu este aici arătat în El.
Aceasta este o lecţie pentru toţi. Mijlocitorul este cu Tatăl, ca să putem trage învă-
139
ţătură chiar din greşelile noastre, deşi aceasta s-ar face în ruşine şi în lacrimi amare de pocăinţă. Apărarea Sa nu constă în a cruţa la noi ceea ce este necesar pentru aceasta, ci în a-Şi atinge deplin scopul cu noi, spre gloria lui Dumnezeu. Aici se află cea mai tandră iubire, siguranţă şi mângâiere divină - tandreţe, dar nu moliciune; şi nu există altă cale de a fi binecuvântaţi, decât predându-ne cu totul în mâinile Lui. Nu putem să nu ne amintim că aceste mâini au fost străpunse pentru noi şi că pentru El n-a fost alt drum decât cel al crucii.
140
Capitolul 10
ÎMPĂRATUL
Există un titlu acordat Domnului în Isaia 9.6 care, pe de o parte a fost luat de mulţi ortodocşi ca bază pentru unele erori, iar pe de altă

parte, pare să fi fost greu înţeles în plinătatea semnificaţiei sale de cei mai mulţi dintre ei. Este acela de „Părinte (sau Tată) Veşnic" sau (mai literal) „Părinte al veşniciilor". îi este acordat ca acelui Unul pe al Cărui umăr se află domnia lui Israel, a cărei dezvoltare şi pace nu vor avea sfârşit; si titlurile acordate îi afirmă capacitatea pentru această domnie. El nu este un împărat obişnuit, ci „Minunat" - „un fenomen", spune Delitzch, „situat cu totul în afara puterii omeneşti de înţelegere şi a evenimentelor naturale". Apoi El este „Sfetnicul", ale cărui ţeluri, în înţelepciunea lor de nepătrunsă profunzime, nu le sunt necesare şi nu admit nici un ajutor din partea altcuiva şi care, pe de altă parte, îşi găsesc înţelepciunea în El. Pentru că, în al treilea rând, El'este EL-GIBBOR, „Dum-
141
nezeu puternic", infinit în resurse, atotputernic în execuţia propriei voinţe; şi apoi este *ABI-Ad,* „Părinte al veşniciilor" şi „Domn al păcii", care reprezintă efectul permanent.
Dar atunci ce înseamnă „Părintele veşniciilor"? Este o noţiune care depăşeşte puterea noastră de a concepe, spune un comentator recent, pentru că „veşnicia nu are autor". Dar starea veşnică - veşnicia luată în sensul acesta - are un Autor; şi, între celelalte glorii ale lui Hristos, tocmai datorită gloriei izvorând din venirea Lui aici la modul cel mai desăvârşit El *este* Autor al veşniciei. Tocmai aici „sfatul" Lui devine deplin manifest; tocmai aici, puterea Divinităţii Lui se vede în aducerea la înde-plinire a propriului sfat; tocmai datorită acestui fapt, în final pacea este rezultatul necesar şi permanent. El va aduce pacea eternă, pentru că în ea dragostea divină se poate odihni în satisfacţie deplină, eternitatea fiind doar sigiliul acelei perfecţiuni în care poate rămâne.
In felul acesta este Hristos Părinte al veşniciei; sămânţa incoruptibilă a ei fiind El însuşi, bobul de grâu care a murit ca să nu rămână singur. Dar numai atunci când puterea se va afla oficial în mâna Lui, iar împărăţia îi
142
va fi întemeiată, se va putea vedea deplin cum „timpurile restabilirii" (Fapte 3.21) îl aşteaptă pe El şi ce implică aceasta pentru Unul la care restabilirea nu înseamnă aducerea înapoi a ceea ce a trecut, ci instaurarea a ceea ce nu poate trece.
Rugăciunea pe care Domnul nostru a dat-o ucenicilor ca învăţătură nu a fost, asa cum greşit s-a înţeles, „Tată, fie ca să vină împărăţia lui Hristos", ci „Tată, să vină împărăţia *Ta".* Şi ne este necesar să

recunoaştem diferenţa pentru a înţelege care este semnificaţia împărăţiei proprii lui Hristos. Recent s-a făcut cunoscut un punct de vedere asupra acestui fapt, care va ilustra la ce mă refer. S-a susţinut că, după cum tipul dublu constituit prin David şi Solomon este necesar pentru a reda împărăţiei lui Hristos dublul ei caracter, în care mai întâi vrăjmaşii sunt subjugaţi, apoi pacea predomină, tot aşa împărăţia milenară, în care vrăjmaşii, până la ultimul, îi sunt supuşi, numai ea va putea răspunde primei părţi a acestui tip -domnia lui David; domnia de pace a lui Solomon va veni după mileniu şi va dăinui mult timp. Mileniul, s-a argumentat, nu este nici prin durată, nici prin trăsături o împărăţie

143

suficientă pentru Hristos: nu poate fi decât introducerea la aceasta; iar împărăţia păcii însăşi se va întinde mult dincolo de el.

Nu intenţionez acum să pun în discuţie acest punct de vedere, pentru a cărui respingere mi s-ar părea suficientă o examinare sumară a Apocalipsei; de asemenea, a cuvintelor apostolului din 1 Corinteni 15, care îl contrazic total. Pentru că timpul „când El va da împărăţia în mâinile lui Dumnezeu Tatăl" este după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire şi orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toţi vrăjmaşii Săi sub picioarele Sale ...*Şi când* toate lucrurile Ii vor fi supuse, *atunci* chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi".

Astfel, însăşi ideea domniei lui Hristos ca Om implică îngenuncherea vrăjmaşilor şi aducerea lucrurilor înapoi la Dumnezeu. Când a-cestea se vor împlini, toate vor fi împlinite. El nu are alte ţeluri în afara acestuia. După cum Şi-a învăţat ucenicii să se roage pentru venirea împărăţiei Tatălui, tot aşa, când îşi va lua tronul, va fi pentru a o instaura.

Totul fiind stabilit în acord cu Dumnezeu,

144

Hristos Se grăbeşte să-Şi depună sceptrul pe care-1 luase ca Om, „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi". Nu va întârzia nici o clipă binecuvântarea perfectă pentru care a trudit şi nici nu va permite manifestarea vreunui alt principiu decât acela pentru care Şi-a luat „trupul pregătit": „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule".

Aceasta ne va pregăti pentru cea mai bună apreciere a domniei Domnului nostru, atât de puţin înţeleasă de mulţi care o acceptă totuşi ca pe un fapt şi care privesc înainte să-L vadă intrând în

stăpânirea tronului şi făcându-i părtaşi pe ai Săi. Pentru El, guvernarea înseamnă încă slujire, iar puterea luată este putere pentru slujire. Dacă prin har ne-a legat de Sine în acestea, atunci este important să cunoaştem esenţa a ceea ce ne stă înainte. Vedem deci slujirea ca fiind pregătirea potrivită pentru o guvernare care va fi tot slujire, deoarece dragostea este spiritul slujirii şi nu poate fi separată de aceasta.

In acele umbre ale lui Hristos pe care istoria poporului ales ni le oferă, împăratul a venit după preot şi după profet. Sacrificiul fiind faptul pe care trebuie să se întemeieze totul pentru păcătoşi, preotul a fost prima legătură

145

între Dumnezeu şi popor (Fără îndoială, Moise 1-a precedat pe Aaron; şi, într-un anume sens, profetul, preotul şi împăratul se uneau în el. Acesta era caracterul necesar celui pe care Dumnezeu 1-a folosit întâi pentru a pune pe popor deoparte pentru Sine. După ce 1-a consacrat pe Aaron potrivit poruncii divine, Moise se retrage înapoia lui Aaron - n.a), până când falimentul lui Eli şi al familiei lui determină o schimbare. Chivotul ajunge în captivitate pentru un timp, iar când se întoarce, este ţinut încă deoparte. Profetul Samuel este ridicat ca instrument de excepţie pentru un timp, aducând chiar jertfe; dar aceasta' arată că, de fapt, restabilirea reală nu există. Poporul cere un împărat.

Necesitatea unui împărat fusese de mult timp înţeleasă. Dumnezeu o anticipează chiar în zilele lui Moise. în timpul judecătorilor, deşi existau preoţi acolo şi uneori profeţi, judecătorul a trebuit ridicat ca o soluţie temporară pentru lipsa unui împărat. „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce era drept în ochii lui".

Saiil, de asemenea, deşi rege, este doar o soluţie temporară, îngăduită la cererea popo-

146

rului. Numai în persoana lui David apare adevăratul împărat; şi apoi Israel devine pentru un timp o naţiune unită şi prosperă. Dar nici aceasta nu dăinuie: este doar umbra, nu realitatea ei, spre care se îndreaptă încet trecerea anilor.

Mâinile lui au pus temelia casei acesteia şi tot mâinile lui o vor şi termina (Zaharia 4.9). Preotul trebuie să fie pe scaunul lui de domnie (6.13). Preot, profet, împărat, fiecare prea slab, luat separat, trebuie să se unească într-unui pentru realizarea scopului divin. Dragostea trebuie să răspundă cerinţelor dreptăţii şi să dea la o parte vălul de pe

faţa lui Dumnezeu, mai înainte de a se putea manifesta puterea într-un fel demn de Dumnezeu, care este dragoste şi dreptate. La cruce, dreptatea şi puterea stau amândouă împotriva Celui binecuvântat care suferea. în evanghelii, după înviere, împăratul este ascuns în Dumnezeu, pentru ca să aibă un popor după asemănarea Lui. Apoi puterea trebuie să revină la dreptate; ce nu se conformează trebuie distrus: ei vor strânge afară din împărăţia Lui toate lucrurile care nu-L respectă şi pe cei ce lucrează nelegiuirea.
Chiar şi aşa, deşi este putere manifestată,
147

nu este cum ne-am imagina noi - cum şi-au *imaginat* cei mai mulţi. Nu există o zi generală a judecăţii, de smulgere din rădăcină, rapidă şi completă, a răului. Ci va fi o împărăţie a răbdării - oricât de hotărâtă guvernarea - care va dăinui o mie de ani; pentru că timp de Q mie de ani va fi oferită lecţia răului lipsit de orice speranţă şi a blestemului inerent aflat în el. Vălul care este peste naţiuni va fi tras deoparte, iar oamenii, puşi faţă în faţă cu veşnicia şi cu Dumnezeu. Mâinile care exercită guvernarea au fost răstignite pe cruce pentru oameni şi nu mai există nici o posibilitate ca cineva să nege ori să ignore aceasta.
De asemenea, Satan este legat pentru o mie de ani; şi, în adevăr, exceptând lăuntrul inimii omului, nu există nici un vrăjmaş sau eveniment rău. Şi moartea pare să fi dispărut, cu excepţia cazurilor în care apare răzvrătirea pe faţă. Astfel, s-ar putea părea că Paradisul a venit din nou pentru oameni şi nu cu inocenta ignoranţă în ce priveşte răul, ci cu lecţiile acumulate în multe generaţii. Dacă păcatul n-a fost decât ignoranţă - naivitate uşor de înşelat - dacă n-a fost decât circumstanţial, acum, mânâ-i moartă trebuie îndepărtată de peste om
148
şi de peste fire. „Să se bucure cerurile şi să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toţi copacii să strige de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate şi popoarele după credincioşia Lui" (Psalmul 96.11-13).
Aceasta este imaginea viitorului pentru om, care încheie Vechiul Testament; şi dacă am avea-o numai pe aceasta, mai mult ca sigur am crede că va fi starea finală sau cel puţin trecerea paşnică şi sigură în acele „ceruri noi şi un pământ nou, în care locuieşte dreptatea",

despre care vorbeşte Petru, citind din Isaia. Cine şi-ar putea imagina în continuare vreun dezastru pentru o lume care deja a îndurat atât de multe? sau ar putea gândi că acest nou Eden a fost destinat să treacă la fel ca cel de altădată? şi că vreunul dintre cei atât de binecuvântaţi, de preveniţi, de instruiţi, a căror credinţă pare să le fi trecut în cunoştinţă, ar mai putea să asculte odată vocea Ispititorului şi să cadă văzând cu ochii dintr-un cer deschis, într-un iad atât de real şi manifest?

Totuşi Noul Testament ne asigură că aşa

149

va fi. „Când se vor împlini cei 1000 de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi să înşele neamurile care sunt în cele 4 colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. *Numărul lor va fi ca nisipul mării.* Şi ei s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc si i-a mistuit" (Apocalipsa 20.7-9).

Astfel se încheie ultima încercare ce va mai fi permisă vreodată omului, creaturii. Ne putem mira, de ce este necesar acest lucru; dar înainte de orice putem fi siguri că dacă Dumnezeu este în ea, o infinită înţelepciune, sfinţenie şi dragoste sunt în ea. Mântuitorul păcătoşilor este împăratul întregului pământ la timpul când are loc această ultimă judecată a celor vii; iar El este „acelaşi, ieri, azi şi în veac". Sunt o probă şi o demascare permise asupra celor care, de-a lungul binecuvântării unei perioade minunate, şi-au împietrit inimile faţă de bunătatea ce li se adresa. Reprezintă dovada convingătoare că starea omului nu este fructul ignoranţei sau al circumstanţelor, ci al păcatului, pentru care, aşa cum îl judecă şi propria conştiinţă, se află deplin răspunzător. „Nu *vreţi*

150

:

să veniţi la Mine ca să aveţi viaţa", este judecata Domnului asupra oamenilor din zilele Sale. Iar aici, sfârşitul încrederii în creatură este atins în mod absolut. Numai în Dumnezeu există ajutor sau speranţă. După această ultimă judecată a celor vii, cerurile şi pământul în forma lor de astăzi vor trece; va avea loc judecata la „tronul mare şi alb" şi un cer nou şi un pământ nou vor începe pentru totdeauna. Dar nici chiar evenimente ca acestea nu reprezintă preocuparea noastră prezentă, ci Hristos însuşi.

Nu există îndoială sau greutate pentru vreun creştin în a admite că

Hristos este împărat. Faptul acesta reprezintă un punct comun al teologiilor. Dar mulţi creştini au încă mari dificultăţi în a admite ceea ce Isaia declara cu mult înainte de venirea Lui (capitolul 9), anume că „va face ca domnia Lui să crească şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie *al lui David* şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini" - text repetat şi confirmat atât de mult în alte locuri. Li se pare că titlul înscris pe crucea Lui în cele trei limbi ale lumii nu-I putea fi dat decât de vrăjmaşi şi de clevetitori şi că a-1
151
lua în serios ca fiind al Lui nu va fi, oricât de lipsit de intenţie, decât spre a-L dezonora.

Gânduri josnice şi carnale cu privire la domnia milenară au existat şi în vechime, în timpul „chiliaştilor", care i-au adăugat concepţiile iudaice asupra împărăţiei lui Mesia, împreună cu o măsură largă a materialismului lor grotesc. Mult mai recent şi chiar în prezent, sunt unii care ar vedea într-un pământ înnoit „cel mai frumos colt de cer" si care coboară toate promisiunile cereşti la realizări pământeşti.

Oricum, pare aproape de prisos să spunem că Scriptura păstrează totdeauna distincţie între cer şi pământ: şi că, după cum promisiunile pământeşti sunt apanajul Vechiului Testament, tot aşa promisiunile cereşti sunt ale Noului Testament. Dar Hristos este centrul şi inima amândurora şi, datorită interesului pe care 1-1 purtăm, noi, deşi creştini, avem legătură cu Israel şi cu pământul. Domnul a promis apostolilor Săi că „veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel" (Matei 19.28); şi aceasta are loc „atunci când va sta Fiul Omului pe scaunul de domnie al măririi Sale". Tot aşa, când se află în cer, Ioan vede pe
152

„Leul din seminţia lui Iuda" luând cartea viitorului şi notează că în laudele lor, care urmează, răscumpăraţii spun: „Noi vom împăraţi pe pământ" (Apocalipsa 5.10). Şi însuşi Domnul spu^, „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit si am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (3.21).

Aceasta nu implică deloc pentru El sau pentru noi asumarea din nou a condiţiei pământeşti. Am văzut ce înseamnă pentru El această împărăţie milenară, că pământul îi este dat în mâini pentru a-1 scoate din îndelungata înstrăinare şi pentru a-1 supune lui Dumnezeu.

„Toiagul de fier", care reprezintă simbolul guvernării Lui (deşi este doar toiagul unui Păstor) sfărâmă neamurile răzvrătite ca pe vasul unui olar (Psalmul 2.9). Aceasta este încă una din promisiunile Lui pentru cel ce va birui - că îi va da această putere (Apocalipsa 2.26-27); dar caracterul ei ne arată destinaţia pentru un timp anume, limitat, şi nu pentru veşnicie. în aceasta, El acţionează ca „Părintele veşniciilor", pentru a conferi lucrurilor ordinea lor veşnică.
Israel se va afla atunci sub noul legământ, care îi asigură binecuvântarea statornică. Nici
153
unul nu va trebui să mai spună celuilalt, „cunoaşte pe Domnul!" Pentru că toţi îl vor cunoaşte în ei însisi. Si II vor cunoaşte si ca Mântuitor: „pentru că", spune El, „le voi ierta nelegiuirile şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele şi fărădelegile lor" (Evrei 8.11-12). Totuşi, am face o mare greşeală dacă am gândi că acest legământ implică nivelul spiritual din creştinism.
In felul lui va fi, fără îndoială, mai perfect, dar nu ceresc, ci pământesc, fără o lume ostilă de întâmpinat, fără situaţia de străini în ea, fără o cruce de purtat. Toate acestea sunt rezultatul necesar al binecuvântării lor. Şi mai greu ar fi să ne gândim la vechiul ritual, restaurat în parte, la templu şi la slujbele acestuia, având gloria din vechime, dar extinsă acum asupra întregii cetăţi a lui Dumnezeu - „un nor de fum ziua şi un nor de flăcări strălucitoare noaptea" (Isaia 4.5). Ezechiel o_p vede intrând şi umplând noul templu (Ezechiel 43.2-5) şi aude despre un „domnitor" care îşi aduce sacrificiul de ispăşire ca în vechime (45.22) si care îsi are moste-nirea lui şi fiii lui (46.16). De observat că el nu este „împăratul" şi că toate acestea, împreună cu prezenţa gloriei, aşa cum se manifesta ea în
154

1

vechime, înlătură gândul (dacă l-am avut vreodată) oricărei *locuiri* a lui Hristos pe pământ în aceste zile profeţite de Ezechiel.
Hristos va împăraţi şi încă „pe scaunul de domnie al lui David"; aşa ne asigură Scriptura: dar aceasta nu înseamnă că cerul a devenit un alt nume pentru pământ şi cu atât mai puţin un nume pentru ţara lui Israel; nu înseamnă că infinitele glorii ale Hristosului lui Dumnezeu

se vor contracta în sărmana glorie a unui David mai puternic sau a unui Solomon mai înţelept şi mai strălucit. Concepţia Vechiului Testament despre Mesia trebuie lărgită de Noul Testament şi nu cea a Noului Testament să fie contractată la limitele Vechiului Testament. Numai în acest fel vom găsi că Vechiul Testament îşi atinge semnificaţia completă atunci când este transfigurat printr-o lumină care nu-i aparţine.

Trebuie să ne amintim, de asemenea, că împărăţia milenară nu este veşnicia, nici odihna finală a lui Dumnezeu. Nu este ziua a şaptea, Sabatul creaţiei, ci ziua a şasea, bărbatul şi femeia puşi peste pământ pentru a-1 „supune" şi pentru a-1 păstra în stăpânire. Ideea unui sabat de 1000 de ani este absurdă; pentru că

155

sabatul lui Dumnezeu nu mai poate lua sfârşit şi nu va putea fi niciodată măsurat de către 1000 de ani! Fără îndoială, oamenii au simţit nepotrivirea şi au propus mărirea intervalului după principiul „anului-zi", la 360.000 ani. Acesta pare mai lung şi mai potrivit, dar numai dintr-un unghi de vedere omenesc; odihna lui Dumnezeu nu poate fi decât eternă; iar limitarea ei strict la 1000 de ani constituie în sine o lecţie pentru noi. Ne spune că luând mileniul drept odihnă de sabat, luăm ce este efemer drept veşnic, iar această eroare fundamentală va rămâne legată de toate gândurile noastre referitoare la el.

Aşa se face că, în chip firesc, aşteptăm o evoluţie spirituală pe pământ (şi mileniul se aplică numai la pământ), pe care nu o vom găsi şi, negăsind-o, vom fi tentaţi să trecem cu vederea ori să negăm cele mai clare fapte sau să „spiritualizăm" ceea ce este prea inferior pentru a se potrivi noţiunilor noastre privitoare ia ceea ce ar trebui să fie. Si cum ne-am putea imagina măcar o clipă eternitatea unui „toiag de fier" sau (aşa cum implică aceasta) supunerea vrăjmaşilor? Cum am putea spiritualiza aceste două aspecte?

156

Nu, pământul în perioada milenară nu este pregătit ca să se poată spune despre el: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui" - sau „va locui în cort" - „cu ei" (Apoca-lipsa 21.3). Aceasta va fi valabilă pentru *noul* pământ şi nu trebuie să-1 confundăm; şi câte ar atrage după sine o asemenea confuzie! Mileniul este timpul unei mari pegătiri. Nici chiar bucuriile şi gloriile sfinţilor cereşti nu pot fi măsurate de pe această poziţie a lucrurilor. Cât despre Israel şi neamuri, oricât de binecuvântate vor fi aceste popoare, şi trebuie să

fie sub guvernarea manifestă a lui Hristos, mileniul nu va însemna decât pregătirea lor pentru veşnicie - o asemenea pregătire cum au fost secolele, până la el, pentru sfinţii cereşti. Este o pregătire pentru noul pământ; şi aceasta înseamnă mult - cât de mult, probabil nimeni dintre noi nu a realizat.
Peste pământul milenial va domni un împărat ceresc, în compania cerească a oamenilor răscumpăraţi, prin harul Lui asociaţi şi slujitori; va domni „pe scaunul de domnie al lui David" şi nu în palatul lui Solornon; cu putere manifestă si absolută, totuşi cu restricţii au-toimpuse,' interesând atât manifestarea cât şi
157
exercitarea ei, aşa cum implică caracterul temporar şi educativ al lucrurilor şi cum o citire atentă a Vechiului Testament va lămuri suficient.
Ce binecuvântare este să ne întoarcem la o imagine a împărăţiei ca cea din Psalmul 72, spre exemplu! Cât de diferită este ea de tot ceea ce s-a văzut până acum pe pământ! Dar Noul Testament ni-L înfăţişează pe împărat într-un sens adevărat şi binecuvântat, „cu cununa cu care L-a încununat mama Sa" (Cântarea Cântărilor 3.11). Pentru că El este Fiul Omului şi născut din femeie, iar faptul acesta este o glorie câştigată prin smerirea Lui. Dintr-o umilinţă mai profundă, El a câştigat o altă cunună, mai glorioasă, cununa cu care poporul Său II încununează cu încântare, „Emanuel", Dumnezeu cu noi, însuşi „Isus care a mântuit pe poporul Lui de păcatele sale" (Matei 1.21).
158

Capitolul 11

CAP ŞI MOŞTENITOR AL TUTUROR LUCRURILOR

Acest titlu pe care Isaia îl dă „Copilului născut", de „Părinte al veşniciilor", ne sugerează luarea în consideraţie a relaţiei Lui cu starea eternă al cărei Autor este. Aici vom găsi un curs al gândurilor opus celui pe care l-am urmat, dar care se află în cel mai deplin acord unul cu altul. Pentru că, dacă în cele prezentate, Hristos caută gloria Tatălui şi lucrează în favoarea ei - până când va putea să-I dea împărăţia luată pentru a aduce toate lucrurile în acord cu voia Lui binecuvântată, atunci cu siguranţă că se află în deplin acord cu aceasta faptul că Hristos însuşi este Centrul tuturor gândurilor, al ţelurilor şi al sfaturilor Tatălui. După cum Tatăl ne-a fost înfăţişat în comuniune cu Fiul, tot asa Fiul ne este înfăţişat acum în comuniune cu Tatăl. Este bucuria şi privilegiul nostru minunat să fim introduşi

în comuniunea „cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos".
L59
Fiul este ca şi Cuvântul, Descoperitorul lui Dumnezeu şi, fiind Cuvântul făcut trup, este şi Descoperirea. Creaţia, întemeiată prin Cuvânt, proclamă în raze reflectate şi răsfrânte gloria Creatorului ei. Ea este casa lui Dumnezeu pentru care cortul din Israel reprezenta doar o prefigurare şi „peste" care Se află Fiul (Evrei 3.1-6). Chiar şi în aceasta, El a slujit de la început; şi în care serviciu înfăptuit, re-zultatele nu pledează pentru slujirea Lui? Pentru că, fiind „peste" casă şi Descoperitor, El trebuie să susţină gloria acelei descoperiri în mijlocul slăbiciunii care ţine de creaţie; şi n-ar exista creatură dacă nu s-ar afla în slăbiciune; nici creaturii nu i se potriveşte altceva decât slăbiciunea şi dependenţa.
Mai mult, cu cât este mai înalt structurată, cu cât devine mai complexă şi minunată, cu atât este mai fragilă; cu cât se înalţă spre Dumnezeu, cu atât este mai mare adâncul în care poate cădea; cu cât mai bogat este încărcată corabia, cu atât mai mare este comoara expusă naufragiului.
Slujirea pe care Şi-o asumă Fiul este o slujire a dragostei. Descoperirea este pentru făptură, nu pentru Dumnezeu. Gloria revelată
160

în ea nu este pentru a creşte bogăţia Descoperitorului, ci a celui căruia i se descoperă. Dumnezeu nu scoate un câştig din creaturile Lui, nici ele nu-I sporesc avuţia prin efortul lor. „Dacă păcătuieşti, ce rău Ii faci Lui? Şi când păcatele ţi se înmulţesc, ce-I faci Lui? Dacă eşti drept, ce-I dai Lui? Ce primeşte El din mâna ta?" (Iov 35.67). Nu, ci numai dragostea îşi poate socoti ca bogăţie luarea unor asemenea poveri. Şi Dumnezeu *este* dragoste şi gloria Lui constă în revărsarea bunătăţii Lui, iar Hristos este singura expresie completă a acestei bunătăţi. Atunci ce poate fi mai simplu decât că Hristos - nu doar ca Fiu al dragostei Sale, ci mai mult, Fiul devenit Om - este scopul pentru care există întreaga creaţie? Iubirea divină, aşa cum este manifestată, confirmată şi glorificată în El, reprezintă singura cheie posibilă a misterului existenţei noastre.
A intervenit păcatul şi de aceea, într-un fel firesc, avem cu totul alte gânduri decât acestea. *,fîm ştiut* că eşti un om aspru, care seceri de unde n-ai semănat şi strângi de unde n-ai vânturat" (Matei 25.24) se spune în toate limbile omeneşti, cu notă de convingere sigură. Chiar

şi momentul Crucii, cea mai minunată
161
manifestare posibilă de dragoste divină, a fost întunecat şi profanat de asemenea acuzaţii batjocoritoare. Dar răspunsul a fost dat prin buzele înseşi ale Celui ce a suferit, a Cărui înălţare foloseşte şi va folosi pentru atragerea oamenilor la El şi astfel la Dumnezeu. Da, El a murit pentru noi toţi, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei" (2 Corinteni 5.15).

El Si-a revendicat din nou titlul ereditar de „Fiu peste casa lui Dumnezeu"; şi după ce în final a consacrat-o ca templu al laudei eterne, va rămâne în ea, în calitate de Cap al ei. Pentru că aceasta este „taina voii Sale, după planul pe care-1 alcătuise în Sine însuşi, ca să-1 aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, *spre a-si uni iarăşi într-unui, în Hristos, toate lucru-rile* (sau „spre a-L pune pe Hristos cap al tuturor lucrurilor"—n.t), cele din ceruri şi cele de pe pământ. In El am fost făcuţi şi moştenitori" (Efeseni 1.9-11).

Nu trebuie să confundăm aceasta cu împărăţia milenară sau cu orice altceva trecător. „Plinirea vremilor" nu este doar ultimul moment între dispensaţiuni, ci acela spre care toate arată şi se îndreaptă. A fi cap nu este
162
totuna cu a guverna în felul unui împărat, ci implică o relaţie mai apropiată, mai naturală, aş spune organică. Capul este reprezentantul şi interpretul entităţii căreia îi este cap şi aceasta ar fi cu totul anormală fără el. în felul acesta Hristos este Cap al creaţiei; iar Efeseni completează doctrina celor două epistole care o preced şi sunt în legătură cu ea referitor la poziţia credinciosului - Romani şi Galateni. Cele trei formează o serie ascendentă cu punctul cel mai înalt atins în Efeseni în care găsim şi vederea cea mai largă. Pentru că în Romani şi Galateni funcţia de Cap, proprie lui Hristos, se limitează la om, El fiind astfel al Doilea Adam, destinat pentru o nouă creaţie. în sine, aceasta i- ar exclude pe îngeri; dar ei nu trebuie să fie excluşi, deoarece sunt cuprinşi în mod necesar în titlul Domnului.

în capitolul al treilea găsim, în acord cu aceasta: „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ" (Efeseni 3.14-15). Cu alte cuvinte, relaţia lui Dumnezeu cu Hristos ca Om implică şi relaţia pe care o are cu toate creaturile Lui inteligente. Cu siguranţă, nici un

moment lucrurile nu pot
163
fi altfel. Locul lui Hristos în relaţia cu oamenii trebuie să servească mai mult decât oamenilor; iar creaţia al cărei Cap este făcut Hristos trebuie să se lege de Dumnezeu printr-o relaţie în totul diferită de cea iniţială, în care poziţia ei era de simplă creaţie. Caracterul omului, remarcat obişnuit ca un microcosmos - natura lui punându-1 în legătură cu orice parte a. universului lui Dumnezeu - devine un subiect de cel mai înalt şi mai delicat interes, atunci când realizăm că este firea însuşită de Fiul lui Dumnezeu.
După cum vedem, faptul că El este Fiul îşi are semnificaţia lui şi putem observa cum relaţiile originare, divine, strălucesc prin cele dobândite. Minunat acord se află în toate acestea, cu întreaga lor binecuvântare copleşitoare. Vedem clar că „toate lucrurile au fost făcute *pentru* Hristos şi *prin* El" (Coloseni 1.16); de asemenea, nu numai prin puterea Lui, ci şi în legătura unor asemenea relaţii, „toate se ţin prin El" (v. 17).
Astfel, Fiul este „moştenitor al tuturor lucrurilor" (Evrei 1.2); iar calităţile de fiu şi de moştenitor merg împreună, nu doar între fiii muritori ai omului, care, aflaţi sub puterea
164
morţii în urma păcatului, îşi abandonează posesiunile altora; ci ele merg împreună şi în lucrurile veşnice, unde încă odată ceea ce este divin străluceşte prin ceea ce este creat şi temporal şi căruia-i dă şi interpretarea. Gândurile lui Dumnezeu îl reflectă pe El însuşi şi izvorăsc din afecţiunea Lui - din profunzimile firii Lui. Numai de-am dori mai multă abilitate în a primi şi urmări ceea ce Cuvântul Lui, cheia tuturor lucrurilor, a deschis atât de minunat pentru noi! în legătură cu aceasta suntem asiguraţi că, „după bogăţiile harului Său, pe care 1-a răspândit din belşug peste noi, în orice înţelepciune şi pricepere", ne-a făcut „cunoscută taina voii Sale" (Efeseni 1.7-8).
Da, Dumnezeu S-a gândit cu adevărat la noi ca la cei pe care i-a chemat la părtăşia cu Fiul Său Isus Hristos şi pe care îi pregăteşte ca să-I fie co-moştenitori. Nu vom răspunde noi atenţiei Sale, căutând să creştem mai mult „după gândul lui Hristos"?
Cu câtă delicateţe ne sunt atrase gândurile spre aceste glorii ale Lui! Aici, după ce se desfăşoară taina voii Sale de a-L face pe Hristos Cap al tuturor lucrurilor, imediat ni se aminteşte că „în El am primit şi o moştenire". Şi din
165

J
nou, la sfârşitul acestui capitol, „L-a dat să fie cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui". In Coloseni găsim în versetele cele mai caracteristice pentru întreaga epistolă (2.9-10): „Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea dumnezeirii". Voi aveţi totul deplin în El, care este capul oricărei domnii şi stăpâniri". Lucruri ca acestea, pe care sigur ne am retine să le punem alături, Cuvântul lui Dumnezeu le uneşte pentru a ne atrage atenţia că este imposibil să ne bucurăm de posesiunile noastre fără să cercetăm gloriile lui I Iristos, **atât** de legate de acestea.
166

Capitolul 12

CAPUL TRUPULUI

N-am citit nimic despre „Trupul lui Hris-tos" (în sensul considerat acum), înainte ca Hristos să fi fost un om în cer, imagine care vorbeşte despre o relaţie cu Hristos ca Om, sugestivitatea depinzând de aceasta. Fiind o imagine figurată, trebuie să-i examinăm puterea aşa cum o dezvoltă Scriptura, pentru găsi în ea învăţătura care se desprinde dintr-o asemenea categorie: pentru că în istoria lui Israel, aceste lucruri li s- au *întâmplat"* (nu numai că pot fi folosite ca tipuri, ci) *,^-au întâmplat*[1] ca să ne slujească drept pilde" (1 Corinteni 10.11). Tot aşa putem fi siguri că oriunde în natură, în acord cu planul lui Dumnezeu, îmbrăcămintea firescului nu este decât vălul care acoperă spiritualul; nici nu vom „materializa prea mult", ci vom lăsa gloria luminii să strălucească prin cortul ei pământesc.
Aceasta ne reaminteşte că Domnul compară trupul Său cu templul lui Dumnezeu:
167
„Stricaţi Templul acesta şi în 3 zile îl voi ridica" (Ioan 2.19, 21). Şi pentru aceasta este şi mărturia lui Ioan: „Cuvântul S-a făcut trup şi *Şi-a făcut cortul* printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl" (1.14). Aici se spune că „S-a făcut trup" („a devenit carne") nu numai pentru că a adoptat un trup omenesc, ci pentru că, prin consecinţă, a intrat în sfera observaţiei şi a cunoaşterii umane; şi aici a început descoperirea directă a gloriei Sale: Se afla în lume şi era Lumina ei.
Trupul pregătit pentru El a fost instrumentul Duhului Lui, prin care cuvintele şi lucrările Sale au făcut cunoscută ascultarea unică ce L-a

proclamat Omul al Doilea; în timp ce deasupra tuturor, prin toate, străluceşte într-o stranie şi totuşi binecuvântată armonie cu aceasta o glorie mai mare. Acesta este felul în care trupul lui Hristos a fost cortul sau templul lui Dumnezeu pe pământ.
Vorbind acum despre responsabilitatea care decurge pentru credincioşi din relaţia lor cu Hristos, apostolul foloseşte aceeaşi imagine figurativă şi succesiune logică. Biserica, fiind botezată de Duhul lui Dumnezeu, este un trup,
168

trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.13, 27). Credincioşii, de asemenea, sunt templul lui Dumnezeu pentru acelaşi motiv: Duhul lui Dumnezeu locuieşte în ei (3.16). Gândurile acestea nu mai sunt puse în conexiune aici; dar în alt loc din aceeaşi epistolă (6.15-20) apostolul le leagă în continuare şi le aplică credinciosului ca individ şi la trupul lui ca fiind locuit de Duhul Sfânt. „Trupurile voastre", spune el, „sunt mădulare ale lui Hristos ... Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Si că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu".
Aici, atât în cazul credinciosului, cât şi în cel al lui Hristos, trupul este Templul lui Dumnezeu; iar Dumnezeu este glorificat în acest trup prin consacrarea pentru El a acelor mădulare în care omenescul se manifestă în cele mai înalte facultăţi ale lui. Viaţa practică îl glorifică, nu numai prin caracterul manifestat în ea, ci şi prin acesta, ca fruct al harului divin, acţionând în virtutea lucrării binecuvântate a lui Hristos şi prin Duhul lui Dumnezeu.
169
Hristos în relaţia Lui cu ea. Deoarece această relaţie este în El condescendenţă şi har de nespus, ea constituie gloria Lui pentru eternitate şi va umple inimile tuturor oştirilor cerului cu lauda către El. Da, a lui Dumnezeu „să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generaţiile, în vecii vecilor" (Efeseni 3.21).
In Corinteni, Biserica este contemplată în rânduiala ei, în părtăşie şi în slujire. Este Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.27) şi de aceea Hristos este capul ei; dar Capul nu este înfăţişat în mod explicit, ci incidental: „nici capul nu poate să zică picioarelor: „N-am trebuinţă de voi" (1 Corinteni 12.21). Nu găsesc nici o dificultate în a aplica aceasta la Hristos. Biserica este - în acea menire divină a ei, care este

gloria harului divin - „plinătatea" Lui: Capul trebuie să aibă un trup. Şi tocmai datorită acestei relaţii minunate se aminteşte acolo un-de este vorba despre unitatea trupului ce nu face fată mulţimii mădularelor, că „asa este si *Hristosul".* Unii încep să aplice chiar şi aceasta exclusiv la Biserică - *„trupul* uns". Ei spun chiar şi că situaţia ei de complementaritate faţă de Hristos nu este ideea Scripturii şi că dacă II luăm aici pe Hristos, ochiul şi urechea exem-
172
plificate de apostol, ca mădulare ale trupului, vor aparţine Capului; dar şi în Efeseni şi în Corinteni, „Trupul este privit ca fiind complet în sine, deşi derivând din Hristos. Mai mult, faptul că „El I-a pus totul sub picioare şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui" (Efeseni 1.22-23) este numai „pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea" (Coloseni 1.18). în final se spune că „toate lucrurile acestea sunt doar reprezentări ome-
neşti".
Acum ni se dă imediat asigurarea că „trupul lui Hristos" aplicat la Biserică este figurativ şi de aceea şi poziţia lui Hristos de Cap al ei este figurativă. Ele sunt prefigurări ale unor realităţi pentru a căror transmitere toate cuvintele rămân neajutorate. Să le materializăm ar fi o profanare; dar se cuvine să le luăm ca pe limbajul cel mai adecvat ce s-ar putea găsi pentru a ne face cunoscut ceea ce am putea cunoaşte şi ceea ce Dumnezeu doreşte să cunoaştem - să le luăm la deplina lor valoare, în loc s-o minimalizăm, desconsiderând astfel mesajul Duhului care l-a dat. Apostolul însuşi ne asigură că „vedem, ca într-o oglindă, un mister" (1 Corinteni 13.12). Oare nu trebuie să
173
cercetăm mai îndeaproape şi să privim cu mai multă atenţie toate cuvintele misterului?
Acum, sigur, apostolul foloseşte termenii „cap" şi „trup" foarte distinctiv şi determinant în ceea ce interesează relaţia lui Hristos cu Biserica. Sunt cuvinte folosite nu doar numai o dată sau întâmplător. Putem vedea, într-adevăr, cum prefigurările pălesc în faţa unei realităţi covârşitoare: pentru că trupul trebuie să crească la statura Capului (Efeseni 4.15); şi din Cap, tot trupul, bine închegat şi strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea (v.16). Da, Hristos hrăneşte Biserica şi Se îngrijeşte de ea, pentru că suntem mădulare ale trupului Său (v.29-30). Iar în Coloseni găsim o afirmaţie similară (2.19).
Astfel, Trupul îşi trage fiinţa din Cap; dar aceasta nu înseamnă (cum

spun unii) că, asupra trupului, Capul nu are nici o autoritate. Cu siguranţă, este tocmai lucrul pe care capul îl exprimă în relaţia cu trupul; şi de aceea, cred, apostolul poate vorbi despre ureche şi ochi ca aparţinând mai degrabă trupului decât capului. Pentru că nu urechea şi ochiul reprezintă partea care guvernează: acea ureche care ascultă, se leagă de duhul ascultării; şi însăşi

174

urechea unsă cu sânge exprimă faptul acesta în Vechiul Testament. Cu toate că Biserica vede şi este guvernată inteligent, capul guvernează. Cununa este aşezată pe cap. Faptul că „nici capul nu poate să zică picioarelor", spune aici tot ce se poate spune.

Din nou, „soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri ca Domnului, căci soţul este capul soţiei, după cum şi Hristos este Capul Bisericii" (Efeseni 5.22). Se poate spune oare că aici nu este vorba de autoritate? *Simpla* autoritate, este drept, nu redă corect ideea de cap, care izvorăşte dintr-o relaţie, din interese comune şi care în general implică un caracter reprezentativ. Desigur, în timp ce capul şi trupul pot fi în contrast unul cu celălalt, ele se află totuşi într-o unitate atât de intimă, încât orice plinătate a unuia în absenţa celuilalt ar fi plinătatea unui cadavru. Cum am văzut, cu siguranţă că Scriptura nu contemplă această unitate cum apare ea în Biserica din Corinteni; imaginea ei este negată de trei ori prin „nici capul nu poate să zică picioarelor" (12.21), „tot aşa este şi Hristos" (v.12) şi „voi sunteţi trupul lui Hristos" (v.27).

Am putea lăsa pasajele din Efeseni şi

175

Coloseni să vorbească de la sine, numai să realizăm cum prin ele Dumnezeu doreşte să ne ridice pe cât posibil la înălţimea gândurilor Sale glorioase. Astfel, în Efeseni 1.22-23: „El I-a pus totul sub picioare şi L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi". Iată cuvintele, dar cum să le interpretăm? Nu este greu de înţeles că Hristos trebuie să fie Cap peste toate lucrurile, dacă El este ceea ce este, Creatorul tuturor lucrurilor, Cel *pentru* care au fost create toate şi, din nou, Cel căruia I-a plăcut să Se lege în mod etern de această creaţie a Lui, prin firea omenească pe care Şi-a însuşit-o. Dar apostolul spune, „Cap peste toate lucrurile Bisericii": de ce si cum ale Bisericii? Aceasta nu poate semnifica o limitare a ceea ce este absolut. Nu poate însemna că în lucrurile *Bisericii* Dumnezeu I-a dat întâietatea

în toate lucrurile - chiar dacă acesta ar fi sensul cuvintelor „Cap peste toate". Nu, ci această poziţie de cap peste toate arată plinătatea resurselor Lui pentru aceea faţă de care este Cap într-un asemenea fel, încât ea îi este trup. Capul peste toate este Capul *unui popor* unit cu El prin Duhul, aşa cum un trup este una cu capul său;
176
astfel, plinătatea Lui în calitate de Cap necesită un trup pentru ca să poată fi un om complet. Totuşi, lucrul cel mai minunat care poate fi spus este că, în relaţia cu Trupul Său ca plinătate a Sa, El însuşi este divin şi umple totul în toţi!
Putem urmări aceste gânduri şi în Coloseni, deşi într-o diferenţă de prezentare caracteristică: „Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi sunteţi deplini în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri ... Capul, din care tot trupul, hrănit şi strâns unit prin încheieturi şi legături, creşte cu creşterea lui Dumnezeu" (Coloseni 2.9, 10, 19).
Cineva a spus că n-am citit nicăieri despre un trup al lui Hristos în cer şi lucrul acesta este adevărat pentru timpul prezent. Biserica nu se află încă în Cer şi niciodată nu se spune că parte din ea ar fi aici şi parte acolo. Nu se pune problema condiţiei, celor care au murit, deşi fiecare sfânt absent din trup este cu Domnul. Dar porţile locuinţei morţilor nu pot birui Biserica; ea rămâne pe pământ pînă când va fi înălţată ca să-L întâlnească pe Domnul în văzduh, completată prin recuperarea mulţimilor
177
de sfinţi care între timp fuseseră îndepărtaţi prin moarte.
Acum se desfăşoară o lucrare prin energia continuă a Duhului lui Dumnezeu, care lucrează prin darurile harului Său, până când Trupul va ajunge la plinătatea staturii Capului lui binecuvântat, pentru ca să fie perfect potrivit Lui. Atunci *când* aceasta se va împlini, nu putem presupune nici măcar o clipă că ceea ce a fost urzit cu grijă va lua sfârşit fără a servi unui scop etern. Am putea gândi la fel de bine că trupurile noastre, desăvârşite prin schimbarea celor aflaţi în viaţă sau prin învierea din morţi, îşi vor împlini menirea şi vor fi lăsate deoparte pentru totdeauna. Fiecăruia ne este dat să putem vedea puţin în viitor; dar aceasta nu ar trebui să stânjenească mai mult, într-un caz decât în altul, credinţa noastră în acel viitor. De asemenea, din slujba trupului aici putem deduce o bună parte din sensul lui viitor. Ceea ce trupul este pentru noi acum, aceea ne va fi şi în veşnicie, dar într-un chip desăvârşit. Oare nu putem deduce la fel de

bine că ceea ce este Trupul lui Hristos pentru El acum, aceea va fi pentru El şi în veşnicie? Dar făcut desăvârşit, pentru că ştim că va fi
178
desăvârşit. Şi am văzut adevărata legătură de semnificaţie între trupurile noastre şi al Său: putem conta pe imaginile figurative ale Scripturii, date de Dumnezeu pentru învăţătura noastră şi nu pentru ca să fim înşelaţi.
Trupul este slujitorul minţii şi toate mădularele mărturisesc o adaptare specială la necesităţile lui variate. După cum gândim adesea - iar trupul o probează în starea de boală şi de mutilare în care se află, consecinţă a păcatului
- îl putem considera doar cu puţin mai bun decât o piedică pentru activitatea sufletului -o frână. Totuşi, simplul fapt că suntem destinaţi pentru veşnicie în trup trebuie să ne facă să respingem asemenea concluzii pripite. Aşa cum suntem alcătuiţi în prezent, trupul este o necesitate chiar pentru lucrarea minţii, în multe privinţe; iar mintea îl antrenează, îl disciplinează şi îl foloseşte în acord cu voia ei.
Atât cât se poate aplica aceasta la trupul lui Hristos, desigur, amintindu-ne cu toată claritatea că este în întregime prin har şi nu prin necesitate, îl găsim pe Hristos într-o relaţie asemănătoare cu oamenii, făpturile Lui. Aici, într-adevăr, cît de des par a se manifesta contrar voii Lui, cât de puţin străluceşte lumina
179
vieţii în noi pentru a putea fi o epistolă de elogiu al Său în lume şi cât de puţin arată Trupul a fi Templul gloriei Sale! Totuşi, chiar disciplina mâinii Lui asupra noastră, experienţa unui har care rămâne cu noi şi nu ne abandonează, învăţarea oricât de înceată şi imperfectă a câte ceva despre calea Lui, despre paharul Lui, despre botezul Lui, toate acestea ne asigură cu privire la ceea ce descoperă Cuvântul Lui - scopul de a ne avea cu El şi pentru El; un „Trup" exersat, disciplinat şi în final desăvârşit, prin care Duhul Lui va înfăptui aşteptările dragostei Lui, despre care chiar a-cum putem cunoaşte puţin; dragostea va descoperi o unitate specială cu El a acestui trup, oferită în mod divin, în care El va fi glorificat, iar inima Lui satisfăcută, văzând fructul muncii sufletului Său. Şi a lui Dumnezeu va fi gloria în Biserică, prin Hristos Isus, peste generaţii şi în vecii vecilor. Amin.
180

Capitolul 13

MIRELE

Biserica Trup al lui Hristos, cum am văzut, spune despre slujirea în supunere şi în părtăşie cu Capul. în Mireasă găsim Biserica sub un aspect nou, în care, la fel de proeminent asociată cu Hristos, este înfăţişată mai degrabă odihna decât activitatea sau, mai degrabă, o inimă trezită şi în activitate. Hristos este văzut ca Preaiubitul inimii şi, cunoscut într-o relaţie plăcută, este satisfacţia şi încântarea ei deplină.

„Trupul" nu este echivalent cu „Mireasa" şi pierdem mult dacă acceptăm pe unul ca substitut pentru celălalt. Incompatibilitatea o-cupării celor două poziţii de către Biserică a fost subliniată anterior; şi mădularele Trupului lui Hristos nu sunt Mireasa, ci fac parte din Mire. Dar, desigur, dacă Mirele şi Mireasa sunt entităţi figurative, nu există nici o incompatibilitate aici şi numai printr-o alăturare nepo-trivită a diferitelor aspecte ale adevărului pot

apărea ele aşa. Scriptura nu leagă lucrurile astfel si a le lua asa înseamnă a ne încurca singuri gândurile în mod inconştient.

De asemenea, s-a interpretat că Biserica era „taina ascunsă în Dumnezeu" în perioada Vechiului Testament şi că faptul este incom-patibil cu existenţa oricărui tip al ei în Vechiul Testament, ca Rebeca, spre exemplu; pentru că tipurile servesc ca învăţătură şi au fost destinate învăţării doctrinei; şi nu se spune că acest mister este ascuns în Scriptură, ci în Dumnezeu. Dar aceasta ar însemna să trecem peste afirmaţia clară a apostolului după un citat luat direct din Geneza 2.24 („şi cei doi vor fi un singur trup"), ca o aplicaţie a istoriei anterioare a lui Adam si a soţiei sale: „Taina aceasta este mare - *vorbesc despre Hristos şi despre Biserică*[11] (Efeseni 5.32). Deci misterul Bisericii ca Mireasă a lui Hristos se găseşte chiar la începutul Vechiului Testament.

Tipurile în sine nu ne învaţă nimic: au nevoie de ridicarea vălului care le acoperă înainte de a putea vedea în ele ceva mai mult decât rituri istorice şi fapte de suprafaţă. Dacă Scriptura abundă de tipuri, acestea rămân totuşi ascunse în Dumnezeu, până când El va găsi

cu cale să ofere cheia dezlegării lor. Deci deosebirea care se caută a se face este cu totul neîntemeiată.

Este adevărat că, referitor la Trupul lui Hristos, după câte ştim, Vechiul Testament nu face nici o aluzie, în timp ce atunci când se referă la Mireasă, tipurile apar chiar de la început. Şi nu numai atât,

dar prefigurarea mariajului este folosită repetat, referitor la relaţia dintre Iehova şi Israel ca popor introdus într-o legătură unică şi intimă cu El; şi aceasta atât în istoria trecută, cât şi în profeţia viitorului. Deci nu era o taină ascunsă în Dumnezeu, un mister care să fie dezvăluit într-o vreme viitoare, şi nu se poate referi la Biserica ce este trupul lui Hristos. Astfel, în Ieremia 31.31-34, Dumnezeu vorbeşte despre legământul făcut cu părinţii lor, atunci când îi scosese din ţara Egiptului, ca despre un contract de căsătorie: „legământ pe care l-au căi-* cat, măcar că le eram soţ, zice Domnul". Iar în Osea 2, Dumnezeu judecă rătăcirile lor ca fiind adulter, în timp ce profeţeşte întoarcerea naţiunii la „soţul dintâi", ca rezultat al lucrării Lui cu ea în timpul care va veni: „O voi pedepsi pentru zilele când ardea tămâie baalilor, când

183

se gătea cu veriga de nas, cu bijuteriile ei şi alerga după amanţii ei, uitând de Mine, zice Domnul. De aceea, iată, o voi ademeni şi o voi duce în pustie şi voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo îi voi da iarăşi viile si valea Acor ca o usă a nădejdii; şi acolo va cânta ca în zilele tinereţii ei şi ca în ziua când s-a suit din ţara Egiptului". Apoi vine renaşterea vechii relaţii, însă într-un fel mult mai intim. „în ziua aceea, zice Domnul, îmi vei zice: „Soţul meu!" si nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul (sau Baalul — n.t) meu", căci voi scoate din gura ei numele baalilor, ca să nu mai fie amintit pe nume". Schimbarea titlului folosit aici este semnificativă. Atât termenul „Ishi", cât şi cel de „Baal" sunt folosiţi pentru „soţ"; dar al doilea are semnificaţia strictă de „domn, stăpân" şi implică, simplu, supunerea din partea soţiei; în timp ce „ishi", „bărbatul meu", ca şi cuvintele similare din alte limbi ne poartă înapoi la creaţie şi la potrivirea fundamentală dintre bărbat şi femeie, în aşa fel încât să existe o reală părtăşie sau înrudire în relaţia dintre ei. Legătura între substituirea unuia dintre titluri prin celălalt în relaţia cu Dumnezeul adevărat şi lepădarea din gura lui Israel a numelor „Ba-
alilor", falşii dumnezei, este în consecinţă uşor de înţeles. Până aici ei nu-L cunoscuseră pe Dumnezeu decât în poziţia îndepărtată de „stăpân", nu în intimitatea afectuoasă pe care El o căuta. De aceea, nimic nu i-a împiedicat să fie atraşi spre „alţi domni" care-I uzurpaseră locul. Dar acum, în viitorul pe care El îl contemplă aici, totul va fi schimbat, pentru a face relaţia stabilă: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; da, te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate şi în îndurare; te voi logodi cu Mine în

credincioşie" - sau „statornicie" - *şi vei cunoaşte pe Domnul".*
Astfel aici este sfârşitul rătăcirii lor şi acum: „Nu te vor mai numi Părăsită şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi Hephzibah" - adică Plăcerea Mea este în ea -„şi ţara ta o vor numi Beula (măritată), căci Domnul îşi găseşte plăcerea în tine şi ţara ta va fi căsătorită" (Isaia 62.4).
Aici este clar că aceste promisiuni aparţin tocmai lui Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. La fel de clar ar trebui să fie că „Mireasa Mielului", unită cu El în cer înaintea venirii Lui pentru judecata de pe pământ (Apo-calipsa 19), nu este Israel; şi că „noul" Ieru-

salim, „Ierusalimul ceresc", „Ierusalimul cel de sus" (Apocalipsa 21; Galateni 4.26) nu poate fi cetatea Vechiului Testament, nici chiar în cea mai deplină manifestare a timpului ei de glorie, ce va veni.
Astfel, cu siguranţă, sunt două „Mirese" contemplate în Scriptură, una cerească şi una pământească; iar obiecţiile aduse la acest fapt n-au nici o putere. Spre exemplu, atunci când se spune: „Mireasa din Isaia, Iere-mia şi Osea este Israel sau, în orice caz, cei aleşi din Israel, cei care erau *părtaşi chemării cereşti* în Israel". Nimic nu poate fi mai contrar Scripturii decât aceasta. Oare cu cei ce au parte de chemarea cerească a făcut Dumnezeu legământ când i-a luat de mână ca să-i scoată din Egipt? Oare cei aleşi din Israel au călcat legământul, deşi Iehova le era soţ? Acestora le-a dat El cartea de despărţire şi pe aceştia i-a alungat? Oare o ţară *cerească* este cea care nu va mai fi numită pustie, ci Beula? Oare unui popor ceresc ales i se spune: „întoarceţi-vă, fii răzvrătiţi, zice Domnul" căci Eu sunt Stăpânul vostru, Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie şi vă voi aduce înapoi în Sion" (Ieremia 3.14)? Dacă la aceste întrebări nu se poate răspunde afirmativ, atunci oricare

va fi Mireasa Noului Testament, cea a Vechiului Testament nu este aceeaşi.
Scriitorul îşi îngăduie să spună chiar că „toate promisiunile pentru Israel ca naţiune erau pământeşti" şi aşa sunt promisiunile aici: interesând naţiunea, deşi este adevărat că se pot bucura de ele doar cei care suferă acea schimbare spirituală subliniată de Domnul nostru ca necesară oricui intră în împărăţia lui Dumnezeu. Cum

spune şi Isaia (4.3-4): „Şi rămăşiţa în Sion, ce a rămas în Ierusalim, se va numi „sfânt", oricine va fi scris printre cei vii în Ierusalim, când Domnul va spăla murdăria fiicelor Sionului şi va curaţi Ierusalimul de vinovăţia de sânge din mijlocul lui cu duhul judecăţii şi cu duhul arderii".
în Psalmul 45, împăratul om-divin, Mesia, este văzut ca Mirele lui Israel şi, sigur, nu se poate pune sub semnul întrebării faptul că ne este înfăţişată o scenă pământească. Tocmai despre un asemenea Mire a mărturisit Ioan Botezătorul (Ioan 3.29); iar pilda fecioarelor vorbeşte fără-ndoială despre acelaşi lucru. în întreaga profeţie (Matei 24.25) iese în evidenţă Israel, în timp ce Biserica apare numai în acea parte a ei care ia forma de parabolă, în

care „tainele împărăţiei", lucrurile păstrate în taină de la „întemeierea lumii", sunt declarate mai dinainte. Şi fecioarele care vin în întâmpinarea Mirelui au fost considerate de mulţi, în mod neîntemeiat, ca fiind Mireasa. Lămurirea acestui aspect nu afectează deloc doctrina, mai degrabă o face mai clară. Cel puţin conformarea la Vechiul Testament este clară, iar poziţia lui Matei este cea a unei verigi de legătură între Vechiul Testament si Noul Testament.
Pasajul din Efeseni la care ne-am referit anterior este mai mult decât ilustrarea unui apel către soţi, privitor la relaţia lui Hristos cu Biserica. Această relaţie este afirmată foarte definit printr-un paralelism antetipic cu primul Adam şi cu soţia dată lui într-un fel divin. Adam - cum ni se spune clar în Romani 5.14 - „este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină". Hristos este numit în 1 Corinteni 15.45 „ultimul Adam". Dar. să notăm şi contrastul care - aici, ca peste tot, într-un fel sau altul -este între tip şi antetip: „primul Adam a fost făcut un suflet viu; ultimul Adam a fost făcut un Duh dătător de viaţă". Aceeaşi paralelă se observă prin contrast în acest pasaj din Efeseni: „Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine

pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană". Dumnezeu a fost Cel care a prezentat-o pe Eva lui Adam: Hristos este Cel care prezintă Biserica pentru Sine, ca rod al propriului Său sacrificiu.
Aici Hristos este privit ca repetând pe un plan mai înalt şi mai

contrastant istoria Genezei. Dar aceasta nu este totul: apostolul continuă, spunând: „Tot aşa sunt datori şi soţii să-şi iubească soţiile^ca pe trupurile lor. Cine îsi iubeşte soţia, se iubeşte pe sine însuşi. Căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul său, ci-1 hrăneşte şi-1 îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui şi din oasele Lui". Aici se îmbină două lucruri care arată fiecare deosebit pe ce se întemeiază această grijă a Domnului. Suntem mădulare ale trupului Lui: mai apropiaţi de El cum nu poate fi altceva. Dar această apropiere este prin botezul cu Duhul şi implică o lucrare apriorică, anticipativă, originară, care să ne pregătească pentru aceasta. Botezul Duhului creează *unitatea;* dar atunci

cu cine Se poate uni El însuşi? Şi acum vine răspunsul: „suntem din carnea Lui şi din oasele Lui".

Dar aceasta ne aduce din nou la tipul vechi-testamental; şi după ce întreaga natură n-a putut să-i ofere un ajutor potrivit şi după ce Dumnezeu, pentru a-i asigura unul, a făcut pe femeie din coasta lui, îl auzim pe Adam spunând: „Iată în sfârşit pe aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea". Originea ei este în el, deşi nu într-un mod natural, ci prin puterea divină. Şi acum, din nou a fost produs printr-un act mai grandios al puterii divine, un popor ce şi-a primit originea spirituală din ultimul Adam, din somnul lui de moarte, din Cel care nu este numai un Duh viu, ci şi un „Duh dătător de viaţă". Istoria pământească şi-a găsit semnificaţia deplină.

Şi în legătură cu aceasta urmează cuvintele - fie că vor fi fost ale lui Adam sau nu - pe care apostolul le citează la sfârşitul îndemnurilor sale: „de aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de soţia sa şi cei doi vor fi un singur trup" (Efeseni 5.31). Argumentul şi justificarea acestor uniri aparent străine se fundamentează pe potrivirea originară a

femeii pentru bărbat, potrivire făcută de însuşi Dumnezeu ca punct de origine al întregii relaţii de familie. Această potrivire îşi păstrează astfel locul prioritar şi aflat dincolo de toate celelalte.

Aici avem a face cu aplicaţia apostolului. El spune referitor la cele mai de sus: „Taina aceasta este mare; vorbesc despre Hristos şi despre Biserică".

Deci această taină este spirituală, în timp ce Dumnezeu Şi-a

manifestat interesul pentru el, scriindu-1 în hieroglife naturale, imposibil de interpretat până când El nu găseşte cu cale să ofere cheia. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor" (1 Corinteni 10.11).

Nu despre Mireasă dorim să vorbim a-cum, ci despre Mire; dar atât de mult implică unul pe celălat, încât suntem obligaţi să urmăm cursul meditaţiei de până acum. Repetarea tipului în Vechiul Testament, atât de frecventă încă de la începutul acestei cărţi, dovedeşte deplin cât de drag este lui Hristos gândul acestei relaţii,. Cu siguranţă, nu vom abandona aceste lucruri datorită vreunei idei preconcepute că nu ar trebui tratate aici. Ele *se află* aici

191

şi vorbesc atât de clar de la sine, deşi sunt numai imagini, aşa încât nici o minte fără prejudecăţi nu poate să nu le vadă.

Să ne referim la Rebeca: dacă Isaac este un tip al lui Hristos şi în Geneza 22 este primit înapoi „ca înviat din morţi" (Evrei 11.19), cum se face că, după ce mama lui, Sara, moare (Romani 9.5), Rebeca ia locul în cortul Sarei ca mireasă a moştenitorului înviat? Fiind deja rudenia lui, este chemată de un mesager special (cum şi Biserica este chemată prin Duhul Sfânt) să străbată pustia în compania acestuia spre a-şi întâlni încă nevăzutul Domn.

Să ne referim la Asnat; şi Iosif este trădat de fraţii lui,"aruncat în închisoare şi scos de acolo pentru a fi mântuitor al Egiptului, al lumii; şi apoi trebuie să aibă o mireasă dintre neamuri, în timp ce fraţii lui îi sunt străini.

S-o privim pe Sefora („pasărea" - mireasa cerească); şi, din nou, Moise este departe de fraţii lui şi respins de ei când o găseşte la fântână (ea fiind tot dintre neamuri) şi se căsătoreşte cu ea.

Sunt oare aceste lucruri atât de potrivite în ele însele, atât de potrivite locului pe care îl ocupă în istorie, simple întâmplări cu caracter

192

sporadic pe care, dacă dorim, le-am putea folosi ca ilustrări, dar care să nu se impună în mod serios ca intrând şi în planul lui Dumnezeu? Cu siguranţă că, dacă un plan poate fi recunoscut undeva fără

necesitatea vreunei etichete, a-tunci îl putem recunoaşte aici.
Acum nu este nici o contradicţie faţă de toate acestea şi nici nu poate fi, să găsim că sfinţii Vechiului Testament căutau o cetate care are temelii; sau chiar să credem - aşa cum eu de mult cred - că această cetate şi Noul Ierusalim, Mireasa Mielului din Apocalipsa, sunt una şi aceeaşi. Dar odată ce realizăm că „cetatea" - oricât s-ar identifica într-un anume sens cu locuitorii ei - este în fapt habitatul, nu locuitorii lui, dificultatea începe să se clarifice. Cetatea Mireasă poate cuprinde mai mult decât Mireasa. Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului se află în ea; iar Evrei 12 ne arată distinct „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc", a fi deosebită atât de „Biserica celor întâi născuţi", cât şi de „duhurile celor drepţi, făcuţi desăvârşiţi". Numele celor douăsprezece seminţii de pe porţile cetăţii şi ale celor douăsprezece apostoli de pe temelia ei sunt considerate deopotrivă ca înfăţişând caracterul

israelit al cetăţii în sine; iar „rămăşiţa" celor douăsprezece, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel (Matei 19.28), le arată pe acestea ca fiind „despărţite de Biserică", trupul lui Hristos. Se afirmă chiar că „Mielul este titlul special al Domnului Isus în relaţia cu Israel şi cu rămăşiţa lui Israel". Nu este de mirare că va trebui să descoperim şi faptul că „Evangheliile sunt concluzia istoriei Vechiului Testament si nu începutul învăţăturii Bisericii: desigur, cu excepţia" - şi cât de importantă este această excepţie! - „măsurii în care Hristos crucificat este fundamentul tuturor binecuvântărilor").
Faptul că „Dumnezeu le-a pregătit o cetate" (11.16) nu implică în mod necesar în cazul acesta subiectul faţă de care se amintesc aceste cuvinte; şi putem adapta cuvintele autorului altfel decât ar admite. „Acest sfânt Ierusalim poate cuprinde" sfinţii Vechiului Testament; „dar nu este necesar ca din acest considerent să-1 identificăm cu ei".
Intorcându-ne acum de la toate acestea, ce binecuvântare este să medităm la caracterul de Mire al Domnului Isus! Trebuie să ne fie clar că exprimă bucuria dragostei Lui personale într-un fel în care „Capul Trupului" nu o poate

face, deoarece este vorba de un lucru foarte diferit. O întreagă carte a Vechiului Testament ne-a fost dată pentru exprimarea acestei relaţii a Domnului Isus în primul rând faţă de Israel, dar care se poate aplica la cei aduşi pe o poziţie mai înaltă, cerească. Probabil că nu avem o carte a Noului Testament care să aibă acest caracter, după

cum nu avem nici o carte a psalmilor în Noul Testament. Aceasta mai curând ar minimaliza relaţia, în loc s-o reprezinte în realitatea ei; şi dacă n-ar fi cel puţin o carte prea vastă pentru a putea fi mânuită de oameni. Psalmii creştini îşi găsesc motivaţia laudei în toate celelalte cărţi care au fost scrise. „Cântarea Cântărilor" trebuie să se înalţe mult peste ceea ce poate fi rostit şi probabil că trebuie însuşită altfel decât ne-ar ajuta oricare dintre celelalte cărţi asemănătoare.
Aşa se face că în final putem spune atât de puţin despre semnificaţia caracterului de Mire pe care îl poartă Domnul. Vedem cum sunt luate toate relaţiile de cea mai dulce apropiere dintre oameni pentru a ilustra aceste şi mai minunate relaţii spirituale. Şi Mirele şi Mireasa, rămânând pururi în prospeţimea dintâi a dimineţii sabatice a începutului lor, vor-

besc despre existenţa unuia pentru celălalt, ca revelaţie a unei iubiri desăvârşite, asa cum învăţăm pe măsură ce ne apropiem să-L întâl-nim; iubire care din primul moment al prezenţei Lui se va manifesta aşa cum nu am cunoscut-o.
In momentul înfăţişării înaintea lui Isaac, Rebeca s-a acoperit, punându-şi un văl. Iar noi, în anticipaţia acelui moment, nu putem face decât acelaşi lucru.

Capitolul 14

TRONUL LUI DUMNEZEU ŞI AL MIELULUI

Mielul este titlul binecunoscut al lui Hristos în Apocalipsa, cartea care priveşte viitorul. El exprimă răbdarea umilinţei Lui până la moartea de cruce, care îl caracterizează pe Hristos în glorie. Chiar şi atunci când apostolului i se spune despre Leul din seminţia lui Iuda care a biruit ca să deschidă cartea, viziunea îl asigură că este un „Miel care a fost înjunghiat".
Legătura dintre smerenie şi glorie ne este familiară. Datorită acelei smeriri minunate a Lui, „si Dumnezeu L-a înălţat foarte sus si I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul" (Filipeni 2.9-11). '
Aceasta este înălţarea Lui personală şi ca

Om. întâi a coborât, iar acum este înălţat mai presus de ceruri şi sade

pe tronul Tatălui, aşteptând ca vrăjmaşii să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor. Toate lucrurile trebuie să-I fie puse sub picioare, deşi noi încă nu vedem aceasta. In împărăţia Fiului Omului şi în timpul domniei Sale milenare se va împlini aceasta. El are deci un tron pe care-1 poate împărţi cu alţii, cum nu poate împărţi tronul Tatălui (Apoca-lipsa 3.21); şi sfinţii vor împăraţi cu El 1000 de ani.
Dar în timp ce Tatăl glorifică astfel pe Fiul Său, pentru Fiu, propria înălţare nu reprezintă scopul urmărit. El ia împărăţia pentru a aduce toate lucrurile în ordinea eternă şi pentru a instaura odihna lui Dumnezeu. Odată împlinite acestea, El abandonează împărăţia în această formă, obiectivul ei fiind atins; „Şi când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi" (vezi 1 Corinteni 15.28).
în felul acesta putem înţelege de ce împărăţia durează o perioadă atât de scurtă comparativ şi în acelaşi timp de ce ocupă un loc atât de vast în câmpul profeţiilor. în Vechiul Testa-

ment, exceptând profeţia lui Isaia despre ceruri noi şi un pământ nou, nu trecem niciodată dincolo de împărăţie. Şi chiar în Noul Testament, deşi acea promisiune se extinde şi asupra noastră în imaginea încântătoare cu care toţi ne-am familiarizat (Apocalipsa 21.1-8), totuşi ceea ce decurge din Noul Ierusalim, cu privire la momentul viziunii, ne aduce din nou la mileniu. Numai în acest sens frunzele pomului vieţii pot fi vindecarea neamurilor (22.2).
Cetatea însăşi va dăinui după cei o mie de ani, fiind veşnică; şi aici se află pentru noi cea mai completă imagine pe care cartea Apocalipsa o permite privitor la starea veşnică. Totuşi este în acelaşi timp şi scurtă şi enigmatică; iar ochii care s-au oprit asupra ei de-a lungul multor generaţii au dorit totdeauna să vadă mai clar ce înfăţişează această imagine.
Dar acum nu intenţionăm să zăbovim asupra acestui aspect. II urmăm, pe cat ne sta în putinţă, pe Hristosul lui Dumnezeu de-a lungul tuturor lucrurilor care se schimbă, până la binecuvântarea care nu se schimbă. Ce putem şti despre ea? Probabil că puţin; dar putem distinge unele lucruri care sunt necesare şi în care Scriptura este destul de clară pentru a ne

feri de orice speculaţie aventuroasă în această direcţie.
Pentru mulţi - chiar şi pentru unii dintre aceia care văd lucrurile mai

clar teoretic -mileniul a fost practic prea mult identificat cu starea veşnică. Veşniciei i s-a acordat prea mult din caracterul mileniului, în timp ce, pe de altă parte, ceea ce este veşnic uneori s-a socotit a fi milenar.

Mileniul şi ceea ce-i urmează imediat, legându-se de el, este o perioadă de formare -de lucrare, nu de odihnă. întâi lucrurile sunt puse în rânduială sub aspect moral şi spiritual; apoi şi fizic. De asemenea, aceasta se aplică doar la pământ, nu la cer (în sensul cel mai înalt al cuvântului). „Cerurile noi" sunt cereşti, sunt cerurile celei de-a doua zi a creaţiei.

In ce priveşte domnia, atunci când se spune despre sfinţi că vor împăraţi cu Hristos 1000 de ani, am putea gândi în mod firesc că ei vor înceta să domnească după aceasta. Totuşi găsim spunându-se despre cei din cetatea cerească că „vor împăraţi în vecii vecilor", ex-presia cea mai tare folosită pentru a sugera eternitatea. Şi aceasta ne poate reaminti că, înainte ca „scaunele de domnie" să fie aşezate

200

pe pământ (20.4) şi înainte chiar ca Mielul să ia cartea în cer (5.7), am văzut „scaune de domnie" împrejurul tronului lui Dumnezeu (4.4) şi pe cei ce le ocupă, care după aceea cântă cântarea răscumpărării şi care de aceea sunt oameni răscumpăraţi (5.9). Oare aici nu este implicată în mod limpede o domnie care, începând înainte de împărăţia milenară, nu se va limita la aceasta?

în ce-L priveşte pe Domnul Isus, „toată autoritatea" este deja a Lui „în cer şi pe pământ" (Matei 28.18), deşi nu Şi-a luat încă tronul în calitate de Fiu al Omului. El stă pe tronul Tatălui, care nu este împărţit, nici circumscris acelei „împărăţii a Fiului dragostei Lui" în care deja „ne-a strămutat" (Coloseni 1.13). Astfel, nu putem limita domnia lui Hristos la împărăţia Fiului Omului. Şi când El va da împărăţia în mâna lui Dumnezeu J'atăl, iar „Dumnezeu va fi totul în toţi", oare „împărăţia Tatălui" va exclude suveranitatea Lui? Oare împărăţia Tatălui îl va exclude pe Fiul?

Dacă avem nevoie de un răspuns mai direct la această întrebare, îl vom găsi în ceea ce se spune despre cetatea cerească, anume că „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al

201

Mielului va fi în ea" (Apocalipsa 22.3). Nu este decât un singur tron: n-ar putea fi două; şi acesta este caracterizat ca fiind „al" lui Dum-nezeu si al Mielului". Ceea ce ne vorbeşte despre coborârea în cele mai mari adâncimi de umilinţă se leagă de Numele inexprimabil al

gloriei: se adaugă la cel faţă de care nici o adăugire nu ar părea posibilă. Dumnezeu acceptă această adăugire, totuşi nu ca şi cum ar fi acceptarea a ceva străin de El; nu, ci în ea Se înfăţişează într-o glorie înaintea căreia oştirile cerurilor se prosternă în adorare şi uimire. In Miel, Dumnezeu a găsit expresia de Sine pe care a căutat-o totdeauna - mijlocul revărsării nestânjenite a plinătăţii, care va face făpturile Lui desăvârşite. Si astfel, din tronul lui Dum-nezeu şi al Mielului izvorăşte râul cu apa vieţii. Faptul că este „scaunul de domnie al lui Dumnezeu" spune imediat că avem înaintea noastră ceea ce este veşnic: nu dispensaţional, nu temporal. „Pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi", Mielul L- a coborât până în părţile cele mai de jos ale pământului şi a ridicat umanitatea la înălţimea cerului. Mielul este de aici înainte „Sfeşnicul" luminii divine, după cum „Domnul Dumnezeul Cel Atotputernic şi Mie-

Iul sunt templul ei" (Apocalipsa 21.22), Prezenţa neumbrită, în care închinarea va fi deopotrivă liberă şi necesară. Taina Persoanei lui Hristos este asigurarea că Dumnezeu şi Mielul nu pot fi separaţi niciodată şi sub nici o formă. Şi ce gând copleşitor că umanitatea este unită astfel în Dumnezeu; că Cel crucificat sade pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu! Iar noi, scoşi de El din adâncimile căderii în care ne găsise, pentru a proclama în noi plinătatea dragostei divine care Se sacrifică pe Sine, II urmăm pentru a-L vedea acolo unde Se află -în stare cel puţin să-I privim gloria cu ochii noştri şi schimbaţi asemenea Lui.

CUPRINS

